

La Quaresma, temps de desert

**En la soledat i en el silenci
té lloc la trobada amb Déu**

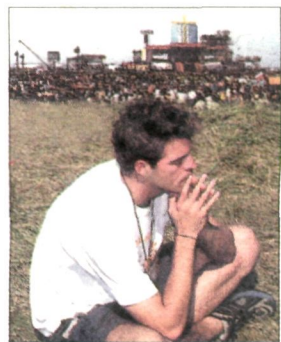
La Quaresma ens crida a la conversió. És un temps propici per intensificar la pregària i per viure més a fons la relació amb Déu. Per això cal cercar un espai i un temps adequat, un temps de «desert» tot i que no sempre és senzill. És cert que la nostra societat accelerada no facilita aquesta trobada; en moltes ocasions, però, és la mateixa persona qui dificulta endinsar-se en aquesta vivència.

Viure una experiència de desert suposa enfrontar-se a un mateix i deixar al descobert les pròpies febleses, buidar-se per complet de tot allò que distreu. El desert no per-

met tenir seguretats i col·loca l'individu davant de la temptació. En el desert, estem cara a cara amb Déu i descobrim la seva presència i la seva companyia en el silenci, amb una actitud d'obertura al seu Esperit. Com deia Carles de Foucauld, «cal passar pel desert i residir-hi per rebre la gràcia de Déu. Cal aquest silenci, aquest recolliment, aquest oblit de les coses creades perquè Déu s'ensenyorexi de l'ànima i hi formi el seu esperit interior... Més tard, l'ànima donarà fruit exactament en la mesura en què s'hagi format l'esperit interior».

Pàg. 3, 4 i 5

Signes d'esperança en el Dia del Seminari

L'esperança ha tornat a ser enguany la paraula clau del Dia del Seminari. La celebració d'aquesta jornada el 16 de març passat ha estat també l'ocasió perfecta per impulsar la pastoral vocacional dels bisbats d'arreu de Catalunya. Des dels diversos seminaris els rectors i formadors han tornat a demanar als joves que es deixin interpel·lar per Déu: «Senyor, què voleu que faci?» El Dia del Seminari s'ha viscut, com és ja tradicional, entre jornades de portes obertes i vetlles de pregària. A les parròquies, durant les misses dominicals, els seminaristes han aportat també el seu testimoni com el millor reclam per a interpel·lar els joves.

Pàg. 17

Mons. Martino rebutja un atac unilateral a l'Iraq

Mons. Renato Martino és president del Consell Pontifici Justícia i Pau, i opina que, contràriament al que va passar el 1991 amb la guerra del Golf, en aquesta ocasió «no hi ha una agressió i, doncs, així aquesta guerra preventiva és en ella mateixa una guerra d'agressió». El prelat entén que els atemptats de l'11 de setembre van produir una profunda ferida en el poble americà, cosa que no justifica un atac contra l'Iraq. Mons. Martino ha estat durant 16 anys observador permanent de la Santa Seu davant de l'ONU i sosté que cal combatre el terrorisme «afrontant les causes que el produeixen». El prelat destaca especialment el treball que desenvolupa el Vaticà per evitar un conflicte armat a l'Iraq: l'ensenyament i el record dels principis sobre què és la pau, l'acció diplomàtica, i la pregària i el dejuni.

Pàg. 7

El Moviment Cristià de Mestres i Professors fa 25 anys

El Moviment Cristià de Mestres i Professors (MCMP) acaba de fer un quart de segle de vida. Al llarg d'aquests 25 anys l'entitat ha estat sempre al servei dels educadors de la diòcesi, donant suport pedagògic, humà i espiritual. Les trobades periòdiques entre educadors han permès viure la fe, impulsar la formació i crear espais d'intercanvi i reflexió. Alhora s'ha creat el clima adient per ajudar els mestres i professors cristians a buscar camins que desvetllin en els alumnes la descoberta de Déu.

Els actes de 25è aniversari s'inicien el proper 25 de març amb la presentació, al Palau de la Generalitat, del llibre *Idees per a l'aula*.

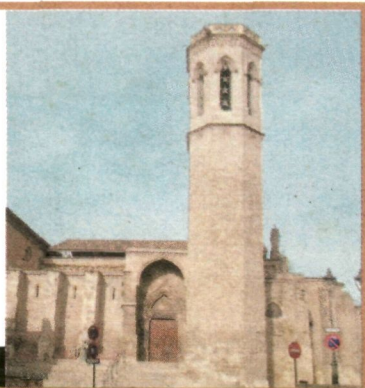

Pàg. 19

Pell de pedra

El Museu Diocesà de Lleida
exposa capitells, mènsules,
fragments de retaules i dossers
del segle IX al XVI

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 8 Declaració jueva-catòlica sobre la vida i la família

Pàg. 18 El Fòrum Vergés recupera l'esperit de diàleg i obertura

Pàg. 23 Nou degà del Capítol Catedral de Tarragona

Pàg. 29 IV Jornades teològiques per a periodistes a Montserrat

Pàg. 30 «Dios y los naufragos», nou llibre de J. R. Ayllón

Editorial

«Tempesta del desert 2»

Sota la denominació «Tempesta del desert» es va realitzar a l'any 1991 la reacció militar dels Estats Units i els països aliats contra la invasió iraquiana del territori de Kuwait. Va ser el primer episodi d'un enfrontament entre Saddam Hussein i el president George Bush, pare de l'actual mandatari nord-americà. Tots sabem el resultat final: Kuwait va recuperar la seva independència, els Estats Units van aparèixer com els grans vencedors i nous guardians del món sencer. Però Hussein es va quedar en el poder i des d'aleshores s'ha estat jugant al gat i la rata.

L'actual president Bush, després dels esdeveniments de l'11-S va decidir començar una croada mundial contra els seus enemics. Primer va ser Afganistan i ara ha de ser l'Iraq, encara que no es compti amb el beneplàcit de les Nacions Unides. La reacció contra aquesta espiral bel·licista ha estat impressionant, manifestacions de milions de persones en molts països i la resposta contundent de grans personalitats mundials, entre les quals cal situar en primer lloc el papa Joan Pau II.

Bush, Blair, Aznar i altres dirigents polítics s'han entestat a demostrar que la guerra és l'única sortida per evitar la suposada amenaça iraquiana. Per als cristians, només el diàleg i els acords porten a la pau, mentre que la violència només genera més violència i conseqüències desastroses per als més innocents. Com ha dit el Sant Pare, la guerra és un fracàs per a la humanitat, per això cal buscar totes les opcions possibles abans d'arribar al conflicte bèl·lic.

Malgrat tots els esforços, que s'estan fent per la pau, l'horitzó continua sent molt fosc, i torna l'amenaça d'una nova edició de la «tempesta del desert»; segurament que en aquest cas tindrà un altre nom i un altre general al comandament, però les conseqüències seran les mateixes, les que responen al títol de la primera campanya: una pluja de bombes sobre el desert iraquí, però no només sobre la sorra sinó sobre cases i infraestructures on viuen milers de persones, la majoria en

una situació precària i de misèria. Si sobre el desert caigués una pluja d'aigua, seria una bona notícia, però una tempesta d'armament, inclòs el més sofisticat i mortífer certament que no és cap bona notícia per a la indefensa població civil.

En aquest ambient delicat i prebèl·lic, els cristians celebrem un any més la Santa Quaresma. Un temps que curiosament s'ha relacionat sempre amb el desert, ja que Jesús hi va passar quaranta dies i quaranta nits en oració i dejuni. Se'ns invita a trobar-nos amb Déu en la soledat del nostre desert personal i alhora a renunciar a molts dels nostres capricis i comoditats com ha de fer el que viu al desert, ja que allà difícilment podem trobar les realitats habituals del nostre Primer Món.

Sense oblidar-nos del drama de la guerra que poden viure els nostres germans a l'Iraq, els cristians hem de fer caure sobre el nostre esperit una autèntica tempesta de bones accions i propòsits. Un temps per intensificar la nostra vida interior i la nostra oració personal amb Déu, un temps per fer petites renúncies i sacrificis en forma de dejunis i abstinències, no només de carn sinó de tantes coses de les quals podem prescindir voluntàriament. Un temps per practicar la caritat i la misericòrdia amb els més necessitats, a través de les almoines penitencials o de qualsevol altra forma de generositat i solidaritat amb els pobres i marginats.

Potser aquest any, quan en les lectures de la celebració eucarística d'aquests dies o en les meditacions i conferències quaresmals aparegui la paraula *desert*, molts pensarem en un altre desert, el d'Iraq on pot estar caient una tempesta mortífera provocada per l'exèrcit nord-americà i els seus escassos aliats. A nosaltres només ens queda deixar-nos portar per una fina pluja d'oracions a tot el món per intentar evitar el conflicte armat. Això i la resta de pràctiques quaresmals, perquè tots necessitem una veritable conversió dels nostres cors, per fer-los més pacífics i més dòcils a l'Esperit.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Marçal Sarrats, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal: 80,60 €

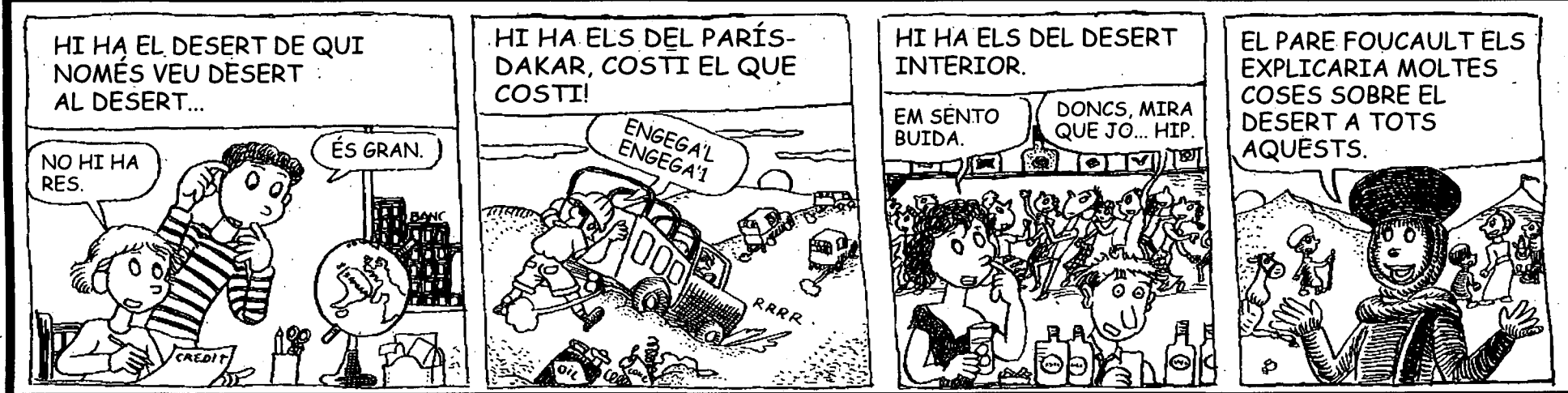
Resta d'Europa: 146,74 €

Amèrica i Àfrica: 178,30 €

Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Camí interior cap a la Vida

■ El desert és un temps de prova i de trobada amb Déu

La Quaresma és un temps de conversió. És temps de caminar pel desert cap a la Vida, cap a la Pasqua. El desert és un lloc àrid i solitari, però també un espai de dependència de Déu, de retrobament amb el Pare. Aquesta experiència suposa deixar enrere allò que ens dóna seguretat, sentir la nostra petitesa, combatre la nostra feblesa, fer front a les temptacions, deixar-nos trobar per Déu, escoltar-lo i respondre amb fidelitat a la seva veu.

LLOC DE PAS

El desert és un lloc de pas. «L'experiència de desert és un estímul permanent a viure el sentit d'allò provisional», explica Sebastián Fuster, o.p. És una terra inhòspita on no hi ha camí: no hi ha rutes ni carreteres, però on Déu obre noves vies. No permet que el seu poble mori al desert, sinó que li marca la ruta dia a dia i el condueix a una terra que «regalima llet i mel» (Dt 26,9). Juan Manuel Martín-Moreno, autor de *Tu Palabra me da vida*, explica que l'estada del poble d'Israel durant quaranta anys al desert és «la més bella paràbola del que suposa la vida del cristià: alliberat del pecat, travessant les aigües del baptisme, s'encamina cap a una terra promesa a través del desert».

LLOC D'EXPERIÈNCIA DE DÉU

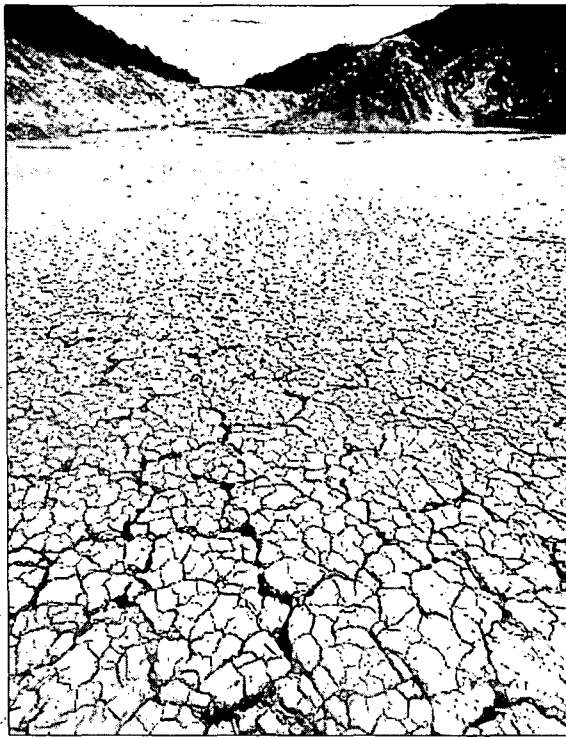
«Al desert Israel va aprendre a estimar Déu i va experimentar la seva tendresa i la seva providència», diu Juan Manuel Martín-Moreno. «Per això Israel sempre recordarà el desert amb una estimació especial.» Així, trobem les imatges de la núvia i del fill, per expressar l'amor privilegiat de Déu per Israel en els anys de desert: «Això diu el Senyor: Recordo l'amor que em tenies de jove, com m'estimaves al temps de les nocces. Em seguies pel desert per terres que ningú no sembla» (Jr 2,2). Déu és enmig del seu poble i té cura que el seu poble no defalleixi. Diu Joan Pau II que al desert s'experimenta la fragilitat de la criatura, «però també la proximitat del Déu que ens salva».

El desert és el lloc privilegiat per a la trobada amb Déu. És el lloc on «cal començar un camí nou. Allà té lloc la conversió. Al desert no hi ha res que se'ns pugui enganxar al cor. En aquella nuesa total experimentem que només Déu és suficient», comenta Juan Manuel Martín-Moreno. És el lloc de la manifestació de Déu a Moisès; on predica Joan Baptista la conversió; on es retira Jesús abans de començar la vida pública i on parla en la intimitat amb el seu Pare... per trobar Déu cal deixar?

se trobar, estar disponible, fer silenci per escoltar-lo.

LLOC DE LA TEMPTACIÓ

Per a Israel, el desert també és un lloc de prova, de temptació, on l'home i la dona s'enfronten a ells mateixos, a les seves pors, es posa a prova la seva confiança en Déu... quan Israel es veu afeixugat dubta del seu Déu i enyora l'esclavatge d'Egipte. És llavors quan Israel apareix com un poble amb el cor dur: «Disgustat durant quaranta anys, vaig dir a aquesta generació: és un poble de cor esgarriat, que desconeix els meus camins» (Salm 94). La fidelitat del poble d'Israel és posada a prova en el desert, abans d'entrar a la terra promesa. La gran pregunta que es fa el poble és: Déu és amb nosaltres? Quan no hi ha aigua o manà, la por i la desconfiança s'escampen. Israel cau en la temptació. No accepta Déu tal com és i s'estima més fer un déu al seu

La nuesa del desert fa que depenguem totalment de Déu.

abast: «Recorda't de tot el camí que el Senyor, el teu Déu, t'ha fet recórrer pel desert des de fa quaranta anys. T'ha afligit i t'ha posat a prova per conèixer les teves inclinacions del teu cor i veure si observa-

ries o no els seus manaments» (Dt 8,2).

Els quaranta dies que Jesús passa al desert recorden els quaranta anys de travessa del poble d'Israel. La diferència és que on Israel sucumbeix, Jesús triomfa. Jesús va al desert i allà és temptat pel dimoni. I es reproduïen les temptacions d'Israel, assenyala Juan Manuel Martín-Moreno: fam, set (posar a prova la seva confiança per veure si és amb nosaltres) i adorar falsos déus. També aquestes temptacions es viuen en el dia a dia de la vida del cristià.

«Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans» (Mt 4,3). Sovint també demanem proves a Déu, li demanem que ens parli, que doni respostes als nostres interrogants, però moltes vegades només trobem silenci o no trobem la resposta que nosaltres voldríem sentir. Jesús respon: «L'Escriptura diu: l'home no viu

només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu» (Mt 4,4). A la llum de la Paraula de Déu tot té una nova dimensió, tot es transforma i adquireix un sentit nou.

«Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix. Diu l'Escriptura: donarà ordre als seus àngels, i et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres» (Mt 4,6). El diable voldria que Jesús demanés a Déu un senyal espectacular. També nosaltres podem caure en aquesta temptació de dubtar de Déu si no ens treu miraculosament d'alguna situació. La resposta: «No temptis el Senyor, el teu Déu» (Mt 4,7), malgrat les dificultats, els silencis i els dubtes.

«Et donaré tot això si et prosternes i m'adores» (Mt 4,8). El diable vol aconseguir l'adoració que només correspon a Déu. D'aquesta temptació neix l'ídol, la mentida... un ídol que es col·loca en el centre i al qual es ret homenatge i submissió, com el vedell d'or. És un miratge del desert. Com Jesús, només podem dir: «Vés-te'n Satanàs! Diu l'Escriptura: adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol» (Mt 4,10).

Al desert no hi ha seguretats. El temps de desert permet al creient mostrar la seva fortalesa. Les temptacions del dia a dia són un obstacle per trobar-se amb Déu, sinó que són l'ocasió per respondre-hi fidelment. (R.M.J.)

Simbols del desert

Déu camina amb el seu poble. «Allà només es pot viure de la providència de Déu i no de les providències dels homes. En aquest sentit cada cristià ha de viure continuament sorprès davant del miracle continu que és la seva vida», sosté Juan Manuel Martín-Moreno. Aquests prodigis del desert també es donen en la vida del cristià. Segons aquest autor, hi ha símbols del desert que els trobem en l'evangeli de Joan:

- **l'aigua:** a l'evangeli, Jesús dóna aigua a un home assedegat. Aquesta aigua és la que fa que mai més no tinguem set. Del cor ferit de Jesús per la llança brolla aigua, igual que de la roca ferida per la vara de Moisès: «Tu, dóna un cop a la roca i en brollarà aigua perquè el poble pugui veure» (Ex 17,6).
- **el manà:** és l'aliment que dóna força al poble errant pel desert. Jesús multiplica els pans i explica que Ell mateix és millor que el manà perquè dóna la vida eterna.
- **la serp:** el poble murmura contra Déu per haver-los tret d'Egipte i com a càstig, Déu envia unes serps verinoses. «Fest-te una imatge d'aquestes serps i posa-la dalt d'un estendard. Tothom qui hagi estat picat, si la mira, salvarà la vida» (Nm 21,8). I ens diu l'evangelista Joan: «Així com Moisès va enlairar la serp en el desert, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen tinguin en ell vida eterna» (Jn 3,14-15).
- **el núvol:** Déu guia Israel i marca el camí amb un núvol. Aquest símbol representa la presència de Déu que mai no abandona el seu poble. El núvol es posa sobre Crist en la transfiguració i la veu des del núvol diu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; seguïu-lo» (Mc 9,7). Jesús torna a marcar el camí.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: persones@teleline.es

Instal·lacions les marques

Pressupostos sense compromís

c/ Rafael Campalans 137-139
08903 Hospitalet de llobregat (BARCELONA)

✓aire condicionat

✓calefacció

✓aigua

✓gas

✓electricitat

✓reformes bany-cuina

Tel. 93 - 332 75 04

Obertura a l'Esperit de Déu

Els Carmelites Descalços posseeixen a la província d'Aragó i València un dels més atractius deserts de l'orde: el Desert de les Palmes, a Benicàssim (Castelló), fundat a finals del segle XVII. Aquí es respira l'essència del Carmel, tal com va ser concebut pels primers fundadors, sant Elies i sant Eliseu: esperit de recés, de silenci, de recolliment i de pregària.

L'experiència de desert és entesa pels carmelites com el compromís de fer de Crist crucificat, home que no està lligat a res, el fonament de la pròpia vida i unir-se a Ell, en perfecta caritat amb Déu i amb els germans. L'escolta atenta de la Paraula i la lloança a Déu estan marcades per una actitud d'obertura a Déu. El desert, consideren els carmelites, és el moment triat per Déu per manifestar-se de manera especial a la persona. És un lloc de prova on la persona s'enfronta a ella mateixa, a l'home vell, i on la humilitat es fa del tot necessària per deixar-se guiar per la llum de l'Esperit.

El silenci, la normalitat, la meditació, el treball, la pregària són alguns dels elements que defineixen el Desert de les Palmes. Hi ha temps i espai per viure una experiència de personalització de la fe, d'assumir tot allò viscut, per fer un discerniment serè, per plantejar-se seriosament la vida... fer aquesta experiència, sense

posar obstacles a l'acció de Déu, implica que la persona surt enfortida i confirmada en la seva fe.

El Desert de les Palmes és un punt de trobada i d'experiència en l'àmbit espiritual i humà. «El monestir de les Palmes és un centre que manté obertes les portes a qui s'apropa fins aquí», expliquen els carmelites. Des de la simple visita al museu fins al recés espiritual a les ermites, «qualsevol visitant pot gaudir de la gran quantitat d'atractius i activitats que tenen lloc al llarg de l'any, i que converteixen el Desert en un lloc de trobada entre natura, cultura i espiritualitat».

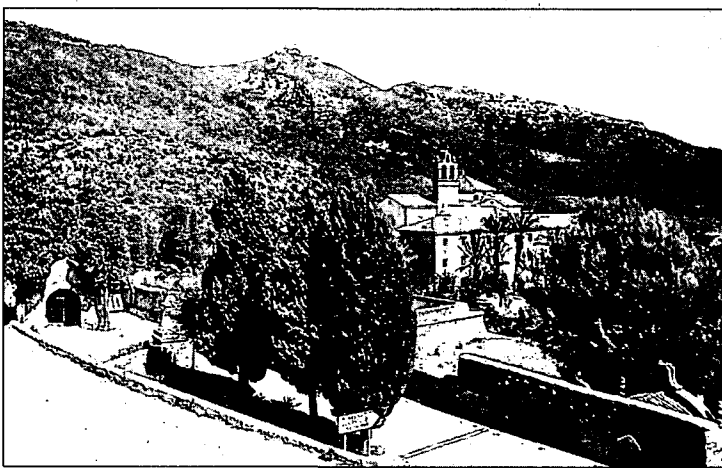
El 1969-1970 es va crear el Centre d'Espiritualitat Santa Teresa. Des de llavors ha ofert formació religiosa i espiritual. A partir del IV Centenari de la mort de santa Teresa de Jesús (1982) el centre va

experimentar un augment d'activitat i una demanda creixent de cursos i xerrades formatives a partir de l'espiritualitat terecià i joanista, especialment recessos comunitaris i personalitzats, exercicis espirituals, direcció i discerniment vocacional, participació en les celebracions litúrgiques,

durant els quals seguien el mateix horari de pregària que el convent. «Per donar fe que era així, repicaven les campanes de les ermites, com a resposta, a les hores marcades.» Actualment, cinc de les vuit ermites que es conserven mantenen viu l'esperit «d'Elies al Carmel i compleixen amb la

tasca ancestral: acollir les persones que desitgen pregar i meditar en solitud durant algun temps».

El Desert de les Palmes és un pulmó important, espiritualment parlant, per a la diòcesi de Sagorrb-Castelló i un punt destacat de referència per als Carmelites Descalços de la província d'Aragó i València. La formació teològica-espiritual, l'apostolat de la pregària, la cura de la litúrgia, la promoció cultural i artística, l'ecumenisme, l'estudi i

Vista general del Desert de les Palmes.

ques, cursos bíblics, convivències per a joves, trobades d'espiritualitat...

Un altre atractiu del Desert de les Palmes el conformen les ermites. Va arribar a tenir-ne tretze. Els religiosos s'hi retiraven durant determinats períodes de l'any,

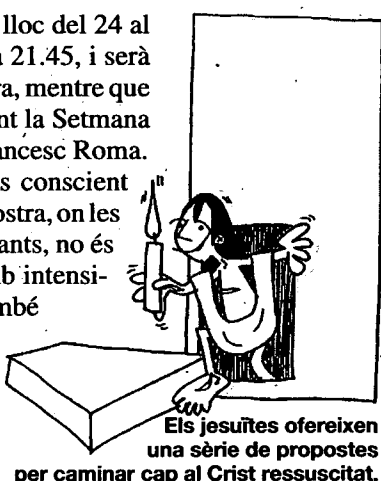
la recerca de les fonts de l'espiritualitat i de la història del Carmel Descalç incardinat en aquestes regions són alguns dels camps més destacats que s'han desenvolupat en i des del Desert de les Palmes. (R.M.J.)

Pregar a la ciutat

No tothom disposa de temps per fer una experiència de desert que duri dies ni tampoc té la possibilitat de marxar fora de la ciutat. Els jesuïtes del carrer Casp, 25 de Barcelona proposen, de cara a la Quaresma i la Setmana Santa, una sèrie d'activitats per fer «desert a la ciutat». La nostra societat no facilita ni el temps ni l'espai per aturar-nos i fer un viatge cap a l'interior de nosaltres mateixos. Per això, els jesuïtes ofereixen participar en dues activitats: «Recés STOP 2003» i «Recés a la ciutat».

El recés «STOP» tindrà lloc del 24 al 27 de març, de 19.30 a 21.45, i serà conduït pel P. Francesc Riera, mentre que el «Recés a la ciutat», durant la Setmana Santa, va a càrrec del P. Francesc Roma.

El P. Francesc Roma és conscient que en una societat com la nostra, on les presses i el soroll són constants, no és fàcil viure la Quaresma amb intensitat: «Cal un espai físic i també un espai interior. I no podem oblidar que hem de buscar temps. El temps quantitatiu és el que no dominem i el temps qualitatiu és el que es desprèn de la nostra llibertat i de la nostra voluntat.»

Els jesuïtes ofereixen una sèrie de propostes per caminar cap al Crist ressuscitat.

Però amb això no n'hi ha prou: «El viatge que més ens costa de fer és el que va del cap al cor. La veritat és que a vegades fa por trobar aquest temps perquè vivim amb màscares. Costa molt anar a l'interior d'un mateix.»

Per al P. Roma, una dificultat a l'hora de fer una experiència de desert és precisament fer silenci, perquè «per pregar cal saber callar, fer silenci en el nostre interior. A partir d'aquí, ja trobaràs la Paraula de Déu... per a moltes persones el silenci és el no-res. Però el silenci és allò que fa possible que hi hagi alguna cosa. El silenci és la possibilitat perquè comencin a sorgir una sèrie de coses. Però ens fa por».

La proposta de «Recés a la ciutat» vol oferir la possibilitat d'integrar

RECÉS STOP 2003 A LA NOSTRA VIDA (MARÇ)

- ✓ **Dilluns 24:** Quan Déu és de debó Pare i Mare per a mi. ... la vida esdevé tota una altra cosa.
- ✓ **Dimarts 25:** El repte de la felicitat: Déu m'ha creat perquè sigui feliç. ... per què sovint arrossego una vida de tristot?
- ✓ **Dimecres 26:** Jesús, una història de Déu subversiva i fascinant. ... i jo acompanyo Jesús com a company/a
- ✓ **Dijous 27:** On és Déu? «No fixeu els ulls en ningú més que en Ell» ... i el trobem entre els darrers, infrahumans, pobres...
A les 19.30, xerrada introductòria; a les 20.00, espai de silenci, reflexió i pregària; a les 20.30, eucaristia. Coordina: P. Francesc Riera.

les litúrgies de Setmana Santa amb espais de reflexió, de pregària i d'aprofundiment. El coordinador d'aquesta iniciativa considera que la Setmana Santa «és un gruix molt fort. Són tres dies tremends. És la culminació d'una vida, d'una feina, d'una missió. Jo m'imagino que en aquells moments Jesús es devia sentir extraordinàriament ple. Per això són tres dies tan intensos que s'han de viure a fons». No en va, tenim quaranta dies per preparar-nos-hi. En aquest sentit, el P. Roma creu que «la Quaresma és una pedagogia: és un camí que ens posa a prova. Necessitem que algú ens guïi, veiem paisatges diferents... per això és tan important arribar al final d'aquest camí. Els «STOPS» i el «Recés a la ciutat» són dues fites que es relacionen».

Aquest és el quart any que es fa el recés. En aquesta Setmana Santa també hi serà present el tema de la guerra. Així, Francesc Roma explica que, tot i que està perfilant el programa, «la Resurrecció la podem veure com una crida a no desanimar-nos. El cert és que la gent ha pregat molt perquè no hi hagi guerra. Si finalment n'hi ha, pot haver-hi gent que entri en una crisi de fe, d'esperança, de pregària... la Vetlla Pasqual por anar per aquí». (R.M.J.)

RECÉS A LA CIUTAT:

- ✓ **Dimarts Sant:** a les 20.00, celebració de la Reconciliació. Presideix el P. Francesc Riera.
- ✓ **Dijous Sant:** a les 19.30, celebració de la Cena del Senyor. Presideix el P. Francesc Riera; de 22.00 a 22.50, pregària *Era de nit* (Jn 13,30), a càrrec del P. Francesc Roma.
- ✓ **Divendres Sant:** d'11.30 a 13.30, pregària *Aquí teniu l'home* (Jn 19,5), primera hora; *Al migdia es va estendre per tota la terra una foscor* (Mc 15,33), segona hora. A càrrec del P. Francesc Roma; a les 17.00, celebració del misteri de la mort de Jesús. Presideix el P. Francesc Xicoy; a les 19.30, viacrucis amb textos i música de *La Passió segons sant Mateu* de J. S. Bach. El conduirà el P. Francesc Roma.
- ✓ **Dissabte Sant:** d'11.30 a 13.30, pregària *El diumenge, molt de matí...* (Mc 16,2), primera hora; *Elles hi eren. Nosaltres volem ser-hi*, segona hora. A càrrec del P. Francesc Roma; a les 20.30, Vetlla Pasqual. Presideix el P. Francesc Roma.

S.E.I. S.L.

SUBMINISTRAMENTS ECLESIASTICS INTEGRATS S.L.

GENERAL ELETTRONICA S.R.L.

C/ Jaén, 14
13670 Villarubia de los Ojos
CIUDAD REAL

Tel. i fax: 926 898 243
Mòbil: 656 862 814
E-mail: seiorenzo@telefonica.net

**SISTEMA PER ESPANTAR ELS COLOMS A NORMA CE
MÉS DE 1.000 INSTAL·LACIONS ENS AVALEN**

Basílica de Sant Pere (Vaticà), Porta de Bisagra (Toledo),
Convent Puríssima Concepció (Toledo), parròquia El
Salvador (Conca), Basílica de Sant Vicenç (Àvila).

L'ENTREVISTA

Mn. Jordi Vila i Borràs és membre de la Comunitat de Jesús

—Per què Carles de Foucauld marxa al desert?

—Hi arriba després de tota una evolució. Carles de Foucauld, després d'haver estat militar i explorador al Marroc, es converteix a la fe cristiana el 1888, als 28 anys i, després de set anys com a monjo trapenc, s'instal·la durant tres anys a Natzeret, disposat a imitar la vida oculta que hi va dur Jesús durant la seva infància i joventut. Allà, sent més i més forta la crida a evangelitzar els més pobres i allunyats, i és per això que, davant de la impossibilitat de tornar al Marroc, en aquell temps tancat als occidentals, decideix instal·lar-se al Sàhara algerià. És cert que allà gaudeix de la solitud del desert, sobretot en les temporades que passa a l'ermita de les muntanyes de l'Assekrem, però cal tenir present que no defuig el contacte amb els habitants de Beni-Abbès ni de Tamanrasset: quan veu que no volen sentir parlar de Jesús, practica amb ells l'apostolat de l'amistat, i s'implica en la redempció dels esclaus negres i en la protecció de la població, assetjada per bandes d'incontrolats que, finalment, posen fi a la seva vida. Paradoxalment, doncs, els quinze anys d'estada de Foucauld al desert coincideixen amb la seva màxima activitat apostòlica.

—Com entenia ell l'experiència de desert?

—Foucauld distingeix en Jesús «tres vides»: la vida oculta a Natzeret, la vida retirada al desert i la vida pública d'anunci del l'Evangeli. Segons ell, tot cristià se sent cridat a imitar especialment alguna de les tres vides de Jesús, o bé totes tres successivament. Natzeret és la vida ordinària, de cada dia, però viscuda amb un sentit de transcendència, descobrint-hi la presència de Déu i el valor salvador de les tasques més senzilles, perquè allò que ens omple i ens fa feliços de debò no és la importància d'allò

que fem, sinó l'amor que hi posem. La vida pública és la de l'«apòstol», és a dir, aquell que treballa per l'anunci de l'Evangeli i l'extensió del Regne, sigui pastor, missioner, militant, cristià compromès... La vida de desert és la d'aquells que es retiren en solitud, dedicats només a la pregària i a la contemplació de Déu. Per a alguns, els ermitans, és una crida a viure-hi de manera estable. Per a molts altres, és una experiència temporal que ens ajuda a viure més a fons la nostra vida de Natzeret o d'apòstols.

—Quines lliçons podem extreure, en aquest sentit, del «missioner del Sàhara»?

—Deixi'm que faci servir les seves pa-

La Comunitat de Jesús forma part de la família espiritual de Carles de Foucauld. Els seus membres viuen per l'amistat i l'amor una autèntica fraternitat, on la pregària té un lloc primordial, i amb la intenció de fer present Jesús de Natzeret en tots els ambients. Mn. Jordi Vila és membre de la Comunitat i fa un any i mig que va ser ordenat prevere per l'arxidiòcesi de Tarragona. En aquesta entrevista ens apropa a Carles de Foucauld i a l'experiència del desert.

raules: «Cal passar pel desert i residir-hi per rebre la gràcia de Déu... Els hebreus van passar pel desert, Moisès hi va viure abans de rebre-hi la seva missió; sant Pau, en sortir de Damasc, va anar a passar tres mesos a Aràbia; sant Jeroni, sant Joan Crisòstom es van preparar també al desert... És indispensable... És temps de gràcia... És un període pel qual ha de passar necessàriament tota ànima que vulgui donar fruit... Cal aquest silenci, aquest recolliment, aquest oblit de les coses creades perquè Déu s'ensenyoreixi de l'ànima i hi formi el seu esperit interior... Més tard, l'ànima donarà fruit exactament en la mesura en què s'hi hagi format l'esperit interior.»

La necessitat del desert apareix de seguida quan entenem que l'eficàcia del treball apostòlic no ve de nosaltres, sinó de la gràcia de Déu: «El fruit de l'apostolat no depèn de la durada del temps que s'hi dedica, sinó del grau de santedat amb què s'emprèn.»

«El desert ens fa més sensibles i més disposats a servir els altres»

—Com fer desert en la nostra societat?

—No hi ha una recepta fixa. El desert ens demana buidar-nos de les nostres distraccions i d'allò que, sigui bo o sigui dolent, ens omple el temps i la ment, per tal de quedar-nos tots sols i cara a cara amb Déu. Hi ajuda molt retirar-se a un lloc apartat i silenciós, una ermita o un monestir. Però, amb voluntat, és possible crear-se a casa mateix un espai i un temps de desert —els russos en diuen *pustínia*— de la mateixa manera que hi ha qui fa els exercicis espirituals de sant Ignasi en la vida ordinària.

—Aquesta experiència suposa un mo-

Mn. Vila explica que, al desert, la pregària moltes vegades és dura, àrida i sempre sorprenent.

no ens passarà res de mal, sinó que de tot mal en sap treure un bé. És la mateixa actitud de la pregària de Jesús a Getsemaní: «Abba, Pare, tot t'és possible; aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci el que jo vull, sinó el que tu vols» (Mc 14,36).

—Com és la pregària en aquestes circumstàncies?

—Moltes vegades és dura i àrida, i sem-

pre és sorprenent. Normalment ens fem la idea que anirem al desert i de seguida trobarem Déu, com si fos cosa de prémer un botó i prou. Però no és tan fàcil trobar Déu quan el deixem sortir de la gàbia en què acostumem a tenir-lo tancat. Ell se n'aprofita per fer girar la truita i ensenyar-nos que en la pregària és sempre Ell qui té la iniciativa, qui s'amaga i es manifesta per fer-nos créixer com Ell vol i no pas com nosaltres volem. I també acostuma a moure el nostre centre de gravetat del cap al cor: sovint anem al desert amb l'esperança de trobar resposta a algun interrogant, o comencem a inflar-li el cap a Déu amb paraules i més paraules... i Ell no hi és, fins que ens adonem que es tracta de callar i estimar.

—El desert és un lloc on descobrir la presència de Déu que camina amb nosaltres?

—I tant! Una de les experiències més boniques que podem fer és adonar-nos que aquell Déu que no trobàvem, que no arribàvem a entendre, que semblava l'etern absent, sempre ha estat, és i serà amb nosaltres, i ens estima, ens valora i ens respecta com el millor Pare, Mare, Espòs i Amic. És en la solitud del desert on, paradoxalment, podem rebre el do de saber que mai més no ens sentirem sols.

El desert no ens fa tancats ni egoistes, ben al contrari, ens fa més sensibles i més disposats a servir els altres com a imatges de Déu que ens surt a l'encontre.

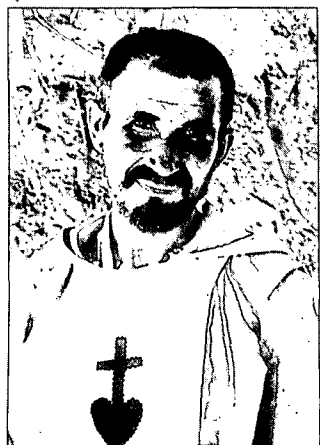
—Identifiquem el desert com una experiència individual, però pot ser també una experiència comunitària? Com ho viu, això, la Comunitat de Jesús?

—El desert és individual: Déu i jo. I lliure: no sempre estem en condicions de fer desert, i ens pot ser més convenient fer uns exercicis espirituals, o un recés... o marxar uns dies de vacances! No tothom dins la Comunitat fa desert.

Som una associació de fidels formada majoritàriament per persones casades, també alguns consagrats i dos preveres. Els nostres ritmes habituals de vida no són diferents dels de la majoria de la gent. Però des dels anys setanta, quan vam fer del poble de Tarrés el nostre lloc de trobada, hi hem condicionat uns espais per poder-hi fer desert. Els fem servir nosaltres mateixos i els posem també a disposició d'altres persones. I, com a nova experiència, estem fent una cadena de caps de setmana de desert durant els temps forts d'Advent i de Quaresma. És una manera de fer d'aquesta experiència tan personal del desert un signe comunitari.

Reportatge:

Rosa María Jané Chueca

Carles de Foucauld.

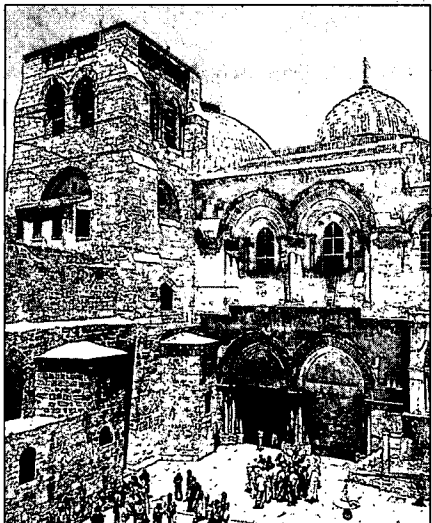
Pare,
m'abandono a tu,
fes de mi el que vulguis.
Facis el que facis et dono les gràcies.
Estic disposat a tot, ho accepto tot,
mentre es faci en mi la teva voluntat
i en totes les teves criatures.
No desitjo res més, Déu meu.
Deixo l'ànima a les teves mans,
te la dono, Déu meu, amb tot l'amor del meu cor,
perquè t'estimo
i el meu amor m'exigeix que em lliuri a tu,
que m'abandoni a les teves mans sense reserves,
amb la confiança infinita,
perquè ets el meu Pare.

AVIS IMPORTANT

Pelegrinatges a TERRA SANTA

*«Pelegrins de la Paraula»
al país de Jesús*

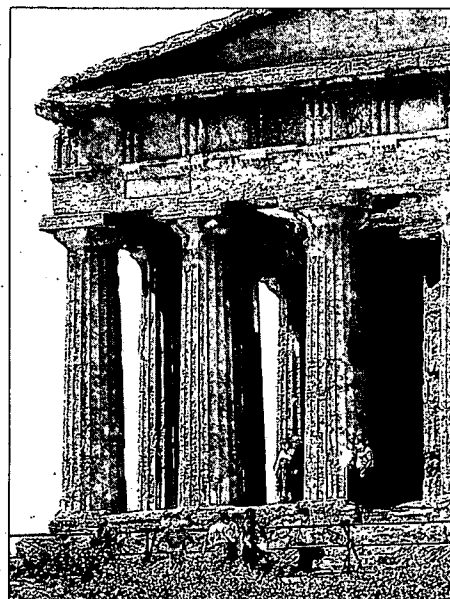
- Sempre estan en els nostres programes.
- Tan bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

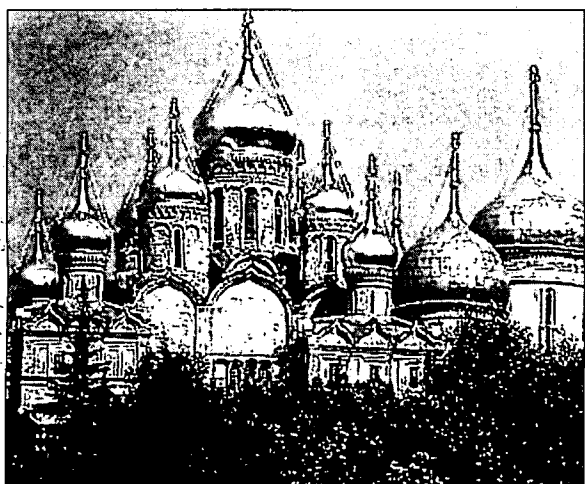
Del 14 al 21 de juny

Viatge a l'Illa de Sicília

La més gran de la
mediterrània.
L'illa del gran volcà

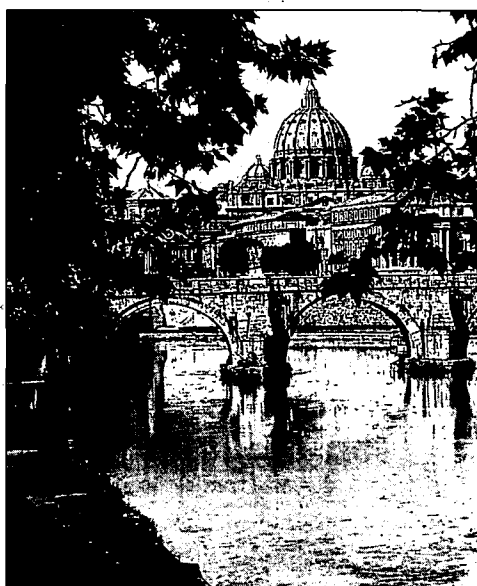
Del 4 al 16 d'agost

Viatge a Rússia

Moscú / St. Petersburg
i creuer pel riu Volga

Del 17 al 23 d'octubre

Pelegrinatge a ROMA

Amb motiu de la
canonització de
la Mare Teresa
de Calcuta

Del 10 al 24 de novembre

Viatge a Costa Rica

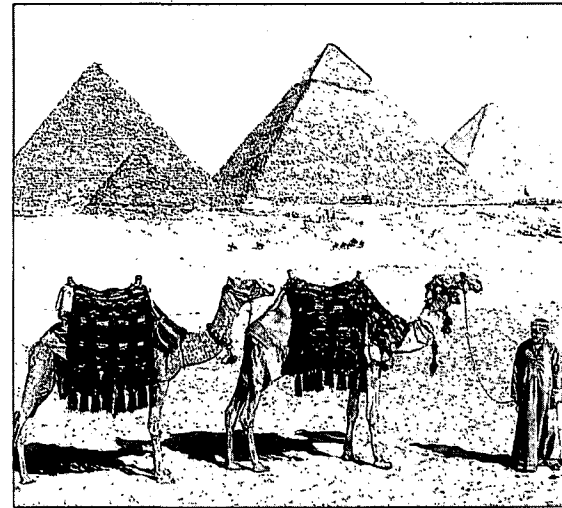
Un paradís a l'Amèrica Central

De l'1 a l'11 de desembre

Egipte i creuer pel Nil

Del passat
faraònic al
cristianisme
primitiu

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Vaticà

església en el món

Mons. Martino: «Una guerra preventiva és una guerra d'agressió»

■ El president del Consell Pontifici Justícia i Pau explica l'activitat del Vaticà per evitar el conflicte bèl·lic

ROMA.— Un atac unilateral nord-americà a l'Iraq seria una «guerra d'agressió», ha afirmat Mons. Renato Martino, president del Consell Pontifici Justícia i Pau. Contràriament al que va succeir el 1991 amb la guerra del Golf, en aquesta ocasió «no hi ha una agressió i, doncs, aquesta guerra preventiva és en ella mateixa una guerra d'agressió». Aquestes declaracions han estat recollides pel setmanari italià *Rinascita*.

«L'11 de setembre va ferir terriblement tots els nord-americans però no es pot justificar el mal amb el mal», va afirmar l'arquebisbe. El prelat, que durant 16 anys va ser observador permanent de la Santa Seu davant l'ONU, creu que cal combatre el terrorisme «afrontant les causes que el produeixen». Mons. Martino també reconeix que els passos que ha fet l'Iraq cap al

desarmament es deuen en bona part al desplegament de forces militars nord-americanes a la regió.

El president del Consell Pontifici Justícia i Pau ha explicat que l'activitat del Vaticà per evitar la guerra es desenvolupa a tres nivells: «El primer és el de

El cardenal Martino reconeix que el desarmament de l'Iraq es deu en bona part al desplegament de forces militars.

l'ensenyament i de record dels principis sobre què és la pau; el segon és «l'acció diplomàtica». En aquest context s'emmarquen les audiències del Papa als representants de la comunitat internacional, l'enviament del cardenal Roger Etchegaray a Bagdad i del cardenal Pio Laghi a Washington. El tercer nivell és «la pregària i el dejuni», els quals defineix com a «diplomàcia espiritual». En el marc d'aquesta activitat, la Santa Seu ha desmentit oficialment que estigués promovent una iniciativa per a l'exili de Saddam Hussein.

D'altra banda, el cardenal Roberto Tucci, membre del Consell d'Administració de Ràdio Vaticana, ha destacat l'«enorme contribució» del Papa a la pau: «Aquesta contribució ha estat reconeguda en la comunitat cristiana, més enllà de les fronteres del catolicisme i per instàncies del món cristià. Ningú no podrà dir que el Papa no ha fet el suficient».

Els dominics amplien la seva presència i ajuda a l'Iraq

En moments en què els diplomàtics abandonen l'Iraq i quan molts ciutadans pensen en l'èxode, la família religiosa dominica aposta per augmentar-hi la seva presència. Així ho constata el P. Jean-Jacques, o.p., vicari per al món àrab, en un informe sobre la visita feta recentment a l'Iraq i en el qual informa sobre els programes que els dominics tiren endavant al país. Entre els projectes figura obrir un noviciat a Mossul en els dos propers anys i un alumnat a Bagdad. A la capital els religiosos dirigeixen un cercle teològic en què es reuneixen setmanalment centenars de cristians per a trobades de formació, publiquen *El pensament cristià* i desenvolupen activitats pastorals. A Mossul s'ha inaugurat un centre d'audiovisuals i una exposició permanent, relacionats amb les activitats en favor dels pobres i la catequesi. Els dominics i dominiques de l'Iraq han afirmat que no abandonaran el país ni tan sols en cas de guerra, com a signe de comunió amb la vida i amb els sofriments de la població. (Zenit)

El Papa vol un catecisme de «butxaca»

ROMA.— Joan Pau II ha demanat un catecisme reduït que tots els catòlics puguin tenir a mà. En una carta del 2 de febrer el Papa aprova la petició de preparar un compendi del Catecisme de l'Església catòlica que contingui essencialment tota la doctrina catòlica sintetitzada. S'ha institutit una comissió d'acord amb la Secretaria d'Estat, una Comissió Especial i un Comitè de Redacció per fer aquesta síntesi volguda pel Papa i els participants al Congrés Internacional de Catequesi que va tenir lloc a Roma a l'octubre. Els participants en aquell congrés, que celebrava el desè aniversari de la publicació del nou Catecisme de l'Església catòlica, opinen que

«aquesta nova obra hauria de contenir tots els elements essencials i fonamentals de la fe i la moral catòliques, formulades de manera breu i clara».

La finalitat del nou catecisme sintètic és disposar d'un text autoritzat, íntegre i complet respecte la doctrina i que, amb l'aprovació del Papa, es pugui traduir a diverses llengües i ser un punt de referència per a compendis locals. També «es vol evitar que les síntesis que s'han fet del Catecisme siguin massa reduccionistes i oblidin la plenitud i integritat del contingut de la fe catòlica», segons han avançat a *Catalunya Cristiana* fonts vaticanes. (M.D.B.)

ITALIA

El P. Bini proposa als franciscans un camí pasqual

ROMA.— El P. Giacomo Bini, ministre general o.f.m., escriu a la seva *Carta de Quaresma*, adreçada a la congregació, que la decisió de seguir Jesús en el camí que du a Jerusalem i al calvari vol dir experimentar «les incomprendions, la persecució, el rebuig i tota mena de contradiccions». Per al P. Bini, «ser creient i acceptar la crida de Jesús no ens dispensa de tantes formes de proves que, tard o d'hora, duren a la impotència del calvari». Als religiosos se'ls confia la mateixa missió que a Joan a ocupar-se de Maria: «També a nosaltres se'ns demana que tinguem el valor d'assumir, com a mares amoroses, tots els que estan perduts, aïllats i dispersos, per reunir-nos en el seu amor, amb la mateixa passió i dedicació de Jesús».

Seguir Crist, insisteix el P. Bini, «significa adherir-se totalment i radicalment a la seva persona, deixar-se transformar per Ell. No ens està permès seleccionar el que ens agrada, el que ens resulta còmode, excloent tot el que costa, ja que significaria reduir la Bona Notícia a un bé de consum». És necessària «una esperança» que il·lumini l'existència i «ens faci acollir el Jesús dels miracles i el de la creu». Esperar «fent memòria de la Pasqua de Jesús significa dilatar contínuament els horitzons de la nostra existència, de la nostra història, sabent que, tot i la foscor, Déu ens precedeix, va davant nostre i ens espera». (VID)

ISRAEL

Líders catòlics denuncien que un mur aïlla Betlem

JERUSALEM.— El patriarca llatí de Jerusalem, Mons. Michel Sabbah i el custodi franciscà de Terra Santa, el P. Giovanni Battistelli, han enviat un missatge als presidents de les conferències episcopals del món per denunciar que «un mur aïlla Betlem». «A causa de la decisió israeliana», assenyalen, «60 famílies cristianes, prop de la Tomba de Raquel, a l'entrada de Betlem, estan rodejades, aïllades i privades de tots els serveis, només compten amb una petita entrada a través del mur que aïlla també la ciutat de Betlem de Jerusalem i dels altres territoris». Tots dos líders s'adrecen al món cristià perquè Betlem «continui sent una ciutat on s'hi pugui anar, on es pugui resar i viure en pau; convencin les autoritats israelianes per aturar la construcció del mur». Aquesta mesura podria dur els cristians, que ara se senten «tancats» i «amenaçats» per condicions de vida difícilíssimes a emprendre el camí de l'èxode del país. (Zenit)

En aquest sentit, Joan Pau II va suspendre durant una setmana les seves audiències a caps d'Estat i de govern, i a representants de la comunitat internacional per dedicar-se a pregar per la pau a l'Iraq i a Terra Santa. «Durant aquesta setmana de silenci i de pregària tindrè presents les necessitats de l'Església i les preocupacions de tota la humanitat, en especial, tot el que es refereix a la pau a l'Iraq i a Terra Santa», va assenyalar el Pontífex. (C.C.)

VIATGES HELENA G.C. 743

ORGANITZA VIATGES A LOURDES

TOTS ELS CAPS DE SETMANA

D'ABRIL - MAIG - JUNY - JULIOL AGOST - SETEMBRE I OCTUBRE

- SORTIDA DISSABTES AL MATÍ
- TORNADA DIUMENGES A LA TARDA
- VIATGE AMB AUTOCAR D'ANADA I TORNADA
- ESTADA A LOURDES
- HOTEL SITUAT AL COSTAT DEL SANTUARI
- HABITACIONS AMB BANY O DUTXA
- PENSIO COMPLETA, VI I AIGUA
- ASSEGURANÇA DE VIATGE

PER INFORMAR-SE I RESERVAR LES PLACES NO NECESSITA DESPLAÇAR-SE, POT FER-HO TRUCANT AL TELÈFON

93 419 17 00 PLACES MOLT LIMITADES

RESERVA JA!!!

PASSEM A RECOLLIR PROP DE CASA VOSTRA

C. Vallespir, 120 - 08014 BARCELONA · Tel. 934 191 700 - Fax 934 100 256
e-mail: viatges@helenabarcelona.com · www.helenabarcelona.com

ITALIA

Neix una «clínica»
per a matrimonis
en crisi

ROMA.— En menys de dos mesos, els matrimonis que estiguin pensant a separar-se disposaran d'una estructura estable d'ajuda per iniciativa de la diòcesi de Perusa. Es tracta del centre familiar «Casa della tenerezza» (Casa de la tendresa), situat a Montemorino (Perusa). «Començem amb la formació de matrimonis amb fills i de persones solteres compromeses en l'Església», anuncia el director, Mons. Carlo Rocchetta, teòleg i expert en espiritualitat conjugal i familiar. Aquestes persones «seran qui acolliran i acompanyaran els cònjuges que visquin una crisi matrimonial. Algunes viuran dins del centre per tal de ser una veritable família al servei d'aquelles més fràgils». De moment, nou parelles, totes joves, s'han ofert per rebre la preparació per convertir-se en una comunitat estable disposada a rebre els matrimonis en dificultats. (Zenit)

XINA

Un bisbe qüestiona
les mesures
repressives
del govern

HONG KONG.— El bisbe de Hong Kong, Mons. Joseph Zen Ze-kun, ha qüestionat l'actitud del govern comunista xinès de reprimir els catòlics cada vegada amb més força. «Si es compara la situació de l'Església ara amb la de fa 20 anys, òbviament hi ha progressos. L'Església té una mica d'obertura en algunes zones i fins i tot s'han construït alguns temples», ha precisat el bisbe. El prelat, però, que sempre ha estat crític amb el govern xinès, ha assegurat que les noves persecucions no es limiten a l'Església clandestina sinó que també es donen dins de l'Església oficial, controlada per l'Estat. Ara, només 350.000 catòlics a Hong Kong poden practicar la seva fe sense restriccions a causa d'un acord d'autonomia signat quan l'excolònia britànica va tornar a l'Estat xinès el 1997. (ACI)

Vaticà

Declaració jueva-catòlica
sobre la vida i la família

■ Primera reunió oficial del rabí de Jerusalem amb representants vaticans

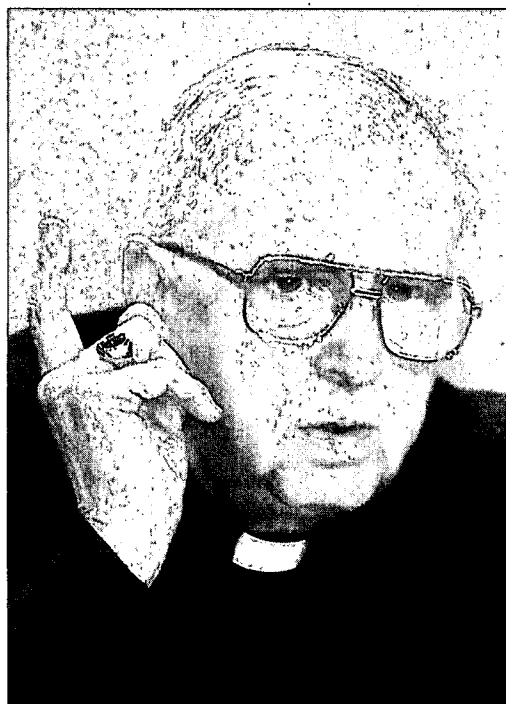
ROMA.— La delegació de la Comissió de la Santa Seu per a les Relacions Religioses amb el Judaisme i el Gran Rabinat de Jerusalem han tingut la seva primera reunió oficial, el resultat de la qual ha estat una declaració conjunta sobre temes ètics relacio-

nats amb la vida. Després d'unencontre preliminar a Jerusalem el juny del 2002, la comissió s'ha trobat ara a Grottaferrata, prop de Roma, on han emès un comunicat conjunt sobre el valor de la vida i de la família.

La reunió ha durat cinc dies en els quals s'ha discutit què entenen jueus i catòlics per vida humana i per nucli familiar. Hi ha participat el rabí Shaar Yishav Cohen, cap de la delegació jueva, i el cardenal Jorge Mejía, cap de la delegació catòlica.

La delegació jueva estava formada pels rabins Ratzon Arrusi, David Brodman, Oder Wiener i Shmuel Hadas. Els catòlics eren el bisbe Giacinto-Boulos Marcuzzo, el pare dominic George Cottier, Elias Shacour, Pier Francesco Fumagalli, i el salesià i secretari de les Relacions Religioses amb el Judaisme del Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians, Norbert Hoffmann. El nunci apostòlic a Israel, l'arquebisbe Pietro Sambi, també hi va intervenir.

El comunicat conjunt deixa clar que «dialoguem com a persones de fe que tenen arrels espirituals i un patrimoni en comú» i recorden que «el diàleg és un

A la trobada va participar, entre d'altres, el cardenal Jorge Mejía.

valor en si mateix i exclou tot intent de conversió». Pel que fa a la santedat de la vida humana, el comunicat relata que «caldrà esforçar-se per promoure junts els drets humans, la solidaritat entre tots els éssers humans i el respecte per la llibertat de consciència».

«Qualsevol atemptat a la vida d'un ésser humà és contrari a la voluntat de Déu, és una profanació del nom de Déu i contrasta directament amb l'ensenyament dels profetes. Suprimir qualsevol vida humana, compresa la pròpia, encara que sigui fet en nom de Déu és un sacrilegi», afirmen.

Pel que fa a la família, exposen que «la unitat familiar és el fonament de tota la societat» i expliquen que «la família i la llar ofereixen un ambient d'afecte i de protecció que nodreix els fills i els assegura l'educació apropiada, fidels a la pròpia tradició i a les pròpies creences».

Miriam Díez i Bosch

Carta vaticana abans de l'avortament de
la nena nicaragüenca

ROMA.— En conèixer el cas de la nena nicaragüenca de 9 anys, embarassada després de ser violada, la primera resposta del Vaticà va ser la de demanar que es fes el possible per «confortar les víctimes innocents d'aquest terrible esdeveniment», així com oferir ajuda per defensar totes les vides involucrades en el cas. A la carta, enviada abans que tingués lloc l'avortament, no es demanava la publicació d'un

decret d'excomunicació del bisbe. Així es desprèn d'una carta enviada el 21 de febrer pel cardenal Alfonso López Trujillo, president del Consell Pontifici per a la Família, al cardenal Miguel Obando Bravo, arquebisbe de Managua. El text reconeix, abans que res, les conseqüències de l'agressió sexual i recorda que «cada ésser humà innocent és absolutament igual a tots els altres en el dret a la vida», de manera que «les circumstàncies difícils d'aquest embaràs, tot i sent greus i dramàtiques, mai no poden justificar l'eliminació deliberada d'un ésser humà innocent». La carta demanava «confortar les víctimes innocents, il·luminar les ments i moure els cors de tots aquells que amb el seu servei a la vida poden ser d'auxili en les circumstàncies presents». (Zenit)

CUBA

Fidel Castro obre
les portes a les
Germanes Brigidines

L'HAVANA.— S'ha inaugurat a l'Havana la primera casa de les Germanes de Santa Brígida, l'única congregació de les 53 presents a l'illa que treballa en l'apostolat ecumènic. La revista mensual del Pontifici Institut de Missions Estrangeres, *Mondo e Missione*, recull el testimoni de la superiora general, Tekla Famiglietti, amb motiu del «diàleg cordial» instaurat en aquests anys amb Fidel Castro. Tant, que el president va escriure al Papa per «comunicar-li el desig de convidar l'orde a obrir una comunitat al país, en record de la visita del Papa a Cuba». El març del 2001, en trobar-se per primer cop amb la mare Famiglietti, Fidel Castro li va dir: «Li dono la benvinguda i li asseguro que mai no tindrà dificultats perquè comptarà amb tot el meu suport i amb l'ajuda dels meus col·laboradors.» I així va ser. El president Castro va donar a les germanes un exconvent del segle XVI.

En la cerimònia d'inauguració de la casa de les Germanes Brigidines va ser-hi present Fidel Castro. A través del cardenal Sodano, secretari d'Estat, el Papa va enviar un missatge on expressava el desig que la nova comunitat sigui «un testimoni viu de la perennitat del missatge evangèlic». (VID)

TERRA

Pelegrinatges

SANTA

amb els Franciscans

Any 2003

Programació:

Vols regulars - Residències religioses - Pensió completa

Altres pelegrinatges:

del 19 al 26 de maig: Ruta de sant Pau - Grècia

del 16 al 23 de juny: Portugal

de l'11 al 18 d'agost: Polònia

del 3 a l'11 de setembre: Ruta Franciscana - Itàlia

del 6 al 13 d'octubre: Ruta de l'Èxode

Informació i inscripció:

DELEGACIÓ DE TERRA SANTA
c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona
Tel. 932 092 388 - Fax 932 022 757

COSM PRIMERA AGÈNCIA
MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.

Dirigida per Psicòloga col·legiada.

Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís,
el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot
ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148

http://www.agenciamatrimonial.com

El superior de l'orde hospitalari reflexiona sobre la virginitat

MADRID.— Amb motiu de la festa de Sant Joan de Déu, el superior de l'orde hospitalari, Pascual Piles Ferrando, va dirigir una carta a tots els germans hospitalaris titulada *Joan de Déu, expressió de l'amor fecund*. Piles analitza la vida de sant Joan de Déu i el seu apropament «a Déu i als altres» i assenyala els mitjans que va utilitzar «per viure amb plenitud» la seva virginitat. El superior dels hospitalaris entra de ple en com s'han de plantejar avui els germans el seu carisma, per la qual cosa demana una valoració del «que la nostra vocació significa pel que fa a consagració en virginitat», tenint en compte que «molts de nosaltres som joves», en referència als més de 300 germans postulants, novicis i escolàstics amb els quals compta l'orde.

La carta parla del deure de «discernir les nostres capacitats per viure en virginitat», d'aconseguir un estat «que ens porti a la maduresa i que ens capaci per respondre a les exigències de la virginitat» a través de diferents mitjans com la consecució d'una vida «harmònica», la canalització dels «nostres impulsos instintius» o l'ús adequat dels mecanismes de defensa dels quals ens parla la psicologia. Així, demana ser «realment testimonis de virginitat en un món que no creu sempre en la possibilitat que siguem verges». El superior general descobreix el valor de la virginitat consagrada en la «possibilitat de viure amb goig l'afectivitat, amb una situació més serena per eliminar de les nostres vides els afanys de protagonismes, les petites enveges, la petita gelosia que pugui aparèixer». A més, Piles presenta quatre elements per viure d'una manera joiosa la vocació: la pregària, la direcció espiritual, la fraternitat de les comunitats i l'ascètica. (IVICON)

El manifest constata que a la dona, juntament amb l'home, se li deu el progrés i la transformació de la societat, i que en molts països es reconeix el paper desenvolupat per la dona per aconseguir els béns que contribueixen «a la bonança social, familiar i individual». Fruit del treball conjunt de l'home i de la dona, indica el text, són l'increment de la producció de béns materials, la promulgació de lleis que exclouen qualsevol mena de discriminació i d'injustícia, l'interès per la coeducació desenvolupada en l'àmbit escolar, etc.

Afirmar la dignitat de la dona

■ Manifest de les Dones Cristianes Treballadores

MADRID.— Amb motiu del Dia Internacional de la Dona Treballadora, el 8 de març passat, la comissió general de les Dones Treballadores Cristianes d'Acció Catòlica va elaborar un manifest en el qual assenyala que «ningú no posi obstacles a la marxa imparable de la dona».

No obstant això, aquesta situació només es dona, afirma la comissió general de les Dones Treballadores Cristianes, on la dona se li reconeix la igualtat de drets pel que fa a l'home; s'estima la seva aportació a la vida familiar, a la feina, a la cultura, a l'art... des de la seva condició de dona, i s'assumeix el fet que pugui viure en una societat on homes i dones tenen igualtat de drets. Segons el manifest, a la majoria de

països la dona està desconsiderada i està subordinada a l'home; se li impedeix la plena integració en la vida pública, laboral i cultural; es desaten la seva condició femenina i, per tant, el seu paper «com a esposa i mare», i se la manipula convertint-la en objecte.

Davant d'aquesta situació, el moviment d'Acció Catòlica Dones Treballadores Cristianes anima a totes les dones perquè assumeixin les seves pròpies responsabilitats en la conquesta i consolidació dels seus drets; les exerceixin en tots els aspectes de la vida, i col·laborin amb l'home, «en el mateix pla d'igualtat, consideració i respecte, per construir un món en el qual desaparegui tota injustícia, tota desigualtat feridora, tota situació vexatòria per a la dona». El manifest acaba amb el compromís que «nosaltres, dones, treballeu també perquè ningú no es discrimini per altres peculiaritats pròpies de l'ésser humà». (C.C.)

En el 750 aniversari del trànsit de santa Clara 1253-2003

Jo Clara...

Esclava de Crist...

És el primer títol que la germana Clara d'Assís, santa Clara, es va donar a ella mateixa en tots els seus escrits. Així es presenta en el testament i així apareix com a remitent en cadascuna de les seves missives. En començar la celebració del centenari del seu trànsit volem sondejar la profunditat d'aquestes paraules.

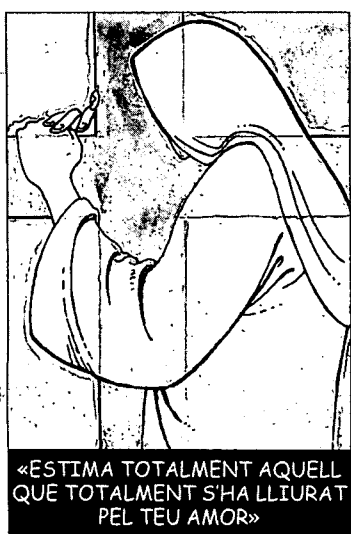
«Sóc l'esclava del Senyor. Que es compleixin en mi les teves paraules.» És la resposta de la Tota Santa davant del missatge de l'àngel. És l'acceptació total per entrar en el misteri de Crist.

En el pòrtic de la Setmana Santa, el Diumenge de Rams, quan el bisbe Guiu d'Assís es va apropar a lliurar el brot d'olivera a la donzella Clara Favarone, ella va poder comprendre que aquell gest era un senyal. Significava l'aprovació per iniciar la forma de vida que tant desitjava, el camí de penitència segons l'exemple del germà Francesc. L'Àngel de l'Església d'Assís estava d'acord i Clara va dir en el seu cor com la Santa Verge, «sóc l'esclava de Crist». Havia arribat l'hora. Aquella mateixa nit, 28 de març del 1211, per pertànyer al Senyor en cos i ànima, va fugir secretament de la casa paterna.

On va la Clara? Si li seguim els passos, veiem que va a l'encontre de Francesc i amb ell a la Porciúncula, perquè la consagri al Senyor en vida de penitència, perquè talli els seus cabells i li imposi la túnica pobra que cenyirà amb una corda. Després a cercar empara a les germanes benedictines fins que passi la tempesta familiar. Després... a l'ermita de Sant Damià, però això va ser possible perquè Déu li va donar germanes. Era un risc de fe.

On va la Clara? Va a seguir les empremtes de Jesucrist pobre i crucificat. Havia repartit els seus béns entre els pobres, s'havia allunyat dels seus. En nua cercava Crist. Aprofundia en la Setmana Santa per néixer a una nova vida, abraçada a ell. Eren els primers passos fundacionals, arriscats i incompresos, de l'orde que portaria el seu nom. Desposseïda i pobra va avançar, amb una actitud d'ànima: *Jo Clara... esclava de Crist*.

Sor M. Victoria T., o.s.c.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

LLOGERS • ALQUILERS • LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 182 -

189 - 08011 BARCELONA

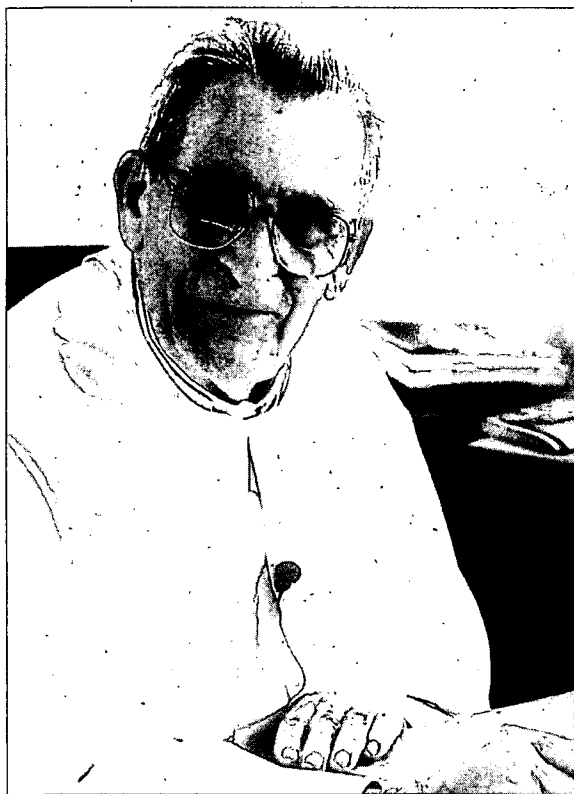
O P I N I Ó

Pare Tocino, el captaire més important del segle xx

El P. Werenfried van Straaten era monjo premostratenc, físic gegantí i figura moral adamantina; animador incansable de la caritat; una de les personalitats més destacades del nostre temps.

En una Europa devastada i dividida, el drama de 15 milions de pròfugs alemanys expulsats des de l'Est europeu esperona el monjo premostratenc de l'abadia de Tongerlo (Bèlgica) a lluitar per la reconciliació, practicant i organitzant la caritat i l'ajut cap als germans necessitats. El 1947 neix el seu moviment Ajuda a l'Església Necessitada. En el seu llibre *Me llaman Padre Tocino* llegim: «Cada nit tornava a casa amb 400-500 quilos de cansalada i un barret ple de diners, tant, que el meu cotxe s'enfonsava gemegant.» La seva acció durant els anys cinquanta s'estén a l'Església perseguida de «més enllà del teló d'acer». Troba en la Budapest insurreccionada el cardenal Mydzenty; fa possibles els estudis de milers d'aspirants al sacerdot i a la vida religiosa de l'Europa oriental, envia llibres, mitjans de comunicació, i contribueix a la construcció i reparació d'esglésies. Dóna vida i dirigeix el diari *Eco de l'Amor*, imprès en set idiomes i amb 600.000 exemplars.

En la dècada dels seixanta i setanta —solicitat per Joan XXIII— arriba a l'Extrem Orient i es posa en contacte amb l'Església amenaçada per la pobresa i el subdesenvolupament. Descobreix la misèria de Corea del Nord, els refugiats de

P. Werenfried.

Corea del Sud, els pròfugs de la Xina i el Vietnam que es troben a Hong Kong i Taiwan. A Calcuta es troba amb la Mare Teresa, potser ha estat el primer a publicar-ne alguna cosa. Recorre Amèrica Llatina. «He vist, semblant a una maledicció», entre les sumptuoses mansions dels rics, les favelas de Rio, les callampas de Santiago,

els ranchos de Caracas. Ha vist una parròquia de 150.000 habitants, on els infants no podien rebre la comunió perquè cada una de les vuit misses de la tarda no podia durar més de mitja hora.

A l'Àfrica negra es fa present a Kinshasa i Kivu. Al Congo dóna vida a l'institut de Filles de la Resurrecció, comunitat religiosa; testimoni viu de l'Evangeli entre la gent. El 1981 deixa la presidència de l'obra per entregar-se plenament al seu guiatge espiritual. La Santa Seu el nomena assistent eclesiàstic de l'obra, erigida en Associació Pública Universal de Dret Pontifici. Després de la dissolució de l'imperi soviètic, el 1990, la seva acció caritativa arriba també a l'Església ortodoxa, amb fins únicament pastorals.

Dimensió ecumènica

El 1994 viatja a Novorsibirsk, la diòcesi més àmplia del món, amb una superfície vint vegades la d'Espanya. Allí hi viuen un milió de catòlics al costat del «cor profund i misteriós de la Rússia ortodoxa». Als bisbes ortodoxos els ofereix amor i ajut desinteressat. Fa treballar de valent les tipografies per difondre catecismes i Bibles

Animador de la caritat

Va morir a Alemanya, el 31 de gener d'enguany, als 90 anys. D'aquests, més de 50 gastats sense estalvi d'energies i de temps, desfent-se en amor, proporcionant ajut, mendicant per saciar estómacs i eixugar llàgrimes. Sempre en camí, des de l'Afganistan fins al Congo; des de Sibèria fins a Costa Rica; a través de l'Índia, el Sudan, Bòsnia, Guatemala i Haití. Ara, arribat a la Casa del Pare, per fi el «pare Tocino» pot descansar. Al seu currículum trobem 13.000 edificis construïts o reparats; 35 milions de Bibles i llibres religiosos traduïts a més de 100 idiomes; 300.000 estudiants, seminaristes, novicis, ajudats en els seus estudis; 15.000 mitjans de transport proporcionats a missioners; 700.000 benefactors arreu del món...

es per a infants. Organitza capelles itinerants, restaura seminaris i esglésies... «Aquesta postura i visió profètica radica en la voluntat de l'Església catòlica de tornar a trobar el camí de la unitat. És —sens dubte— una de les més belles aventures de la segona meitat del segle xx» (Hans-Peter Rotlin, president de l'obra). Aquesta feina imparable i esgotadora per deturar la fam en tots els racons de la terra anava deixant signes en el seu físic robust, mentre, però, es feia més i més gran la seva figura moral adamantina.

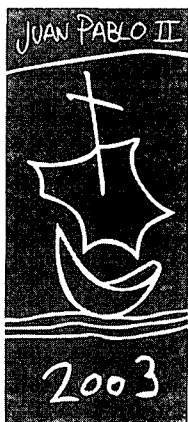
P. Luis

Barnabita de Sant Adrià de Besòs.

100 DIES

100 RESPOSTES

A l'espera de Joan Pau II

A www.sereismistestigos.com
trobareu el material complet
de la campanya
«100 dies. 100 respostes.
A l'espera de Joan Pau II»

EL PAPA I ELS GRANS TESTIMONIS DE L'ESGLÉSIA DEL NOSTRE TEMPS

—Qui és Joan Pau II per a les dones més carismàtiques de l'Església?

—La Mare Teresa de Calcuta comentava així la visita del Papa a Calcuta: «La gent deia: Déu ha vingut per estar-se entre nosaltres. El Papa estima els pobres. A l'Índia va estar veritablement a la casa dels pobres i va obligar el nostre poble a obrir els ulls. El Papa és un do de Déu.»

Per a Patti Mansfield, iniciadora als Estats Units de l'experiència de la Renovació Carismàtica al si de l'Església catòlica, Joan Pau II «és un regal extraordinari per a l'Església i per al món a causa de la seva santedat humana, la seva oració, el seu patiment, la brillantor intel·lectual, el seu carisma per atreure la gent cap a Déu, el seu atractiu per als joves, el seu coratge per enfrontar-se als poders d'aquest món, la ferma defensa de la vida humana i l'èmfasi que posa per transformar el poder en amor, el seu missatge d'esperança enmig de tant de pessimisme».

Chiara Lubich, fundadora del moviment dels Focolars, es fixa sobretot en el fet que Joan Pau II «té una capacitat enorme d'estimar d'una manera personalitzada. I perquè estima, és lliure. Lliure d'esquemes preestablerts, lliure d'abraçar tots els homes. Allò que ell fa, per mitjà del seu ministeri, adquireix una dimensió tal, un

pes tal, una influència tal, que no se'l pot comparar amb cap altre personatge contemporani».

—Què diuen del Papa els historiadors contemporanis?

—Pera Andrea Riccardi, professor d'Història del Papat a la Universitat Civil de Roma, «no s'havia previst la unió entre l'Est i l'Oest, de la qual ell parlava i semblava una bogeria. És un pontificat ecumènic, perquè encara que s'hagi produït un alentiment del procés ecumènic que és explicable històricament, l'encíclica *Ut unum sint* queda com una encíclica que va més enllà del mateix pontificat de Joan Pau II. I després em sembla que ha estat un pontificat que ha tingut el coratge d'introduir l'Evangeli i el Senyor al centre. I per últim em sembla que és un Papa que ha intervingut en tants problemes concrets del món, que bé podríem dir que és el primer Papa de la globalització».

Per a l'historiador Javier Paredes, titular d'Història Contemporània de la Universitat d'Alcalá, «el pas de Joan Pau II per la càtedra de Sant Pere és un dels més importants de la història de l'Església, i sens dubte, la personalitat més rellevant del món actual. (...) Ni tan sols els pitjors tirans, que s'han prodigat tant en el segle xx, han descendit a tanta profunditat com en altura s'ha elevat la figura de Joan Pau II, el qual, si manté aquest ascens progressiu, sens dubte està cridat a convertir-se no sols en un dels grans personatges de l'edat contemporània, sinó

també en un dels principals protagonistes de la història de tots els temps».

—Què diuen els filòsofs contemporanis del seu pensament?

—Per al filòsof francès André Frossard, «Joan Pau II té una posició positiva del món i de la humanitat. No és un optimisme ingenu. No es fa il·lusions sobre les relacions internacionals, sobre l'estat actual del món. Coneix la descomposició intel·lectual d'occident. No s'enganya, però practica la virtut de l'esperança, de vegades heroicament».

Per al filòsof espanyol Julián Marías, «se sent a dir amb freqüència que Joan Pau II és reaccionari o, en el mal sentit de la paraula, conservador. Jo crec que és el primer Papa que està plenament instal·lat en el pensament del seu temps. Des de la reforma, l'Església ha estat a la defensiva, ha desconfiat de la novetat. Per primera vegada en la història moderna, el Papa se sent com a casa dins la filosofia creadora del temps que li ha tocat viure».

Per a l'antropòleg jesuïta Carlos Valverde, «reconforta com un bany de llum i aire blau escoltar dels llavis del Papa l'anunci joios: viu i viurà sempre l'home perquè és fill immortal de Déu per al qual tot viu. No serà aquesta la vocació que Déu ha donat a aquest Papa: anunciar l'alba de la definitiva i immarcescible dignitat humana als homes que obriran estrets les portes del tercer mil·lenni?»

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Una fe viscuda en la penombra

Sant Agustí, que tant va lluitar per caminar cap a Déu a través d'una recerca inquieta, va dir en una ocasió que «creure és com estar aferrat a algú, però de nit». Crec que això expressa realment la nostra experiència en molts moments de la vida. Tant en moments de molta llum espiritual com en moments de molta foscor. La fe ens acosta a Déu, però de nit.

De vegades pensem no tenir fe perquè tenim molts interrogants, molts dubtes. Però ja va dir un gran teòleg, el cardenal Newman, que tenir fe comporta la capacitat de suportar els dubtes. Quan, sota els dubtes, diem «no tinc fe», potser en aquests moments estem vivint amb molta més fe, perquè ens fiem més de Déu, que quan ens sembla que tot ho veiem clar.

La fe, enmig de les proves, pot semblar de vegades com un foc gairebé apagat sota una capa de cendres grises. Però, en aquesta situació, sempre em vénen a la ment aquells versos del poeta castellà que diuen: «Creí mi hogar

apagado; removí la ceniza, / y me quemé la mano».

Això és veritat en l'amor humà, en l'amor entre els esposos. Quantes vegades es dona per apagat un amor que, movent les cendres i algunes incomprensions —potser circumstancials—, podria revifar-se i no extingir-se del tot?

Però això és també veritat de la fe, l'esperança i l'amor a Déu. Quan pensem que en la nostra ànima ja només queden cendres del que va ser la nostra fe, atrevim-nos a remoure les cendres, i veurem que molts cops ens cremem la mà.

Això succeeix perquè nosaltres podem allunyar-nos del nostre Pare Déu, però ell no s'allunya mai de nosaltres. Potser ens sembla que les brases estan apagades i que només veiem cendres, però el Senyor resideix amb el seu Esperit en el nostre interior. I a partir d'aquelles cendres, si revifem la nostra vida interior amb més lectura de la Paraula de Déu, amb més pregària, amb més recepció

dels sagraments, amb més atenció a les necessitats del proïsme, el foc de la fe pot tornar a encendre's. Perquè la fe és de vegades com una flama devoradora, però altres vegades és gairebé cendra.

No obstant això, fins i tot en els moments de nit i de foscor, no hem d'oblidar el que va escriure un dels més grans teòlegs del nostre temps, Urs von Balthasar: «Qui té consciència que és de nit, és perquè ha tingut l'experiència del que és el dia.» És una afirmació elemental però alhora claríssima. Si algú no hagués vist mai el dia, no diria «és de nit», ni sentiria por de la foscor ni esperaria l'alba. Per això, quan estem en la nit, com diu el teòleg Von Balthasar, hem de pensar en el que és el dia, en el que és la llum, en el que és l'alegria.

Quan en la Quaresma reflexionem sobre la fe, i quan cadascú es troba en la seva pròpia nit, és quan més hem de recordar els moments de llum i saber-nos pelegrins del goig i de la llum de la Pasqua.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Veure el rostre de Jesús

«Voldríem veure Jesús.» Aquest era el desig d'alguns grecs que acudien a Jerusalem per al pelegrinatge pasqual. Joan Pau II diu que com aquells pelegrins de fa dos mil anys, «els homes del nostre temps, potser no sempre conscientment, demanen als creients d'avui no sols parlar de Crist, sinó en certa manera fer-los-els veure. El nostre testimoni seria insuportablement pobre si no fóssim els primers contempladors del seu rostre».

«Senyor, busco el teu rostre.» Aquest antic anhel del salmista no podia rebre una resposta millor i més sorprenent que en la contemplació del rostre de Crist. Aquest ha de ser l'anhel de tot cristià. Perquè ser cristià consisteix fonamentalment a conèixer, estimar i imitar Jesucrist, per viure en ell la vida trinitària i transformar amb ell la història fins al seu acompliment en el cel.

Avui vivim enmig d'una societat que té una dosi fortíssima de secularisme i que té la pretensió de construir-se sense Déu, presentant que la fe és quelcom caduc, desfasat i estèril. És veritat també que descobrim sovint

una fe dèbil, tímida, poc entusiasta, que tendeix a reduir-se a l'àmbit del privat. Això fa que no sempre els cristians i les comunitats visquin el goig de la fe i manqui un major impuls evangelitzador.

És necessari anar al que és essencial insistint molt en la centralitat de Crist, a presentar la seva figura i a accentuar que el cristianisme és abans que res la persona de Jesús i la nostra relació amb ell. Cal dir que moltes vegades ens hem quedat en un pur moralisme o en debats sobre les dimensions institucionals de la fe cristiana. No hi ha dubte que posar la mirada en el rostre de Crist amb renovat interès produirà una renovació en la fe, i aquesta fe viva impulsarà un joós seguiment del Senyor i un compromís evangelitzador.

S'observa que entre els creients no tots han tingut una experiència viva de Crist i, en conseqüència, no han realitzat una opció radical per ell. Per això és molt important l'anunci de la persona de Jesús i la resposta personal del creient. Només des d'aquesta adhesió viva

i cordial a la persona de Crist té ple sentit i eficàcia la catequesi com a aprofundiment en el coneixement del misteri de Déu i en les conseqüències que implica el seu seguiment.

En aquest sentit és molt necessari redescobrir l'any litúrgic com un itinerari concret del seguiment de Crist. Si la litúrgia és fonamentalment encontre amb Crist present en ella, la presentació de tot el misteri de Crist durant tot l'any litúrgic és la manera principal de seguir Crist entrant en comunió viva i personal amb ell.

La Quaresma que estem vivint prepara per unir-se a la mort i resurrecció de Jesucrist. Per això és un temps fort per a la vida cristiana. Conèixer, estimar i imitar Crist demana la conversió, una conversió que es realitza en referència a ell com a acollida cada vegada més plena i incondicional de la seva persona, del seu misteri i de la seva voluntat. Hem de ser conscients de la grandesa del misteri de Crist i de la nostra dificultat per comprendre'l i acceptar-lo, especialment en el que fa referència al misteri de la creu.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Mn. Xavier Serra

Vicari de Sant Fèlix de Sabadell

Rosa, la nena de Nicaragua

Aquests darrers dies s'ha parlat molt d'un fet abominable, el de la nena violada a Nicaragua. Fins i tot, fa poc un diari parlava que se n'ha derivat una campanya amb el lema: «Jo també vull ser excomunicada», en solidaritat amb ella. Creuen que l'Església l'ha excomunicat, cosa que no és veritat, ningú no ho ha fet, deu ser un malentès. Per tot això voldria transcriure una carta que ahir al vespre li vaig adreçar virtualment:

«Rosa, hem sap molt de greu. Des que vaig saber la notícia de la teva violació, tot i les distàncies, em sento molt unit a tu, més d'una vegada he pregat per tu. És horrorós el que t'han fet, als teus 9 anys. Agredir-te d'una manera tan salvatge, no puc imaginar com una persona pot arribar a violar-ne una altra, i menys a tu, que tot just comences a obrir-te a la vida. T'han transmès una malaltia venèria, has patit i pateixes mals físics i psíquics, han atemptat contra la teva intimitat... Tot això és dolent, és horrorós. També com a conseqüència has quedat embarassada. En el teu si ha començat a desenvolupar-se una nova vida humana; sí, molt petita, igual que un dia vam ser-ho tu i jo. Però ara ja no hi és. Això, segurament tampoc no ho has decidit tu. I per si semblen pocs tots aquests traumes dels que has estat víctima, ara, a més, et volen fer fora de l'Església. I precisament sembla que per part d'aquells que diuen, escandalitzats, que l'Església t'ha excomunicat. Ella, l'Església no ho ha fet, per tant, deuen ser ells que te'n situen fora. Cap bisbe, ni el Sant Pare, ha dit res en aquest sentit, ans al contrari, per més que algú t'ho hagi pogut dir: ja aniràs veient al llarg de la vida, que no tothom diu la veritat, i que a vegades hi ha interessos a dir la mentida. En el teu cas, vull pensar que ho han dit per ignorància.

»Perquè saps, l'Església és Mare, i t'estima, i saps per

què? Perquè Jesús sempre t'ha estimat, t'estima i t'estimarà. I en ella, en l'Església, trobem la seva mirada, la seva tendresa, el seu amor, malgrat que a vegades, els que en formem part en siguem obstacle. Jesús ha estat patint amb tu quan vas ser agredida, ha patit, pateix i patirà en el trauma que t'ha deixat, i també en el fill que ha estat eliminat. Rosa, això no m'ho invento. Ell va dir: «El que feu a un d'aquests petits, a mi m'ho feu.» Sí, Rosa, Jesús

s'identifica amb tu i amb el teu fill. Jesús des de la creu s'uneix a tot sofriment. I per tant, també l'Església segueix els seus passos, també és Mare de Misericòrdia. Potser no t'ho han dit, però quan et van fer tot allò que val més no recordar, des de la Santa Seu es va demanar que fossis confortada després de tan execrable succés, i que s'il·luminessin les ments i es moguessin els cors de tots aquells que amb el seu servei a la vida et poguessin ser d'ajuda en les presents circumstàncies. Tot seguit, unes religioses, que han fet costat i atès altres nenes que, com tu, desgraciadament, han estat violades, es van oferir a ajudar-te i acollir-te, juntament amb la teva mare i el teu fill, pagant-vos el desplaçament, l'estada i donant-vos assistència mèdica i caliu humà, tan necessari en aquestes circumstàncies.

»Rosa, la petita Rosa, siguin quines siguin les espines que et trobis

al llarg de la teva vida, que esperem que s'hagin acabat, sempre tindràs Jesús al teu costat i la mà maternal de l'Església, que t'acompanyarà no sols en la pregària, sinó en tants cors generosos que entreguen i consagren la seva vida al costat dels més pobres i necessitats, i no sols per uns anys, sinó per sempre. I saps per què? perquè t'estimen i estimen Déu, que no els deixa mai.»

Sigueu sempre transmissors de la misericòrdia de Déu.

«El que feu a un d'aquests petits, a mi m'ho feu.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Què és la Quaresma

Escric admirat. No sabia que a l'arxiu de l'ordinador hi tenia un text referent a la Quaresma. L'he obert i m'ha agradat. Un text que vol definir la Quaresma i en el qual es descriu el sentit espiritual de la sagrada quarantena. Ignoro qui n'és l'autor. I l'escrit és com segueix:

«La Quaresma és mirar Jesús, mirar el seu rostre, aprendre's de memòria la seva fesomia, entranyar-la, perquè et sigui natural, teva, part de la teva història.

La Quaresma és pujar fins al Tabor, fins al Calvari, caminar des del desert fins a la Pasqua, sense mirar enrere, i sense perdre's, superant l'esforç amb l'esperança.

La Quaresma és obrir tot casa teva, desordenada, fosca, deixar passar el vent que la neteja

i que hi entri de ple el sol, i quedi il·luminada, convertida en radiant vitrall.

La Quaresma és escoltar la paraula poderosa, que és espasa afilada i és martell, esquinci el teu cor i el remogui, que el faci nou l'Esperit Creador.

La Quaresma és suplicar pel foc i per l'aigua per apagar la set i contra el fred, que el foc es converteixi en flama viva, i l'aigua en riu inexhaurible.

La Quaresma és sortir a l'encontre del germà i posar-te tot seguit al seu servei, descobrir aquests trets que ja coneixes, són tal vegada els trets d'un altre Crist.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

«New Age» Nova Era

Confesso que quan fa molts anys vaig presenciar el musical *Hair*, no era conscient del que ara diuen que significava l'obra. Llegeixo que va ser la presentació en societat del moviment o tema del qual em proposo escriure. Amb referències a la New Age m'hi havia trobat moltes vegades, llegint en llocs diversos, però fins al novembre passat no havia sentit l'expressió i, encara que sembli insòlit, de qui la vaig sentir per primera vegada, va ser del meu amic monjo I. Fossas, seguidor compromès de la regla de sant Benet, norma totalment llunyana a aquesta vivència.

«Ara que havia après a dir *flim*, resulta que l'anomenen *penícula*», deia aquell. Alguna cosa semblant pot passar a qui, convençut de la perillositat de les sectes i que algunes organitzacions de dins de l'Església hagin integrat algunes de les seves tècniques, sent ara proclamar que un gran perill que ens assetja és la «Nova Era». Al desconcert inicial seguirà probablement la pregunta: i això, què és?

A més afegiré que el 3 de febrer passat, el Vaticà va convocar una conferència de premsa per presentar, mitjançant el Pontifici Consell de la cultura i el Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós, un document titulat *Jesucrist, portador d'aigua viva, una reflexió cristiana sobre la New Age*. A aquest fet se li va donar una gran notorietat per part dels mitjans cristians. L'estudi s'ha publicat en anglès, italià i francès. Vaig esperar uns quants dies per comprovar si s'oferia en alguna llengua més propera a mi, i en vista que no passava, em vaig descarregar i imprimir d'Internet el text en francès, i el vaig llegir amb gran satisfacció i profit (per a qui hi estigui interessat i no ho sàpiga, diré que es troba a la pàgina web vatican.va, a la secció «actualitat» i que la seva extensió és d'unes cinquanta pàgines, amb els annexos de referències i les notes). Una pregunta és òbvia: resulta interessant la seva lectura? Contestaré a la vegada amb una altra pregunta, resulta útil estudiar una matèria, fent servir exclusivament un diccionari enciclopèdic?

En entrar a comentar, començaré utilitzant nocions paral·leles que són fàcilment conegudes. Se'ns va parlar del risc que implicava l'atac d'uns microscòpics animals anomenats bacteris. Posteriorment, se'ns va prevenir davant del perill d'uns encara més petits éssers perjudicials, anomenats virus. Quan teníem assumides les dificultats que representaven aquests enemics i definits els conceptes amb certa aproximació, se'ns va advertir sobre els mals que ens ocasionava la pol·lució aquàtica o atmosfèrica, o, la més temuda: els misteriosos núvols de pols radioactiva que podien envair-ho tot. Aquí sí que resultava difícil imaginar de què es tractava. Una cosa semblant es podria afirmar, feta la transposició oportuna a l'àmbit religiós, situant la New Age entre les contaminacions. Per augmentar el desconcert inicial que podrà sentir algun lector, vull afegir que, en el document vaticà, apareix com una manifestació del moviment les pràctiques del ioga, o que, en un estudi de dos americans autoritzats (guia de la Nova Era es defineix), entre les múltiples entrades, trobo les dedicades a autors tan nostrats com Teresa d'Àvila, Joan de la Creu, Teilhard de Chardin o Ramon Llull. I perquè l'article no resulti tan imprecís, i s'entengui una mica des dels camins que domino, anomenaré una frase que apareix al paràgraf 2.2.3: «La Nova Era proposa una fórmula oriental en termes occidentals.»

Notes insignificants

Germà Adrià

No patir més

Ja he dit alguna altra vegada que no acostumo a donar almoïna als que demanen pel carrer.

No per oposició a la mendicitat, sinó perquè ja he d'ajudar tants coneguts que m'assetgen continuament, que no arribo a més... i no puc distreure cap euro sense un objectiu determinat.

Abans d'ahir estava a la parada de l'autobús. Va trigar molt a passar i ens vam acumular molts passatgers, callats pacientment.

Pel centre de la Rambla, venia un vagabund amb la mà estesa. Demanava una cigarreta.

Alt, amb aire distingit, amb un abric llarg que devia haver estat elegant. Aquell vagabund, rentat, pentinat i «revestit» podia semblar un noble.

Va venir cap a nosaltres. Va continuar amb la mà estesa i demanant una cigarreta. Tothom el defugia i n'apartava la vista.

Jo, que encara que he deixat de fumar, gairebé sempre porto tabac, li vaig donar un Fortuna.

Després, a altres, els demanava foc.

Li vaig donar un encenedor i li vaig dir que ja se'l podia quedar. Em va somriure.

Va continuar per allà, ara demanant un euro.

La gent continuava apartant la mirada. M'hi vaig apropar i li vaig donar una moneda de dos euros. Quan demanava, deia que tenia gana. Però, la cara, certament, no la feia de gana.

Després d'una estona, el vaig veure assegut a la cantonada de la Boqueria, i bevent un còctol de vi Don Simón.

M'hi vaig apropar i el vaig saludar. Es va aixecar.

Què?... Veu?... Tenia gana de vi. En vol una mica?

I em va dir que més que menjar ell necessitava beure. Però que no podia demanar per a vi. Qui li'n donaria?

Ja una mica «alegre» a causa del mig cartró begut, em va dir que ell era de «bona família». Que el vi i la droga l'havien empès al carrer. Que dormia al carrer. Però que amb el vi, perquè la droga ja l'havia deixat, era un home feliç.

Vam quedar que una altra vegada em demanaria directament per a vi. I ja per acomiadar-nos, em va aconsellar que no m'acostumés a donar sense solta ni volta. S'escamparia la veu i tothom me'n demanaria. Va afegir que si vull estar tranquil, no doni res a ningú.

Ja no dono a ningú res d'ordinari. D'ara endavant, almenys li'n donaré a ell, per al vi.

Aquest matí ha tornat el Manu.

Fa anys que dorm al carrer. Està malalt. I tots els que el coneixem, patim per ell: com pot dormir un home així al carrer?

Però si almenys a la presó té una habitació, llit, calefacció i un plat a taula.

Va estar a la presó uns 18 anys.

Tres vegades hem aconseguit que entrés en una residència. I totes tres vegades n'ha sortit, se n'ha anat sense més i sense acomiadar-se de ningú.

Avui li he recriminat que se'n anés de la residència.

«Miri, germà, jo sóc home de carrer. Jo no suportó ni horaris, ni controls. Ja vaig estar molt controlat a la presó. Jo estic més bé al carrer. Sóc totalment lliure: dormo en qualsevol racó, m'estiro a qualsevol hora. De manera que no pateixi per mi.»

No patiré més pel Manu. Ho aconseguiré?

Zoom

Eduard Brufau

Durant segles i fins fa relativament pocs anys es veia el soldat com una figura ideal, de la qual es lloaven les virtuts guerreres, que s'imposaven com un bon model a seguir. Aquesta imatge es corresponia amb una societat que de la guerra en feia un sistema de viure i que considerava la violència un bé. Actualment, per sort, la mentalitat ha canviat molt i ja ningú no veu en el soldat cap valor envejable, més aviat tot al contrari. Avui la nostra societat ha après a valorar la pau i aspira a fer-ne el seu sistema de vida.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Budisme

L'illa de Lantau a Hong Kong té diferents atractius, alguns de vinculats als rècords. El pont Tsing Yi està considerat el més llarg del món (2,2 km) en suspensió i uneix aquesta illa sobre el mar del Sud de la Xina amb la part continental de Nous Territoris. Al cim de l'altiplà de Ngong Ping hi ha l'estàtua de Buda assegut, que és la figura de bronze més gran que hi ha a l'aire lliure. A prop, hi ha el monestir famós de Pò Lin. Després de pujar i baixar les escales costerudes que condueixen al peu de l'estàtua, que fins i tot permeten entrar al seu interior, els pelegrins i els turistes poden assaborir un bon àpat vegetarià, inclòs en el preu. L'estàtua és esplèndida i destil·la pau i contemplació. La gent comparteix amb els monjos les seves pregàries i col·loca nombroses barretes d'encens o disposa aliments com taronges i oli davant dels altars de les nombroses estàtues que es troben als temples del monestir. En altres llocs he pogut observar que els creients, per cercar el consell dels déus, sacsegen una caixa cilíndrica (xim) que conté uns llistons numerats perquè saltin i revelin algun significat ocult o donin resposta a les preguntes interiors. A Macau, els procediments són els mateixos. He vist també gent que jugava als *sing pui*, dues peces irregulars de fusta a l'estil de daus que donen una resposta afirmativa o negativa, segons com caiguin, a les preguntes formulades. Tot això passa a Àsia.

A Europa, el Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós juntament amb la permanent de la Conferència Episcopal Europea van celebrar el setembre passat, a la ciutat d'Estrasburg, un seminari per reflexionar sobre la presència del budisme a Europa. En la declaració final es va afirmar que la vida pastoral de l'Església s'ha d'assenyalar per una actitud de diàleg, distingint entre els vessants ecumènic i interreligiós i inclinant-se perquè el diàleg interreligiós sigui abordat amb esperit ecumènic, encara que sigui inicialment més difícil. La presència budista a Europa presenta matisos molt diversos si es tracta per exemple d'uropeus atrets per les pràctiques budistes o de refugiats i immigrants procedents de països amb majoria budista, encara que puguin professar diferents formes com el zen, tibetà... Per això, el diàleg serà diferent si es dirigeix a europeus que van ser cristians o a budistes no europeus que desconeixen a vegades els elements més bàsics de la tradició eclesial.

Es va subratllar la responsabilitat del bisbe en aquest diàleg així com la necessitat de crear instàncies competents ja que una trobada a aquest nivell requereix una formació sòlida en la fe cristiana, unes bases teològiques consistents, un coneixement profund del budisme en les seves diverses formes i una capacitat de comprensió i de trobada amb l'altre. Aquesta tasca es complica més perquè no hi ha una representativitat clara entre els diferents grups budistes, perquè entre ells hi ha a vegades fortes discrepàncies o diferències i perquè no sempre tenen una comprensió adequada de la seva pròpia fe.

Es van indicar com a temes més rellevants per al diàleg els següents: a) les qüestions que preocupen a tota la societat (pau, justícia, drets de l'home, llibertat religiosa, llibertat de consciència, ecologia, consumisme, etc.); b) l'experiència de diferents formes d'espiritualitat (meditació, contemplació, pregària...); c) els problemes existencials (el sentit de la vida, de la mort, del sofriment...); d) els ensenyaments fonamentals de les dues tradicions (la naturalesa de Déu o de l'Absolut, l'estatut de la persona...); i e) els temes que susciten una col·laboració. Com es pot observar, dialogar a aquest nivell requereix una preparació exquisida sobre la pròpia fe i una gran obertura de cor.

Finalment, s'apunta a la importància de l'acompanyament. Encara que algú pugui prendre una decisió que es consideri errònia, la comunitat cristiana ha de respectar la persona en tota circumstància i interrogar-se sobre els motius de la seva decisió, reconeixent responsabilitats eventuais.

Per a un cristià, la fe en Jesucrist que ens revela Déu no es redueix als aspectes doctrinals sinó que en el seu diàleg amb els altres l'expressa com un testimoni autèntic de la seva vida.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

□ Rosari per la pau

No vaig ser a cap manifestació en contra de la guerra. En part, perquè no vaig poder, i en part, perquè no m'agrada que la meua presència pugui instrumentalitzar-se políticament per demanar coses que no siguin allò pel qual jo hi hagi anat. Però sí que estic en contra de la guerra de l'Iraq i de qualsevol altra. I què faig al respecte per evitar-ho? Reso el Rosari diàriament per aquesta intenció. És el que ens va demanar el Papa el mes d'octubre passat en la carta apostòlica *Rosarium Virginis*, en la qual proclamava 2003 com a Any del Rosari i en la qual ens demanava que l'oferís especialment per la família i per la pau.

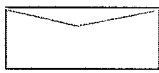
En la introducció es pot llegir: «No es pot, doncs, recitar el Rosari sense sentir-se implicats en un compromís concret de servir la pau.» I a la conclusió de la carta afirma: «Les dificultats que presenta el panorama mundial (...) ens indueixen a pensar que només una intervenció de dalt, capaç d'orientar els cors de qui viu situacions conflictives i de qui dirigeix els destins de les nacions, pot fer esperar un futur menys fosc.» Estic convençut que resar el Rosari per la pau és molt més efectiu que les manifestacions per aconseguir-la. Sense que això les exclouï o que posem també tots els mitjans humans que es creguin adequats. Com fa el Papa.

FEDERICO GÓMEZ PARDO
Girona

□ Investigacions amb embrions

El comitè assessor del govern en qüestions de bioètica acaba d'avaluar que s'investigui amb embrions congelats, i recomana que es canviï la legislació vigent per fer-ho possible. Era d'esperar quan en la constitució d'aquest comitè es va excloure un jutge prou conegut tant pel seu prestigi

Cartes del lector

professional com per les seves conviccions cristianes, mentre s'acceptaven persones vinculades a algun institut de recerca relacionat amb una coneguda clínica avortista i de reproducció assistida.

Al contrari, el 27 de febrer passat la Cambra de representants dels Estats Units va aprovar per majoria absoluta, i a proposta de diputats republicans i demòcrates, una llei que prohibeix la clonació humana tant amb finalitats reproductives com terapèutiques, amb penes, per a qui les violin, de deu anys de presó o multes d'un milió de dòlars.

I què en pensarà l'opinió pública espanyola? Tampoc no m'estranyaria si la primera notícia mereix l'honor de titulars a primera plana, mentre que l'aprovada pels americans només es recull en lletra petita en pàgines interiors en el millor dels casos, perquè en molts altres ni tan sols s'ha publicat.

JORDI SAULEDA GIMÉNEZ
Sant Pol de Mar

□ Jocs que no eduquen

Volia fer un crit d'alerta als pares que, sense pensar-ho, destrueixen els fills, els homes i dones del dia de demà, perquè a tots ens tocarà l'hora de marxar d'aquest món.

Ho dic perquè vaig observar uns nens que, molt divertits, jugaven amb aquests jocs de la televisió amb una pistola a la mà, i mataven homes, com més millor, i vinga riure. També jugaven amb uns cromos en els quals hi havia monstres, i no sé què feien però sempre cridaven: «Ara l'ataco, ara la guerra continua.»

Em pregunto: això els educa? Veiem que la violència i el crim és el plat de cada dia. A on arribarem? Si us plau, eradi-

quem el mal. Tots hem de posar-hi el nostre granet de sorra. Ensenyem els nostres fills perquè som en aquest món: per estimar-nos tots i ajudar-nos. Al final, després de viure més tranquils, trobarem la recompensa.

MARIA PRATS BOTERS
Sant Vicenç dels Horts

□ Els joves i l'Església

Segons les enquestes, els joves desconfien de l'Església. Llavors caldrà desconfiar de les enquestes, perquè la majoria d'ells hi recorren per fer el pas més important de les seves vides: el matrimoni. Figures com Teresa de Calcuta, els missioners o el Papa actual són, en canvi, motiu d'admiració. L'Església és molt més que una institució humana, errors inclosos. Déu la va constituir com a ens maternal que ens ensenyés a estimar: el camí del Cel.

EVA MARÍA CATALÁN
Barcelona

□ A Josep M. Gironella

Josep M., ens has deixat per anar a la Casa del Pare. Recorda que una vegada et vaig felicitar de tot cor, amb motiu de les teves noccs d'or matrimonials amb la Magda, la teva bona esposa. Jo sé que et vaig donar una gran alegria. Aquesta felicitació anava carregada d'una santa admiració per la teva fidelitat matrimonial de cinquanta anys, sobretot en els temps actuals, en els quals veiem tantes infidelitats.

Em plau recordar aquest fet, altament positiu, demostratiu del teu esperit cristià, que sempre estava en el fons del teu cor. Crec, Josep M., que la teva fidelitat, a ultrança, és el millor escrit que ens has deixat, perquè resumeix la teva vida!

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ La filla del Ganges

Era freqüent anar a Vilanova de Prades i veure dues noies amb fesomia hindú, boniques i ben plantades. Eren la Fàtima i l'Asha, adoptades per la família Miró (cal Baró). Amb gràcia i desimboltura passaven la capta a l'església o tocaven l'harmonium durant la missa. La Fàtima feia concerts d'orgue a moltes esglésies, com la de la Pobla de Cérvoles.

L'Asha Miró ha sortit recentment en els mitjans de comunicació amb motiu de la presentació del llibre *La filla del Ganges. La història d'una adopció*. Un llibre curull de vivències emocionals. El matrimoni Miró s'interessava per dues germanes bessones: Fàtima i Mary. Aquesta última, pocs dies abans d'anar a Barcelona, va morir d'un xarampió. Més tard va ser Asha qui va substituir Mary en el viatge cap a Barcelona. Vint anys després ella empen una visita a

l'Índia. Vol conèixer els seus pares biològics. Sap que és filla del municipi de Nasik. Indaga els seus orígens. La seva mare va morir quan va néixer ella. El seu pare l'abandona tres vegades, però els veïns l'hi tornen, fins que unes monges la porten al seu convent. En el convent Regina Pacis, de Bombai, rep educació fins als set anys, que és quan es trasllada a Barcelona. A Nasik troba la partida de naixement i bateig. El seu pare es deia Radhu Kastinots i la seva mare, Seexbai.

Es tracta d'un llibre interessant que es llegeix amb interès per la naturalitat i transcendència. Asha aprecia aquesta adopció, per fer-la catòlica i catalana amb el nivell cultural i artístic que li obre camí en la vida.

LLUÍS NOGUER PASTÓ
El Vilosell

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Avortament

—No ha actuat amb duresa excessiva l'Església de Nicaragua en el cas de l'avortament de la nena violada? No creu que en casos tan extrems es podria justificar la pràctica de l'avortament?

—A uns dies de distància crec que podem parlar amb més serenitat d'aquest cas espinós. Ara es veu amb claredat la manipulació que s'ha fet d'aquest trist esdeveniment. Els grups defensors de l'avortament l'han fet servir per forçar-ne la introducció en països on encara no l'accepten. Així ho ha denunciat la Conferència Episcopal de Nicaragua, que ha viscut una pressió enorme en tot aquest afer. Els mateixos bisbes d'aquell país han denunciat també les pressions a les quals van ser sotmesos els pares de la nena per part de grups feministes perquè optessin per l'avortament. Molts mitjans de comunicació han silenciats que es va oferir als pares la possibilitat que la seva filla fos tractada en prestigiosos hospitals catòlics on es podia salvar la nena i la criatura que estava gestant. Els mateixos pares van declarar en una revista que ells no se sentien cristians i que no estaven per consideracions religioses. Tot això s'ha de tenir en compte en un debat serè. Dit això, cal dir que la comunitat cristiana és i ha de ser sempre el lloc del perdó i de la misericòrdia i això no és incompatible (tot el contrari) amb el fet que l'Església proclamï la veritat que li ha estat confiada. I aquesta veritat implica dir que tota vida humana és preciosa, única i irrepetible i que ha d'estar protegida des de l'inici. Cap avortament no és justificable.

De vegades confonem el que és comprensible i el que és justificable. No hi ha dubte que el cas que plantejarem exigeix una gran comprensió i que les circumstàncies atenuants són moltes, però això no significa dir que està bé. Molts han qüestionat la inoportunitat de recordar que els que procuren activament un avortament incorren en excomunicació. És una qüestió opinable. Jo ho interpreto com un crit d'alerta per part de l'Església davant d'una realitat que considera profundament inhumana i contrària a la voluntat de Déu. En el fons, l'Església no excomunica ningú, és un mateix qui es pot situar al marge de la comunió. Hem de tenir present que no tota opció i estil de vida són compatibles amb la vida de fe, com ens recorden les renúncies del nostre baptisme. En el tema de l'avortament el que més em preocupa és la indiferència i lleugeresa amb què molts afronten un tema tan greu. Si poguéssim col·locar en una gran esplanada les restes humanes dels avortaments practicats els darrers deu anys quedariem esglaiats de terror i potser entendriem d'una vegada el que el Papa ha denominat cultura de la mort. Malauradament vivim en una cultura de la imatge i, com diu, el refrany, d'allò que els ulls no veuen...

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Figures de Crist: Josuè

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

De Moisès a Josuè

El llibre del Deuteronomi, en explicar amb dramatisme la mort de Moisès contemplant de lluny la terra promesa, sense entrar-hi, afegeix que «Moisès havia imposat les mans a Josuè, fill de Nun, i aquest havia quedat ple de l'esperit de saviesa. Els israelites l'escoltaven i complien així el que el Senyor havia manat a Moisès» (Deuteronomi 34,9). Amb aquesta mateixa referència comença el llibre de Josuè, comptat entre el primer dels llibres dels profetes per la tradició jueva.

La figura de Josuè és, sobretot, la del successor de Moisès que introdueix el poble a la terra promesa, amb el pas del Jordà i la conquesta de la terra de Canaan. En la seva figura i obres hi ha una colla d'elements que els Pares de l'Església han comentat en la perspectiva de Crist. El nom —Josuè— és el mateix de Jesús: «Déu salva.» La missió de Josuè —ocupar la terra promesa al capdavant del seu poble— ens fa pensar fàcilment en la missió de Crist —introduir tots els

homes en la comunió amb Déu. Fins i tot les lluites de Josuè, tan freqüents i tan devastadores, explicades en el llibre que porta el seu nom, són una imatge de la lluita de Crist i de l'Església en seguiment de Crist, contra el poder del diable —el príncep d'aquest món.

Una persona destaca especialment en aquestes analogies: Rahab, la prostituta de Jericó, que protegeix els exploradors enviats per Josuè, i a causa d'això és preservada amb la seva família de la devastació que segueix la caiguda de les muralles de la ciutat. La catequesi patristica hi ha vist una imatge de l'Església, salvada per la fe.

El pas del Jordà i l'entrada al repòs

Un fet de la història de Josuè ha estat constantment interpretat tipològicament per la catequesi: el pas del Jordà. Hi ha un cert paral·lelisme amb el pas del mar Roig, sota el guiatge de Moisès, però en la narració hi té un paper important l'Ar-

ca de l'Aliança, portada pels sacerdots, que roman enmig del riu mentre passa tot el poble, a peu eixut. El salm 113 ha accentuat el paral·lelisme: «Què tenies, mar, que vas fugir, i tu Jordà per tornar riu amunt?» En tots dos casos, el que compta és l'obra de Déu. Déu, en efecte, diu a Josuè: «No tinguis por, jo seré amb tu!»

El pas del Jordà ha quedat en la tradició com una imatge de la mort del cristià, atès que el pas del mar Roig ha estat vist com una imatge del baptisme. El conegut cant *Vell pelegrí* té aquest tema: «El meu camí ja arriba a terme, ja sento pròxim el Jordà...» Qui, sinó Jesucrist, ens condueix a través del Jordà de la mort al repòs després del camí de la vida?

Lligat estretament amb aquest tema hi ha, per això, el del «repòs». Idealment, Josuè va fer entrar el poble al repòs, a la possessió de la terra esperada. Es complia així materialment una de les promeses fetes per Déu a Abraham. Però el repòs conquerit per Josuè és fràgil. La carta als Hebreus tracta aquest tema amb amplitud, relacionant-lo amb el salm 94,

que crida a la fe en la Paraula de Déu com a condició per entrar en el lloc del repòs. Heus aquí el text: «De fet, si Josuè els hagués deixat en el lloc de repòs, ja no hi hauria motius per parlar d'un altre dia. Això vol dir que encara hi ha reservat un lloc de descans per al poble de Déu. Només aquell qui ha entrat al seu lloc de repòs descansa ara ja de les seves obres, tal com Déu descansa de les seves. Per tant, afanyem-nos a entrar en aquell lloc de repòs, perquè ningú no caigui arrossegat pel mateix exemple de desobediència» (Hebreus 4,8-11).

És a partir d'aquestes comparacions que arribem a la plenitud de sentit d'aquelles paraules de Jesús: «Veniu a mi tots el qui esteu cansats i afeixugats, jo us faré reposar... Feu-vos deixebles meus... i trobareu el repòs» (Mateu 11,28.29). Heus aquí el «veritable» Josuè, el qui dona el repòs perfecte; el de Déu, a tots aquells que mantenen la fidelitat a la seva Paraula. És el repòs del paradís, que Jesús va prometre al bon lladre, a la creu: «Avui seràs amb mi al Paradís!»

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Va néixer a Barcelona el 1650
- ☐ Capellà amb una vida espiritual profunda
- ☐ Beneficiat de Santa Maria del Pi que atenia i guaria pobres i malalts
- ☐ Va morir el 1702
- ☐ Canonitzat pel papa Pius X l'any 1909

Al cap de pocs mesos de néixer el petit Josep Oriol la pesta s'endú el seu pare i els tres germans que li quedaven. Malgrat que més tard la mare es tornà a casar i fins i tot tindrà un altre fill, tant aquest com el padrastre també moriran en pocs anys. Durant la seva infància i joventut, doncs, sant Josep Oriol viurà de prop la mort i la penúria econòmica. Potser per això de gran es dedicarà als pobres i malalts.

Josep Oriol aconsegueix estudiar a la universitat de Barcelona i més tard, amb la intenció de fer-se capellà, cursa filosofia i teologia entre el 1669 i el 1673. Acatats els estudis comença a anar a l'oratori de Sant Felip Neri de la Ciutat Comtal, on coneix una espiritualitat de treball interior, per la qual se sent molt atret. Més endavant durà aquesta vivència encara més enllà. De

Sant Josep Oriol

moment, però, per aportar més ingressos per a ell i la seva mare fa de preceptor per als fills d'una família noble. També comença a visitar malalts. La seva necessitat espiritual, però, acaba sent molt intensa, i un cop morta la seva mare deixa la feina de preceptor, i comença a basar la seva dieta habitual només en pa i aigua. És per això que ben aviat serà conegut com a «doctor Pa i Aigua». Per aquella època, el 1687, comença a participar com a beneficiari o capellà membre de la comunitat de Santa Maria del Pi. Els fidels que assisteixen a les seves misses l'aprecien especialment. L'any 1691 és nomenat visitador de malalts, i va casa per casa a visitar-los, rentant-los les ferides i reconfortant-los. És així com s'inicia la seva fama de guaridor, que s'incrementarà els darrers anys de la seva vida i que s'estendrà per tot Catalunya.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 3)

MARÇ

23. Diumenge

III de Quaresma. Morat. Lectures: Èxode 20,1-17 / Salm 18 / 1 Corintis 1,22-25 / Joan 2,13-25 (TORTOSA: Aniv. òbit bisbe Manuel Moll)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep Oriol, prev.; Toribi de Mogrovejo, b.; Santes, Rebeca Ar-Rayès, rel.

Festa Major: a Puigpelat.

24. Dilluns

Fèria. *Morat.* Lectures: 2 Reis 5,1-5a / Salm 41 / Lluc 4,24-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agapit, b.; Simó, mr.; Santes, Caterina de Suècia, vg.

25. Dimarts

L'Anunciació del Senyor (S). Blanc. Lectures: Isaïes 7,10-14;8,10 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluc 11,26-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ireneu, b.; Humbert, ab.; Dula, mr.

26. Dimecres

Fèria. *Morat.* Lectures: Deuteronomi 4,1.5-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Brauli, b.; Santes, Màxima, mr.

27. Dijous

Fèria. *Morat.* Lectures: Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Lluc 11,14-23

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alexandre, mr.; Rupert, b.; Santes, Lúdia, mr.

28. Divendres

Fèria. *Morat.* Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 80 / Marc 12,28b-34

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guntram, rei; Sixt III, p.; Doroteu, ab.

29. Dissabte

Fèria. *Morat.* Lectures: Osees 6,1-6 / Salm 50 / Lluc 18,9-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ciril, diaca i mr.; Eustaci, ab.; Santes, Beatriu, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge III de Quaresma

Lectura primera

Ex 20,1-17

La llei, Déu la donà a Moisès

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.

[No et facis cap escultura ni cap imatge de res del que hi ha dalt al cel, a baix a la terra o a les aigües que neixen de sota la terra. No adoris imatges ni els donis culte, perquè jo, el Senyor, el teu Déu, sóc el Déu gelós: castigo les culpes dels pares en els fills fins a la tercera i la quarta generació dels qui no m'estimen, però sóc bondadós fins a milers de generacions dels qui m'estimen i guarden els seus manaments.

Quan juris,] no prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte.

[Durant sis dies treballa i ocupa't en les feines que calgui, però el dia setè és dia de repòs, dedicat al Senyor, el teu Déu. No us ocupeu en cap treball, ni tu, ni els teus fills, ni les teves filles, ni els teus criats, ni les teves criades, ni els teus animals, ni els forasters que resideixin a les teves poblacions, perquè el Senyor en sis dies va fer el cel, la terra i el mar, i tot el que es mou en aquests llocs, però el dia setè va reposar. Per això el Senyor beneí el dissabte i en va fer un dia sagrat.]

Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida, al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell».

Salm responsorial

És perfecta la llei del Senyor,
i l'ànima hi descansa;
és ferm el que el Senyor disposa,
dóna seny als ignorants.

R. Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.

Els preceptes del Senyor són planers,
omplen el cor de goig;

els manaments del Senyor són transparents,
il·luminen els ulls. **R.**

Venerar el Senyor és cosa santa,
es manté per sempre;
els determinis del Senyor són ben presos,
tots són justíssims. **R.**

Són més desitjables que l'or fi,
més que l'or a mans plenes;
són més dolços que la mel
regalimant de la bresca. **R.**

Lectura segona

1Co 1,22-25

Prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat veuen en ell el poder i la saviesa de Déu

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes; i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

Vers abans de l'evangeli

Jn 3,16

Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic; tots els qui creuen en ell tenen vida eterna.

Lectura de l'Evangeli

Jn 2,13-25

Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies.

Evangeli segons sant Joan:

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare.» Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia.» Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies.» Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el què són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

Tarraconense

diòcesis

Quan es parla de vocacions entre els formadors i rectors de seminaris un gest agredolç es dibuixa en els seus rostres. Al desencís inicial provocat per l'estancament en el nombre de seminaristes, el segueix una crida a l'esperança, que és el que, al cap i a la fi, els mou a continuar treballant de

valent per les vocacions sacerdotals. Mai no parlaran de crisi vocacional, tot i que en el fons, amb les xifres a la mà, és el que es podria pensar. Destaquen sobretot, i és el que han de fer, els signes per a l'esperança, com són actualment l'augment d'ordenacions en relació amb anys

anteriors i el creixement del nombre de seminaristes menors. Aprofitant el Dia del Seminari, celebrat el 16 de març passat, la pastoral vocacional dels diferents bisbats de Catalunya ha tornat a demanar als joves que es deixin interpel·lar per Déu: «Senyor, què voleu que faci?»

Les diòcesis catalanes intensifiquen l'acció vocacional

Crida a l'esperança per al Dia del Seminari

La pregunta feta per sant Pau ja fa gairebé 2.000 anys, «Senyor, què voleu que faci?», continua ara tan vigent com llavors. I no només això, sinó que la resposta prompta i generosa del gran apòstol Pau és avui, com reconeixen els formadors del seminaris catalans, «una invitació per a aquells joves que han reconegut el pas del Senyor per les seves vides, que s'han sentit captivats per Ell i que ara cal que facin un pas més, si se senten cridats a seguir-lo com a preveres».

El pas a fer és l'entrada al Seminari, o almenys l'apropament, ja que és el lloc més adient per completar el procés de discerniment començat anteriorment. El dia del Seminari, celebrat el 16 de març passat, coincidint amb la proximitat de la festa de Sant Josep, va servir per reflexionar i aprofundir sobre aquestes i altres qüestions vocacionals i convidar els joves a almenys deixar sentir en els seus cors la veu de Déu.

La necessitat de preveres és ben palesa a les nostres diòcesis, però no és aquesta la raó més important perquè es convidi al discerniment vocacional dels joves cristians. La crida de Déu a consagrar sacerdots continua avui vigent. Ell continua deixant la seva llavor sacerdotal en el cor de molta gent, i per això és important treballar per tal de desvetllar aquests desitjos i inquietuds més fondes. La vocació entesa com a crida no fa una altra cosa que configurar la persona en allò per a la qual ha estat cridada des de l'eternitat. I si aquesta crida és a ser prevere, cal respondre-hi. Més enllà dels aparents sacrificis i renúncies, hi ha l'alegria i el goig de qui se sap estimat i vol amb tota la seva ànima seguir Jesús.

Testimoni personal

El Dia del Seminari s'ha viscut a les diferents diòcesis catalanes, com és ja tradicional, entre jornades de portes obertes i vetlles de pregàries. A les parròquies, durant les misses dominicals, els seminaristes han aportat també el seu testimoni com el millor reclam per a interpel·lar els joves.

Actualment el nombre de seminaristes majors a Catalunya és de gairebé un centenar, xifra que manté les estadístiques

d'anys anteriors. Barcelona encapçala la classificació, amb 61 seminaristes, seguida de Tortosa, amb 9, Tarragona amb 8, Girona, amb 6, Solsona i Urgell, amb 5, i Lleida i Vic, amb 2. Aquest curs hi ha hagut 26 nous ingressos als tres seminaris majors que hi ha en actiu —el Conciliar de Barcelona, el de Tortosa i l'Interdiocesà— i des del Dia de Sant Josep del 2002 fins avui s'han ordenat 15 preveres.

El perfil del seminarista és avui dia una mica diferent del d'altres èpoques. Té entre 28 i 29 anys, procedeix del món laboral i professional, o bé dels primers cursos universitaris. Pel que fa als seminaristes menors, en les seves diverses modalitats, se'n comptabilitzen prop de 80, una

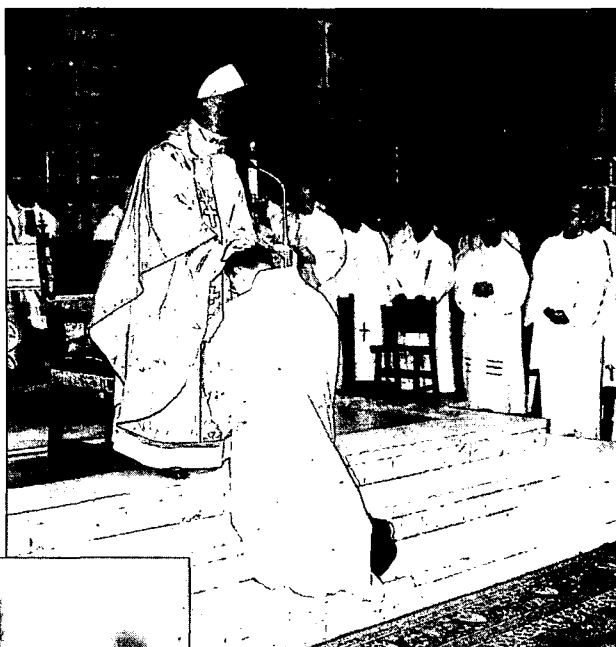

trentena més que en el curs anterior. És en aquest àmbit on l'esperança es fa més palesa. Arreu de Catalunya, a més, es comencen a impulsar trobades vocacionals adreçades a la població infantil-juve-

«Més enllà de les estadístiques, és ara un temps privilegiat per a l'esperança, per seguir treballant de valent i no defallir»

nil amb sensibilitat religiosa i disponibilitat per al discerniment vocacional. I ben al contrari del que es podria pensar, els joves responen a aquesta crida.

Més enllà de les estadístiques, ara és un temps privilegiat per a l'esperança, per

Déu continua cridant avui els joves al ministeri sacerdotal.

seguir treballant de valent i no defallir. Així ho entén Mn. Ramon Font, rector del Seminari de Tortosa: «El que hem de fer és viure en una gran esperança, perquè el que és indubtable és que Déu va sem-

brant en els cors dels joves. Potser ens cal una mica de conversió en el sentit de confiança en el Senyor i de convèncer-nos que la gent està més disponible del que ens pensem.» Cal, en aquest sentit, «deixar les pors i prejudicis de banda —afegeix Mn. Font— i ajudar els nostres joves a desvetllar la seva vocació, amb coratge i radicalitat, i sense mitges tintes».

Suport dels bisbes

Tots els bisbes de la Tarraconense van dedicar la seva glossa dominical al Dia del Seminari, i el cardenal Ricard M. Carles fins i tot va elaborar una exhortació pastoral. Carles es mostrava «convençut que el Senyor continua cridant els joves que vulguin oferir Jesucrist, l'Anyell que lleva el pecat del món, a tants fills i filles de Déu que necessiten veure i experimentar l'abraçada de la pau». En uns termes similars s'expressava Mons. Lluís Martínez Sistach, el qual, però, va insistir sobretot en la

pregunta que emmarcava el lema de la jornada: Senyor, què voleu que faci?: «Cap adolescent ni cap jove que s'adreci a Déu amb aquesta pregunta quedarà sense resposta. Ell li respondrà. Caldrà estar atent i fer un xic de silenci en la pròpia vida amb actitud de pregària. Tanmateix, Déu respon quan vol i on vol.»

Mons. Xavier Salinas, a Tortosa, un cop reconegut l'estat actual de «crisi» en l'àmbit vocacional, encoratjava tothom a deixar-se la pell en aquest camp: «Avui més que mai necessitem testimonis de fe que desvetllin l'entusiasme i la capacitat per arriscar la pròpia vida.» També Mons. Soler insistia en aquest aspecte, d'acord amb les resolucions del Concili Provincial Tarraconense: «Hi ha d'haver un canvi d'actituds en els cristians adults i també en els joves, i un canvi de clima en les comunitats eclesials que faci possible de dur a terme una pastoral vocacional entusiasmada.»

El gran problema és que quan es parla de vocació molts joves s'espanten. Hi ha massa idees i imatges preconcebudes que poc o res tenen a veure amb la realitat. Mons. Ciuraneta, des de Lleida, ho expressava molt bé en la seva glossa i convidava a canviar la perspectiva: «Si coneguessis tu, jove, el Crist que et necessita, que t'estima, que compta amb tu, tu mateix li demanaries ser admès entre els seus col·laboradors més directes: els sacerdots!». Cal, doncs, com assenyalava Mons. Traserra, «posar la vida en mans de Déu, generosament, cordialment, perquè Ell la renovi i transformi».

Des d'Urgell, on s'ha impulsat la importació de seminaristes de terres llatino-americanes, a l'arquebisbe, Mons. Martí, ha volgut obrir la crida de Déu a tothom: «A tothom podem dir: hi ha un projecte per a tu. Una forma de vida, en el matrimoni, la viduitat, la virginitat... Alguns són cridats a servir l'Església com a catequistes, en la vida religiosa, en el ministeri sacerdotal.» Finalment, a la diòcesi de Vic, una de les més afectades per la crisi vocacional, Mons. Guix convidava a restar com sant Pau, «oberts i disponibles a la voluntat Déu», perquè malgrat les exigències, Jesús ens ha promès ser amb nosaltres fins a la fi del món. I especialment en aquests temps difícils de «seque- ra» vocacional.

Samuel Gutiérrez

Barcelona

El Fòrum Vergés recupera el seu esperit de diàleg i obertura

■ L'entitat reprèn les seves activitats amb un conferència sobre estrès i depressió en la vida laboral

BARCELONA.— El Fòrum Vergés, una entitat promoguda pels Jesuïtes de Catalunya i les antigues Congregacions Marianes entre els anys 1960 i 1980, recuperarà el seu esperit d'obertura i de diàleg ciutadà. Les actuals Comunitats de Vida Cristiana (CVX) han decidit recuperar l'esperit de les iniciatives del Fòrum Vergés a través del nou Fòrum Obert Casal Loiola. El dia 20 de març, comencen les seves activitats amb una taula rodona sobre estrès i depressió en la vida professional.

Els ponents de la primera jornada organitzada pel nou Fòrum Obert Casal Loiola seran el director de Gas Natural, Antoni Brufau; la religiosa benedictina i doctora en medicina, Teresa Forcades; el director de l'Escola Pia de Balmes, Enric Masllorens, i el Dr. Josep M. Puigdollers, professor titular de medicina. La moderadora de la taula serà la periodista Sílvia Cópulo. L'acte tindrà lloc a les 20.00 a la planta baixa del Casal Loiola.

Recuperant l'esperit de l'antic Fòrum Vergés, que va tenir una important repercussió social en la vida social i cultural barcelonina durant l'època franquista, els promotors del Fòrum Obert Casal Loiola pretenen obrir nous espais de reflexió sobre temes d'àmplia preocupació ciutadana. Així com el Fòrum Vergés va caracteritzar-se per ser un lloc d'obertura, de modernitat i de defensa de la catalanitat, el Fòrum Obert Casal Loiola aspira a continuar en aquesta línia i fomentar el diàleg valent sobre temes de marcat interès social i arribar al conjunt de la ciutadania, no a l'específicament declarada confessional.

Dels cinefòrums al primer concert de Raimon

El curs 1952-1953, l'edifici on s'ubicava l'Institut Comercial de la Immaculada, propietat de la Companyia de Jesús, va començar a acollir les trobades de les Congregacions Marianes, grups de joves i ca-

sats. L'edifici del carrer Rosselló 223 de Barcelona, cantonada amb Balmes, va esdevenir amb el temps la seu del Fòrum Vergés, nom amb què popularment encara es coneix l'edifici. Actualment l'Institut d'Educació Contínua de la Universitat

L'estrès a la vida professional és el tema que obrirà el nou Fòrum Obert Casal Loiola.

Pompeu Fabra hi té instal·lada la seva seu.

Concretament el Fòrum Vergés va néixer l'any 1957. En homenatge al pare Marnel M. Vergés, antic director de les Congregacions Marianes, es va crear el Fòrum Vergés amb la intenció que es convertís en un veritable fòrum d'activitats culturals de tota mena. Tot i la situació religiosa i política d'aquelles èpoques, el conjunt d'iniciatives que es van preveure van ser molt variades. El Fòrum Vergés, malgrat la seva estreta vinculació amb les Congregacions Marianes (i per tant amb la Companyia de Jesús) representava una certa independència i, en alguns casos, es va convertir en un dels pocs espais on era possible fer una defensa, encara que dèbil, de la cultura catalana.

El Fòrum Vergés va ser molt avançat en diverses coses. En destaquen els conegutíssims cinefòrums oberts a tots els ciutadans i ciutadanes de Barcelona. En una àmplia sala amb capacitat per a un miler d'assistents, s'hi projectaven tant pel·lícules de caire religiós com social que eren molt difícils de veure als cinemes de l'època. I entre les moltes activitats culturals cal destacar que el cantautor valencià Raimon va fer el seu primer concert a Catalunya precisament a la seu del Fòrum Vergés. Una altra vessant important van ser les obres de teatre i les moltíssimes conferències religioses, econòmiques, socials, poètiques i literàries a càrrec de personalitats rellevants d'aquell temps.

La reobertura del Fòrum Vergés es farà amb un tema molt actual: l'estrès i la depressió en la vida professional. Avui és un fet molt generalitzat en els àmbits de la vida professional trobar persones valuoses i ben preparades que es queixen d'estrès i que arriben a patir malalties de depressió. Aquest fenomen social comporta greus conseqüències tant en la vida personal com en la familiar, laboral i social.

Les causes d'aquest fet són força complexes i estan arrelades en el sistema mateix de valors de la nostra societat, i en les capacitats i resistències personals enfront d'un món altament competitiu i selectiu. És per això que el Fòrum Obert Casal Loiola, en continuació amb els diàlegs ciutadans de l'antic Fòrum Vergés de Barcelona ha considerat oportú triar aquest com el primer dels temes a tractar. L'objectiu és entendre més bé les possibles causes remotes i properes, el significat social i familiar que comporta i, des de la seva personal visió, els ajuts i reformes que una realitat com aquesta demana tant a la iniciativa social com a les administracions. (C.C.)

JOAQUIM SITGES ÉS EL
PRESIDENT DEL CASAL LOIOLA

«Volem recollir les preocupacions de la Barcelona actual»

—Què vol aportar a l'Església i a la societat catalana d'avui aquest nou Fòrum Obert Casal Loiola?

—L'Església que és a Barcelona necessita la col·laboració de tots els que la formen. Nosaltres volem, des de la nostra espiritualitat ignasiana, i per tant cristològica i mariana, fer una aportació sobre temàtiques que ens són properes, respectant altres aportacions i recollint les preocupacions i mancances de la Barcelona actual. Volem, d'una banda, formar els joves, i de l'altra, afirmar els valors cristians que han de resplendir en l'exercici de la professió.

—Què us ha portat a posar en marxa aquesta iniciativa?

—Les Comunitats de Vida Cristiana, continuadores de les Congregacions Marianes que van promoure el Fòrum Vergés, encara que obertes a tothom, tenen la majoria dels seus membres en la vida professional i per tant tot el que fa referència a aquest àmbit, ja sigui des del punt de vista de formació, com des del de l'actuació pública, esdevé qüestió i temàtica ineludible. Volem, doncs, fixar-nos en aquest camp com a propi, tenint present que en l'àmbit diocesà no hi ha cap institució o grup especialitzat en aquest tema. D'altra banda, és obvia la importància creixent del camp professional.

—Quins aspectes canviaran en relació amb l'antic Fòrum Vergés?

—Ni les circumstàncies socials són les mateixes ni les necessitats que el Fòrum Vergés volia atendre estan ara tant desateses com aleshores. Per tant, i sens perjudici d'obrir el Fòrum de manera incidental a altres qüestions, és evident que no desenvoluparem tot l'ampli ventall del Fòrum Vergés, que amb cursos de teologia per seglars fins a cinefòrums públics, va ser capdavanter en tantes coses sense excloure ni rebutjar camins de llibertat necessaris en aquells anys. (S.G.)

Festival de la Cançó Missionera

BARCELONA.— Ja està en marxa el Festival de la Cançó Missionera 2003. Molts infants, joves i cors parroquials ja preparen les seves composicions per participar el proper 7 d'abril en l'edició d'enguany de la tradicional trobada musical missionera, organitzada per Cristians Sense Fronteres en col·laboració amb la delegació de missions.

Sota el lema «És l'hora de la missió», tothom està convidat a

participar en la modalitat que li pertorqui: infants (6-14 anys), joves (15-30 anys) i famílies o cors parroquials. L'objectiu no és altre que aplegar diversos grups cristians mitjançant les idees i missatges de les cançons. El festival, com cada any, tindrà lloc al Col·legi Salesians d'Horta (Pg. Vall Hebron, 258-260) la tarda del 7 d'abril. Les inscripcions ja estan obertes i tothom qui ho desitgi pot fer-ho trucant al tel. 935 681 652. (C.C.)

Bon dia!

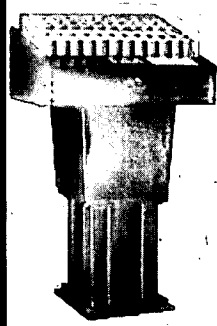
Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

LAMPADARIS ELECTRÒNICS

Fàbrica i oficines
a Sabadell

S.A.T. a tot Catalunya
Tel. 937 276 676
937 276 822

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES -
OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES
RELIGIÖSES - MEDALLES - RESTAURACIONS
- MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9 Tel. 933 175 685
08002 Barcelona Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

ORGANITZA VIATGE A LOURDES

SETMANA SANTA

- SORTIDA DIVENDRES DIA 18 D'ABRIL AL MATÍ
- DISSABTE DIA 19 I DIUMENGE DIA 20 - LOURDES - BETHARRAM - GAVARNIE - PONT D'ESPAGNE
- TORNADA DILLUNS DIA 21 A LA TARDA
- VIATGE AMB AUTOCAR D'ANADA I TORNADA
- ESTADA A LOURDES
- HOTEL SITUAT AL COSTAT DEL SANTUARI
- HABITACIONS AMB BANY O DUTXA
- PENSIO COMPLETA, VI I AIGUA
- ASSEGURANÇA DE VIATGE

PER INFORMAR-SE I RESERVAR LES PLACES
NO NECESSITA DESPLAÇAR-SE, POT FER-HO TRUCANT AL TELÈFON

93 419 17 00 PLACES MOLT LIMITADES
RESERVA JA!!!

PASSEU A RECOLLIR PROP DE CASA VOSTRA

C. Vallespir, 120 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 191 700 - Fax 934 100 256
e-mail: viatges@helenabarcelona.com - www.helenabarcelona.com

Barcelona

25 anys del Moviment Cristià de Mestres i Professors

■ L'aniversari comença amb la presentació del llibre «Idees per a l'aula»

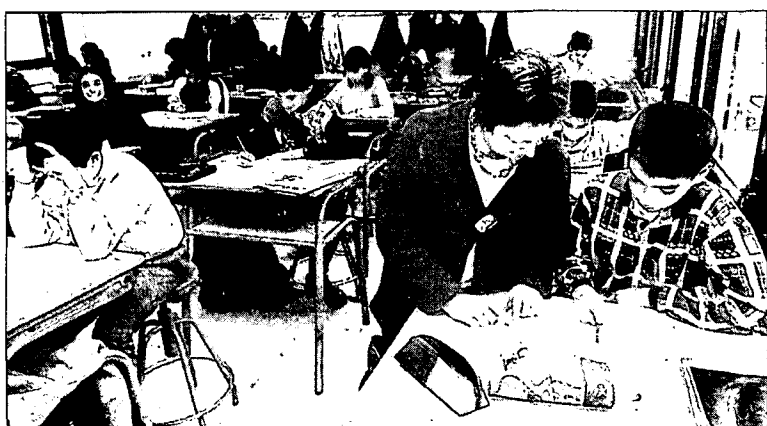
BARCELONA.— El Moviment Cristià de Mestres i Professors (MCMP) acaba de fer 25 anys. Un quart de segle al servei dels educadors de la diòcesi, donant suport pedagògic, humà i espiritual. Els seus orígens es remunten al curs 1977-1978, com a resposta a l'interès que el cardenal Narcís Jubany sempre va mostrar pel món educatiu. Ara, 25 anys

després, continua més que mai ple de vigència, ateses sobretot les dificultats cada vegada més paleses a l'àmbit escolar. Per tal de donar respostes en aquesta línia, i alhora per celebrar el 25è aniversari, el moviment ha elaborat un llibre titulat *Idees per a l'aula*, que serà presentat el 25 de març a l'auditori del Palau de la Generalitat.

La feina de mestre o professor ha estat des de sempre una dedicació molt vocacional. Potser per això aquest àmbit ha destacat per la presència de molts cristians. Aquesta realitat va fer que ara fa més de 25 anys el cardenal Narcís Jubany, aleshores arquebisbe de Barcelona, s'interessés molt pels mestres cristians. Com a resposta al seu desig es va creure necessari convocar una trobada oberta a tots aquells educadors que

volguessin compartir les inquietuds de la seva tasca professional. La presència d'educadors va ser tan significativa que es van començar a fer trobades un cop al mes per tractar temes d'interès pedagògic i formatiu. Eren les primeres passes del Moviment Cristià de Mestres i Professors.

La dinàmica de les trobades va anar prenent més forma fins a la constitució el curs 1977-1978 del moviment com a tal. Naixia així una eina al servei dels educadors de la diòcesi de Barcelona. Més que una organització, l'objectiu era compartir la vivència cristiana i pedagògica per a l'enriquiment mutu, sempre d'acord amb els infants i adolescents.

El MCMP fa 25 anys que dona suport a mestres i professors.

Si els orígens del moviment es remunten al curs 1977-1978, l'aprovació oficial vindrà una mica més tard. El 1981 s'elaboren els primers estatuts i el 1983 es nomena consiliari Mn. Carles Soler i Perdigó, que més tard esdevindria bisbe auxiliar de Barcelona i actualment bisbe de Girona. Durant uns quants anys, a més de les trobades mensuals es van realitzar activitats de conjunt amb la Delegació diocesana d'Ensenyament i el Secretariat de l'Escola Cristiana. El 1992, amb l'arribada de la reforma educativa, el moviment s'amplia als professors de secundària, i el 1993 es renoven i s'aproven els nous estatuts. El Moviment Cristià de Mestres i Professors es constitu-

eix llavors com a associació pública amb personalitat jurídica.

Treball intens i engrescador

Al llarg d'aquests 25 anys el moviment ha treballat al voltant de quatre eixos principals: viure la fe, amb la celebració d'eucaristies i altres trobades; impulsar la formació, amb cursos reconeguts pel Departament d'Ensenyament

de la Generalitat; crear espais d'intercanvi entre educadors, i elaborar un butlletí que recull les activitats realitzades al llarg del mes així com altres escrits que pretenen ser un ajut en la formació i l'estímul de mestres i professors. Han estat anys de treball intens i engrescador en els quals s'ha promogut el testimoni cristià coherent en l'àmbit educatiu i s'ha ajudat els educadors a trobar camins per desvetllar en els seus alumnes la descoberta de Déu a través de la matèria que imparteixen.

Com a punt de partida per celebrar aquest 25è aniversari s'ha elaborat el llibre *Idees per a l'aula*, que es presentarà el 25 de març, a les 19.30 h, a l'auditori del Palau de la Generalitat. L'acte serà presidit pel cardenal Ricard M. Carles i per la consellera d'Ensenyament, Carme Laura Gil. La presentació anirà a càrrec de Mercè Lajara, presidenta del moviment, i també hi intervinirà el P. Francesc Riu, delegat general d'Educació Cristiana. L'acte es tancarà amb l'actuació de la coral Primavera per la Pau.

El llibre *Idees per a l'aula* és un recull de materials propis del Moviment elaborats al llarg de la seva dilatada existència, format per reflexions, comentaris, experiències i propostes de cara a millorar l'atenció als alumnes des d'una perspectiva de compromís cristià.

Pel que fa a la resta d'actes celebratius de l'aniversari, destaca també l'aplec festiu que se celebrarà a Girona el 17 de maig. Constarà d'una visita cultural a la ciutat, un espai d'intercanvi entre educadors, i una eucaristia presidida per Mons. Soler i Perdigó, antic consiliari del moviment. Finalment, el tancament de l'aniversari tindrà lloc el 14 de juny, coincidint amb el final del curs escolar, amb un programa encara per decidir. (C.C.)

L'ensenyament de la religió, un dret indiscutible dels pares i alumnes

Del 17 al 31 de març s'obre el període de preinscripció per als alumnes que començaran a estudiar a primària (col·legis) o que ingressaran a secundària (instituts). En aquest moment tan important s'ha de recordar als pares que tenen el dret de preinscriure el seu fill en l'assignatura de religió. Per fer-ho, només cal que omplin adequadament l'imprès oficial de sol·licitud de preinscripció, que els mateixos centres faciliten, posant una creu a Religió i deixant en blanc l'apartat EA (Ensenyament alternatiu) i afegint una segona creu en el tipus de confessió que es vol cursar (catòlica, jueva, evangèlica o islàmica). L'opció per la religió o pels ensenyaments alternatius es troba a l'apartat de dades escolars de l'alumne.

Cal destacar que la normativa actual diu que tots els centres educatius estan obligats a oferir l'àrea de religió i que no es pot negar a cap pare el dret que té de demanar per al seu fill l'assignatura de religió. Hem de dir que, malauradament, els centres no sempre compleixen aquesta normativa. De vegades es diu als pares falsedats com que en el seu centre no es cursa religió perquè cap pare no ho ha demanat o perquè els alumnes que cursen religió es veuen perjudicats acadèmicament per un o altre motiu.

Des d'aquí demanem als pares una actitud enèrgica en l'exercici del seus drets: que preinscrivin el seu fill a religió (si és la seva voluntat, naturalment) diguin el que diguin els centres que hi posen dificultats.

Volem afegir que el president i el vicepresident del PREC, un dels sindicats formats per docents de religió catòlica que han tret representació en les darreres eleccions sindicals del 19 de febrer, van ser rebuts el dia 25 de febrer per la Consellera d'Ensenyament, Carme Laura Gil. Un dels temes tractats va ser precisament el de la preinscripció als centres educatius. Durant la trobada es va poder constatar que la voluntat de la consellera, com d'altra banda és lògic i natural, és que es compleixi la normativa vigent.

És estadísticament impossible que en un centre educatiu no hi hagi un grup d'alumnes, o fins i tot un sol alumne, que no vulgui cursar l'assignatura de religió. Quan això passa és símptoma que la informació que s'està donant als pares no és la correcta.

En conclusió, animem els pares a cursar l'assignatura de religió sol·licitant-ho degudament en l'imprès de preinscripció. En el cas que algun centre no ho permetés, i desitjàvem que no en fos cap, caldria posar-ho en coneixement dels inspectors d'ensenyament, tràmit per al qual el sindicat PREC ofereix el seu suport (tel. 932 090 149).

Adrià Parellada
President del PREC

El cardenal visita la presó de joves

BARCELONA.— El cardenal Ricard M. Carles s'ha proposat viure a fons l'Any de la Mercè. I no només amb actes públics més o menys solemnes i vistosos, sinó també amarant-se, en la mesura que la seva plena agenda li permeti, de l'esperit mercedari. Per començar, el 2 de febrer passat el cardenal va visitar el Centre Penitenciari de Joves de Barcelona, al barri de Trinitat Vella. Acompanyat pel capellà del centre i

director del SEPAP, José M. Carod, i per un nombrós grup de voluntaris (que apareixen amb ell a la fotografia), va presidir l'Eucaristia amb mig centenar de reclusos. Van ser unes hores carregades de senzillesa, proximitat i emoció. El pastor diocesà es va mostrar proper i atent amb cadascun dels joves interns que es van apropar a ell, i fins i tot, durant l'homília, va confessar alguns «secrets» de la seva vocació. (C.C.)

REPARACIÓ MEGAFONIA

Mòbil 659 746 454
Tel./Fax 934 423 405

Exposició de capitells, mènsules, fragments de retaules i dossers del segle IX al XVI

Pell de pedra

LLEIDA.— Des del 3 de febrer passat, festa de Sant Blai, i fins al 30 de juny, la sala d'exposicions del Palau Episcopal de Lleida acull l'exposició *Pell de pedra*, organitzada pel Museu Diocesà i Comarcal de Lleida. La mostra ofereix un interessant conjunt de capitells, mènsules, fragments de retaules i dossers corresponents al període que va des del segle IX fins al XVI.

Es tracta de mostrar aquella escultura arquitectònica que ha estat la gran oblidada del romànic, sempre en segon pla darrere la vistositat de la pintura i l'escultura policromada. Així com l'escultura en pedra i molt especialment els grans retaules monumentals de l'estil gòtic, que pateixen també la fragmentació dels seus elements i ens han arribat, a voltes, mutilats i malmesos.

El Museu pretén, amb aquesta acció, atorgar el protagonisme que es mereix a tot aquest patrimoni que ha estat anomenat amb encert «pell de pedra». Proposa un recorregut pels grans corrents artístics del període medieval i mostra la importància de l'escultura arquitectònica que va ornar els grans monuments romànics religiosos de les terres lleidatanes: la col·legiata de Sant Vicenç per a la vila d'Àger, la Seu Vella de Lleida, així com l'església de Sant Joan el Vell. Una escultura vinculada al monument, que va deixar, pels efectes del temps o de la mà de l'home, el seu entorn original, canviant així la seva funcionalitat d'element de suport i alhora decoratiu per esdevenir objecte de museu.

MEMÒRIA IMPRESA EN PEDRA

Montse Macià, directora del Museu, ha manifestat davant d'aquesta exposició, que tots els elements exposats i alhora descontextualitzats són retalls dels vestits de pedra d'aquells grans monuments o conjunts: «Ara, en aquesta mostra, prenen nova vida i ens permeten llegir-los des de ben a prop, esbrinar-ne els secrets i oferir-los al visitant, veure'ls per ells mateixos i donar-los una entitat pròpia, una identitat que mai no havien tingut en pertànyer al monument. Intentem també que no perdin mai el seu origen, la seva memòria impresa en pedra.»

D'entre totes les peces exposades, cal esmentar especialment un dosser del taller de Rotllí Gautier i Jordi Safont, d'alabastre policromat datat del segle XV i procedent de la predel·la del retaule major de la Seu Vella de Lleida. També els fragments del retaule amb les imatges de sant Joan i sant Pau, obra de Bartomeu Robio, realitzat en pedra sorrenca entre el 1360 i el 1370.

D'entre les peces del romànic del segle XIII destaca el conjunt format per tres mènsules i dos capitells, procedents de l'església de Sant Joan de la plaça. Del romànic del segle XIII es poden contemplar dos capitells en pedra sorrenca procedents de la Seu Vella; mentre que del primer romànic hi ha exposats tres capitells procedents de la Col·legiata d'Àger. Un capitell fet en marbre, procedent d'Artesa de Segre, és la peça que representa el preromànic dels segles IX i X.

La mostra s'obre amb un espai dedicat a l'artesa escultor, a les eines d'aquest artesà i al material que fa servir, la pedra, que és un material de gran durabilitat.

AGRAÏMENT AL BISBE CIURANETA

L'acte d'inauguració de l'exposició, que va ser presidit pel bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, va ser l'ocasió perquè el president de la Diputació de Lleida, davant

El bisbe Ciuraneta va presidir l'acte d'inauguració al Palau Episcopal.

L'exposició ofereix un interessant conjunt d'escultura arquitectònica.

d'altres autoritats i representacions i el públic present, agrais al prelat els seus esforços i valentia per la defensa de la unitat del fons museístic del Diocesà: «La seva postura ha estat valenta, clara i noble», va dir

sobre la propietat de les obres que les paròquies de la Franja reclamen des de la segregació de la diòcesi.

Jordi Curcó

El nou Museu Diocesà s'emplaçarà al bell mig del barri antic de Lleida.

El campanar de Sant Llorenç

Davant ma cel·la humil del Seminari,
Desafiant tempestes, llamps i vents,
S'aixeca com un roure mil·lenari.
El campanar antic de Sant Llorenç

D'amics com ell i jo no en trobaríeu,
D'amics com jo i el campanar antic;
Si plora com un nin, plorar em veuríeu,
Si riu, vessant de joia, jo me'n ric.

És l'àngel bo que guia tots mos passos,
Far lluminós, que em mostra sempre el nord;
Ell és l'amic, que m'obre sempre els braços,
Enmig mon pler i enmig de ma dissort.

Quan obro la finestra a trenc d'albada,
M'adreça, ple de joia, una cançó,
I jo com un ocell des la brancada,
Li dic també: bon dia Déu te do.

Si el meu orgull em diu que som de fang,
I que hem nascut pel goig i pels plaers,
Tocant a funerals o algun enterro,
Em diu que som de fang i de res més.

I quan el sol rogenic se'n va a la posta,
I la penombra esfuma el campanar,
Adéu, em diu, plorant, la nit s'acosta,
Adéu, jo li contesto, fins demà.

Per ço, dels campanars que d'aquí
Guaitant la volta blanca somrient
N'és el que estimo més i el que m'agrada,
El campanar antic de Sant Llorenç.

* Poesia del que fou vicari de
Sant Llorenç, el capellà i
lleidatà Mn. Agustí Bernat
(1911-1986)

El nou Museu Diocesà i Comarcal de Lleida, a punt per al 2005

LLEIDA.— Paral·lelament a la inauguració de la mostra *Pell de pedra*, l'empresa barcelonina Comsa, una de les vint constructores de tot l'Estat que van optar al concurs obert per fer el Museu Diocesà, fundat l'any 1893 pel bisbe Josep Messeguer i Costa com a Museu Catòlic d'Art, té previst iniciar el proper mes d'abril les obres de la nova seu.

El nou espai museístic tindrà, a partir del mes de maig del 2005, si es compleixen les previsions, una seu nova i moderna, projectada per l'arquitecte Joan Rodón. Aquest nou equipament que acollirà el magnífic fons d'art religiós lleidatà serà un gran edifici modern i funcional, amb més de 6.800 metres quadrats construïts. Aprofitarà dues façanes i l'església de l'antiga seu de la Llar de Sant Josep, que en aquest moments es troba en un procés de «desconstrucció», fet pedra a pedra a fi i efecte de poder deixar lliure el solar i iniciar els treballs del nou Museu.

El que s'anomenarà Museu de Lleida: Diocesà i Comarcal, integrarà diferents col·leccions: la diocesana, la més important en quantitat i qualitat, procedent del Museu Diocesà de Lleida; la col·lecció capitular, procedent del Capítol Catedralici de Lleida i avui a la Seu Nova, i les col·leccions arqueològica i numismàtica, procedents de l'Institut d'Estudis Ilerdencs.

El nou Museu, d'acord amb el projecte de l'arquitecte Joan Rodón, s'articularà

Dibuix del projectat Museu de Lleida: Diocesà i Comarcal.

en diferents grans blocs: els espais d'atenció al públic, amb el vestíbul, una cafeteria i diverses dependències a la part central de l'edifici; i les sales d'exposició permanent, de 2.000 metres quadrats repartits en dos nivells.

Quant als espais interns, el Museu comptarà amb oficines, magatzems, taller de restauració —que avui ocupa els baixos de la Casa Sacerdotal de Lleida— i altres instal·lacions. La sala d'exposicions, de 400 metres quadrats, està concebuda com un volum independent del cos central del Museu, amb accés també independent, tot i que també s'hi podrà accedir des dels espais d'atenció al públic.

En paraules de la directora del Museu, Montserrat Macià, «el nou edifici, que estarà ubicat en l'anomenada Illa

Cultural de la Maternitat, al costat de l'actual Biblioteca Pública i del nou Arxiu Històric, tindrà un volum molt clínic. Tot aprofitant la façana d'un edifici del segle XVIII, l'estructura i els materials de l'immoble no distorsionaran en absolut l'entorn urbà. Al contrari, el nou museu potencia la visió de l'església de Sant Llorenç».

Un consorci públic que aplega el Departament de Cultura de la Generalitat, l'Ajuntament de Lleida, el Consell Comarcal del Segrià i el mateix bisbat, s'encarrega des del maig del 1999 de fer realitat el projecte del nou Museu, que fa 110 anys va fundar a Lleida el bisbe Messeguer.

L'Església de Sant Llorenç es retroba amb el seu campanar

LLEIDA.— L'església de Sant Llorenç de Lleida s'aixeca, majestuosa, al barri antic, davant mateix de l'antiga Llar de Sant Josep, espai on ha d'anar la futura seu del Museu de Lleida: Diocesà i Comarcal.

I des de fa poc, la seva elegància i dignitat s'ha vist augmentada després de les restauració de la seva emblemàtica torre campanar, el més alt i singular de la ciutat després del de la Seu Vella.

El rector d'aleshores, Mn. Jesús Tarragona, que és ara el delegat de Patrimoni Artístic de bisbat de Lleida, va fer mans i mànigues per fer possible durant més de deu mesos una acurada restauració de tots i cadascun dels elements que configuren aquest campanar del segle XV.

Es va recuperar la seva barana plena de filigranes, restaurant les tres gàrgoles que han arribat fins als nostres dies i les 48 cares que envolten la torre al seu cim, algunes d'elles gairebé havien quedat esborrades.

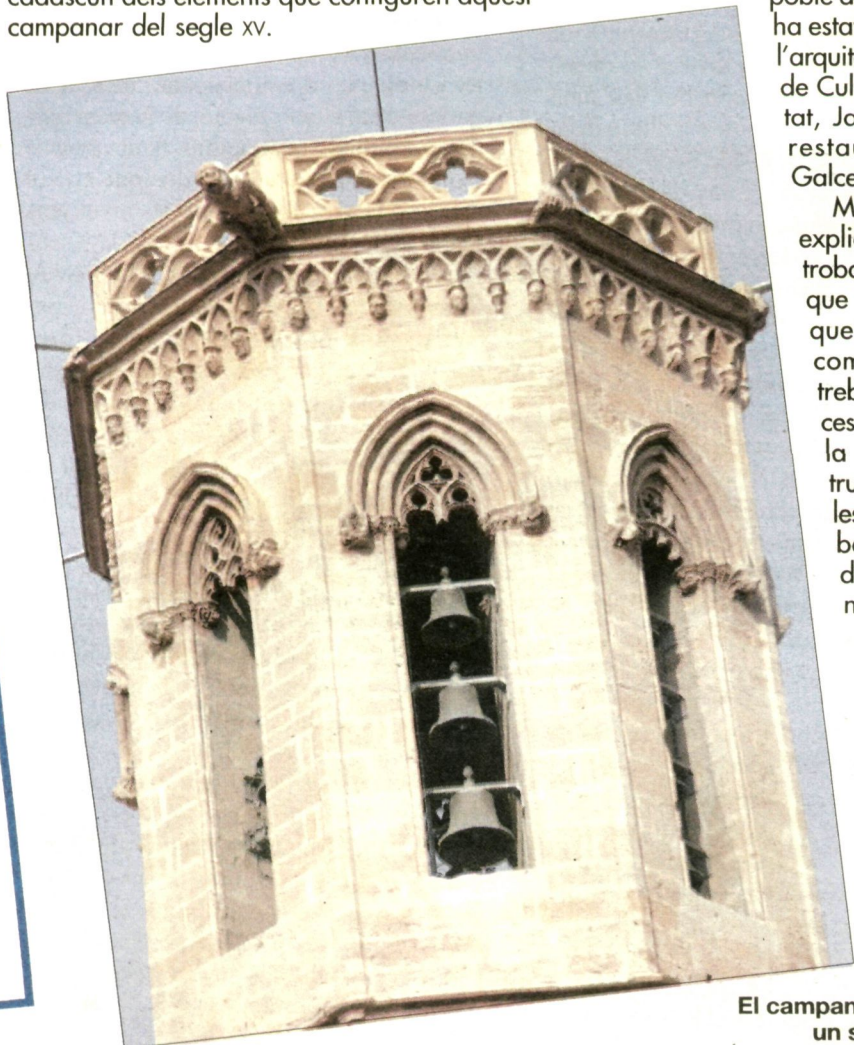
La restauració, finançada pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya amb 210.354 euros i per la parròquia amb 42.071, ha permès als lleidatans redescobrir els tresors artístics i religiosos d'aquest singular campanar.

Els treballs han estat realitzats per l'empresa Recop de Reus i el taller de picapedrers de Fèlix Martín, del poble de la Floresta. La seva materialització ha estat portada a terme sota la direcció de l'arquitecte del Departament de Cultura de la Generalitat, Jaume Fresquet, i la restauradora Roser Galceran.

Mn. Jesús Tarragona explica que la pedra es trobava més malmesa que no semblava, fet que va endarrerir i complicar molt els treballs. Va ser necessari fer empelts a la pedra, reconstruir i fer de nou les filigranes de la barana del cim de la torre, que no havien so-

breviscut al pas del temps, substituir carreus malmesos i reforçar la base del campanar. A més, la restauració ha tret a la llum les policromies dels escuts esculpits a l'església, dedicats a sant Llorenç i a la família Gallart, la gran benefactora d'aquest temple incomparable.

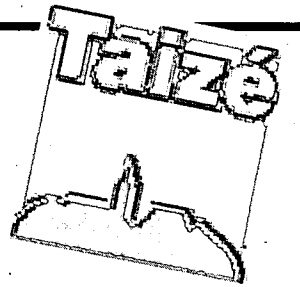
Sant Llorenç de Lleida gaudeix i celebra encara ara la restauració del seu campanar. A l'interior de les naus del temple hi ha una exposició gràfica amb el títol *El campanar de Sant Llorenç. Imatges de la restauració*. L'exposició explica quin era el primitiu estat del campanar i com s'ha fet, pas a pas i detall a detall, la restauració. Amb aquesta rehabilitació es recupera per a la ciutat un dels seus més singulars símbols de l'arquitectura religiosa lleidatana. (J.C.)

El campanar de Sant Llorenç és tot un símbol de la ciutat.

Lleida

Un monjo de Taizé es troba amb els joves lleidatans

■ Germà Hèctor: «Més que d'ecumenisme, nosaltres parlem de comunió»

LLEIDA.— Un monjo de la comunitat de Taizé (França), el germà Hèctor, va ser a Lleida el 22 de febrer passat per dirigir una vetlla de pregària i parlar als joves lleidatans de l'esperança cristiana, de la pregària i del món actual. El santuari de Sant

Antoni de Pàdua dels pares franciscans va ser l'indret on la trobada amb els joves va esdevenir una llarga estona de pregària i de reflexió al voltant del Crist que viu a prop nostre i dóna sentit i esperança al nostre viure.

Asseguts tots a terra sobre una catifa, davant del franciscà Crist de Sant Damià, envoltats de llànties i de la penombra del temple i amb intervals de cants acompanyats de guitarra, a l'estil Taizé, el germà Hèctor es va guanyar l'atenció i simpatia del propi d'un centenar de joves que van acudir a la crida.

Per a aquest monjo de Taizé, l'esperança és essencial en un món que moltes vegades apareix trist i desencisat: «Quan llegim l'Evangeli, comprenem que l'esperança no és un coneixement estructurat, reservat a un petit grup, sinó que l'esperança és una persona, és Jesucrist. Sant Pau diu en la primera carta a Timoteu que "Crist és la nostra esperança", és la persona que ve cap a cada u de nosaltres, sense excepció, que penetra el nostre cor i es fa esperança. Per a mi, l'esperança és Crist, la persona que ve, que entra i que estem disposats a acollir. L'esperança mai no es cansa ni s'estanca; va sempre al davant i ens crida. No és fàcil definir i percebre l'esperança; és d'una realitat invisible; fa que sempre hi hagi un risc quan la nostra discussió és massa abstracta i intel·lectual.»

El germà Hèctor va posar als joves un exemple molt senzill per entendre el que estava dient: «El rostre d'una persona que viu esperada és un rostre ple de llum, que irradia vida i que no ha perdut el gust de viure, fins i tot en les dificultats. Qui no té esperança viu nostàlgic en el passat. L'esperança és reafirma en el present i es projecta vers el futur.» Aprofitant el context de pregària i meditació compromesa, el monjo va fer una crida als joves perquè comuniquin la seva esperança als altres, «fins i tot amb els pocs mitjans al nostre

El germà Hèctor és un monjo catòlic de la comunitat de Taizé.

abast». «L'esperança —insistia— ens ha estat donada i tenim la responsabilitat de comunicar-la. Com altres realitats de l'Evangeli, l'hem de transmetre amb la nostra vida. És un do, i cada do inclou una crida a la reciprocitat.»

«Jo no puc explicar el mal»

Finalitzada la vetlla al santuari, el germà Hèctor va sopar amb la fraternitat franciscana de Lleida, amb els seus «fratres», i va tenir després amb ells una llarga conversa fins a la mitjanit. Plegats van desgranar qüestions i temes per a la reflexió, com va ser el problema del mal estructural i conjuntural del món, que no depèn de l'home, com els terratrèmols o aiguats que causen milers de morts; o la mare jove

que mor de càncer i deixa cinc fills: «Jo no puc explicar el mal, perquè si el pogués explicar semblaria que tinc la raó, i el mal no té raó de ser. El mateix Jesús no dóna una explicació del mal davant d'una persona que pateix, perquè no és un Déu filosòfic, sinó un home que pateix i assumeix el dolor, que consola i conforta i ens convida a consolar i confortar els altres. A Taizé vénen molts joves i grans amb aquest mateix problema. Hi ha coses que no es poden respondre, preguntes que val més dir: "Mira noi, no ho sé; l'únic que et puc dir és que Déu està al costat d'aquells que pateixen. Tota la resta no t'ho puc explicar".»

El germà Hèctor té 42 anys. És monjo catòlic de la comunitat de Taizé formada actualment per uns 70 monjos, dels quals només tres són preveres i ell n'és un. Nascut als Estats Units i criat a Nicaragua, explica com el germà Roger, fundador de la comunitat, va demanar a Roma si podien ordenar preveres catòlics a alguns germans: «Obtinguda la llicència vaig ser ordenat sacerdot, tot i que per a nosaltres abans que capellans som germans.»

Taizé ha tingut i té un marcat caràcter ecumènic, on els monjos de diverses confessions cristianes, comparteixen la mateixa vida de comunitat. Aquest tret d'identitat ha estat focus d'atracció per a molts joves d'arreu d'Europa i del món: «És cert —diu el germà Hèctor— que a Taizé no hi ha la mateixa confessió de fe, però hi ha una mateixa comunió. Avui a Taizé parlem molt poc d'ecumenisme, més aviat parlem de la reconciliació, de la comunió: parlem molt de la comunió. Amb aquests temes cal una actitud senzilla, que no vol dir simplista. A Taizé, amb els joves, ens ajuda a mantenir-nos en allò que és essencial. Potser perquè ells i elles procedeixen d'una educació religiosa diferent i de països distints, de cultures diferents. Quedar-nos en el que és fonamental, la qual cosa no vol dir que no hàgim d'aprofundir la nostra fe i créixer en la formació. La senzillesa és molt important a l'hora de comunicar la fe. La gent no vol un Déu filosòfic, tot i que l'hem donat a conèixer així durant segles, sinó que la gent necessita un Déu personal, un Déu que entra en la relació amb nosaltres, i que constantment i incansablement busca una relació interior, íntima. És això el que molta gent busca i no troba en moltes comunitats cristianes i en parròquies. Jesús no va venir a crear una religió, sinó a fer possible una comunió amb Déu.»

El germà Hèctor va marxar de Lleida l'endemà, després del res de les Hores i Laudes, que va compartir amb els frats. La següent trobada la tenia a Saragossa, per parlar també als joves d'esperança, reconciliació i comunió.

Déu entre dos focs

Els frats de Lleida editen un full informatiu, que ha arribat ja al seu número 14, que porta per títol *Junts caminem*. Editat amb senzillesa franciscana però amb una gran dignitat, ofereix diversos temes d'actualitat i formació religiosa que conviden a la reflexió. En el darrer número, el franciscà, escriptor i periodista Francesc Gamissans signa l'editorial amb el títol *Déu entre dos focs*, tot referint-se a la crisi iraquiana i com Déu i la religió han estat utilitzats pels dos caps d'Estat protagonistes del conflicte: «Davant d'una conflagració mundial que pot generar milions de morts, de misèria en la població civil i d'odi entre vençuts i vencedors, és una gran imprudència i manca de greu responsabilitat invocar Déu perquè acrediti i beneeixi un dol dels dos poders en litigi. Dit d'una altra manera: és col·locar Déu entre dos focs, és prendre el sant nom de Déu en va.»

El full es completa amb *Vuit preguntes a un jove mecànic*, una crònica sobre el Comitè de la Mare de Déu de les Nacions i un pinzellada als vuit segles de presència franciscana a Lleida, que es remunta a l'any 1216, quan els primers franciscans van arribar a la ciutat. Sant Francesc encara vivia, va morir el 1226.

Jordi Curcó

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Tarragona

«La canongia és un servei, no una prebenda»

■ Mn. Francesc Gallart, nou degà del Capítol Catedral

TARRAGONA.— El 28 de gener, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va nomenar nou degà-president del Capítol Catedralici Mn. Francesc Gallart Magarolas, càrrec que exercirà per un període de dos anys. Mn. Gallart ja ha desenvolupat altres responsabilitats a l'arquebisbat, com ara la de secretari general i canceller. Canonge de la catedral metropolitana i primada de Tarragona des del 1996, actualment és també vicari

judicial adjunt, consiliari diocesà del Moviment de Professionals Cristians i, com a tarragoní de soca-rel, se sent cofoi de ser el capellà administrador de l'església de Sant Magí del Portal del Carro.

Amb motiu d'aquest nomenament, hem conversat amb Mn. Francesc Gallart perquè ens apropi a la renovada figura del canonge i ens parli de les tasques que al Capítol Catedralici li pertocuen.

—Quin és el procediment que se segueix per escollir el degà-president del Capítol?

—Cada any durant el Capítol extraordinari de Sant Fructuós s'escullen els càrrecs capitulars que no són càrregues canòniques, és a dir, que no es tenen per raó del nomenament. Per no coincidir tots el mateix any, els econòmics s'escullen un any i l'any següent la resta... L'elecció es porta a terme per un sistema molt antic que s'ha mantingut en el decurs dels anys. Hi ha una caixa on cada capítular té el seu departament. Cada canonge disposa el seu vot al departament del capítular que elegix. Qui té més vots és l'elegit. A la primera i segona votació és necessària la majoria absoluta. A la tercera, n'hi ha prou amb la simple.

En el cas del degà-president cal després la confirmació per part de l'arquebisbe. En el meu cas vaig ser escollit en la celebració del Capítol extraordinari del dia 22 de gener del 2003 i confirmat i nomenat per l'arquebisbe el dia 28 del mateix mes, per un període de dos anys.

—Quines són les responsabilitats del degà-president?

—En termes generals, té la funció de representar l'entitat capitular a qualsevol nivell. Exercir l'autoritat directiva i executiva en tots els afers de la corporació. convocar, presidir i moderar les sessions capitulars, presidir les funcions litúrgiques capitulars dels dies més solemnes, entre altres.

—Quants canonges hi ha ara al Capítol?

—El nombre actual de canonges és de 15. Ha disminuït ja que la quantitat de canonges traspassats supera amb escreix

el nombre dels nous canonges. A més, la mitjana d'edat és notablement elevada. Actualment el sistema d'oposicions ha quedat ja abolit pel nou Codi de Dret Canònic. Segons aquest, una canongia és un servei, no una prebenda. Els darrers nomenaments van tenir lloc el novembre

Mn. Joan Gallart, degà del Capítol Catedralici.

de l'any 1996, que va ser la nostra promoció.

—El nou Codi de Dret Canònic ha modificat, d'alguna manera, les competències del Capítol Catedral?

—El Capítol Catedral havia estat l'òrgan consultor de l'arquebisbe. De manera que per dur a terme certes determinacions, principalment en l'ordre econòmic a nivell d'arquebisbat, havia de consultar preceptivament al Capítol Catedral. Fins i tot en algunes circumstàncies precisava el consentiment capitular. Actualment, el nou Codi de Dret Canònic preveu la possibilitat que el Capítol continuï amb les mateixes funcions que abans, però és merament facultatiu. De fet, algunes funcions consultives han passat d'acord amb la nova normativa canònica, del Capítol al Consell de Consultors, un òrgan nou creat a partir de la nova legislació.

Al Capítol li resta ara la responsabilitat i cura de la catedral com a immoble i com a seu de culte. En conseqüència, té com a missió el mantenir i rehabilitar l'edifici i potenciar, al mateix temps, les activitats culturals procurant que tingui la dignitat i esplendor que corresponen a una catedral metropolitana i primada. A més,

s'ha de preocupar d'oferir tota aquella atenció pastoral que els fidels precisin d'acord amb les possibilitats de l'entitat capitular.

—Es faran més obres de restauració a la catedral?

—Actualment s'estan enllestit les actuacions a la capella del Corpus Christi i a la capella de Sant Miquel, així com a la sagristia de la capella de la Presentació. Tot seguit, s'iniciaran dues actuacions diferents. La primera, que començarà al principi del mes de març fruit del Conveni d'Entitats, continuarà les tasques de sanejament de les humitats que tan greument perjudiquen l'immoble. L'actuació afectarà les dependències que ocupa el Museu Arxidiocesà, paral·leles al carrer de Sant Pau i simultàniament es treballarà en la restauració de la capella de Sant Fructuós. Una segona actuació, a càrrec del Ministeri de Foment, comprèn la reparació de les teulades de les naus central i laterals i la restauració de les façanes laterals. Aquestes són les més immediates. En l'horitzó no llunyà se'n preveuen d'altres que podrien afectar l'interior del temple catedralici.

Joan Boronat

Les dones i els infants, una prioritat de Càritas Vendrell.

Càritas del Vendrell, guardonada amb el premi Teresina Martorell

EL VENDRELL.— El dissabte 8 de març, l'alcalde del Vendrell, Benet Jané, va lliurar el premi Teresina Martorell a l'equip de Càritas parroquial de la localitat, en reconeixement a la tasca realitzada per l'entitat al servei dels desfavorits i a la tenacitat de les seves integrants. El premi Teresina Martorell, que enguany ha arribat a la setena edició, va ser instituït en memòria de qui va ser mestra de generacions de vendrellencs i s'atorga a les dones que destaquen en les tasques socials i professionals.

El coordinador de l'entitat, Joan Carles Guitart, va considerar molt mérescoda la distinció a Càritas parroquial, integrada per una cinquantena de dones voluntàries «que aposteu per la dignificació de les persones oferint el vostre amor i disponibilitat», va dir en el seu parlament. Per la seva banda, la portaveu de l'equip de Càritas, Maria del Carme Cardó, va agrair el guardó «que reconeix la nostra tasca i que alhora constitueix un esperó per continuar treballant per les causes nobles».

Càritas parroquial del Vendrell treballa en un programa d'alimentació infantil, fins a un any d'edat, en les beques escolars i en el projecte de recuperació de llibres. També desenvolupa cursos de confecció i classes d'integració de dones magribines. D'altra banda, treballa en el projecte «Diana», dedicat a l'acollida i reinserció de drogaddictes. Per a la gent adulta Càritas ofereix una borsa de treball, o la venda de roba usada i presta aparells ortopèdics. (J.B.)

FE D'ERRADES

El nou diaca de la diòcesi tarragonina no es diu Mn. Ignasi Cabré i Martí, com informàvem al núm. 1.222 del setmanari, sinó Mn. Ignasi Cabré i Mas.

Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

PRO VIDA

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL-LABORA FENT-TE'N SOCI

☐ SI A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

Nom

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- BONAPLATA, 42, 1º, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA

«La nostra vida ha pres com a model la Sagrada Família de Natzaret»

■ Maria Colom i Joan Sabé són un bon testimoni de la fe viscuda al si de la família enmig del món rural

Maria Colom Geli i Joan Sabé Sabé són fundadors d'una Església domèstica. Ella, filla de Sant Celoni, de família pagesa, i ell, fill de Santa Maria de Palautordera, també d'origens camperols. Van portar a la vida nou plançons, els quals després de molta lluita, sofriment i alegria, han rebut el més gran tresor: la fe.

—Com es van conèixer?

—A tots dos ens agradava anar a fer recessos a la Torre de Sant Josep —casa regida per les monges paüles— en una època en què en aquest lloc hi havia una gran eufòria d'activitats espirituals. També va influir el fet que els nostres pares ja es relacionaven amistosament per qüestions de compra, venda, o intercanvis d'animals, com els garrins, xurmers, conills o aviram. L'avinentesa de la coneixença va concordar bé.

—On es van casar?

—A l'ermita de sant Llorenç de Vilar-dell, prop de la masia del Molí d'en Coll, d'on és filla la Maria. La missa va ser concelebrada per quatre capellans, amics de la família: Mn. Joan Lladó, doctor predicador, molt popular; Mn. Ramon Borràs, capellà que durant tota la guerra del 1936 va estar amagat a casa dels pares d'en Joan; Mn. Miquel Puig, parent de la Maria. També van venir dos germans de La Salle, que en la persecució del 1936 van estar refugiats a casa de la Maria.

Ens vam casar el dia 12 de setembre del 1951, i en aquell temps encara els capellans celebraven la missa d'esquena, tot en llatí excepte el sermó, i no vam combregar, ja que només es permetia de combregar completament dejú a les misses de primera hora del matí. La missa va ser solemnitzada amb l'acompanyament dels cants del cor parroquial de Sant Celoni, dirigit per Pepita Pou.

A partir d'aquell dia vam decidir prendre com a model prioritari de la nostra vida la Sagrada Família de Jesús, Josep i Maria. Vam acceptar el sagrament del sant matrimoni, instituit per Déu, seriosament i en plena responsabilitat. Nosaltres ens vam entregar totalment a la protecció del Senyor, consagrant-nos a aquest gran tresor diví que és el sagrament del matrimoni.

Després vam celebrar-ho tots junts amb el dinar de germanor, en què vam menjar una arrossada al pati de la masia del Molí d'en Coll.

—A l'hora d'escollir dedicació professional no devien tenir gaires dubtes...

—Tots dos l'únic que coneixíem perfectament era fer de pagès. I ja feia dos anys que en Joan havia llogat la masia de can Pou, a Santa Maria de Palautordera. La Maria tenia el «Corte y Confección», per fer la roba de vestir. Ara fa 53 anys, gairebé tothom vivia treballant del camp. Viure en una masia, malgrat el dur sofriment del fort treball, també té el seu encís i encant. Viure

Joan Sabé i Maria Colom són un bon exemple d'una fe viscuda al camp.

enmig dels camps que un mateix conrea permet contemplar la feina feta de cada dia, des de casa, admirant els paisatges idíl·lics que els pagesos anem creant com a autèntiques obres d'art. El grapat de terra per guanyar el pa amb la pròpia suor és vivificat pel bleix diví, pel qual hem d'es-

Les noces d'or de casats van ser viscudes amb molta joia.

tar agraïts al Senyor, perquè ens va donar salut i forces per anar superant les dificultats i problemes que també anaven sorgint. Hem palpat que no hi ha resurrecció i alegria sense haver sofert i suat creu. Hem viscut els canvis de llaurar amb el cavall a llaurar amb el tractor; de munyir a mà a munyir amb màquina; de tenir el bestiar dins la masia a tenir-lo en una granja a l'aire lliure.

Viure de pagès és com si sempre visquessis en un pessebre vivent. També ens ha fet entendre a fons l'Evangeli de Jesús, on les comparacions amb la vida del camp són freqüents. El fet de viure en plena natura, i el fet d'estar ben ocupats en el treball, ens ha donat hores de plena solitud, aïllats del brogit dels nuclis urbans, absorbint els ideals dels anacoretas o ermitans. Per tant, ens hem dedicat d'una manera perseverant a la pregària: a anar a missa, el sant Rosari, llegir revistes i llibres religiosos... Hem descobert que pregant, costi el que costi, s'aconsegueix construir el món de la pau que Jesús vol. La constància és necessària, i així com un atleta practica cada dia, o com també ho explica sant Pau a Timoteu: «Només el pagès que ha treballat de valent ha de ser el primer a participar

en els fruits», també la pregària s'ha de conrear.

—Quina pedagogia vau escollir per criar nou fills?

—Les idees provenen de la fe, en què els primers formadors que vam tenir van ser els nostres propis pares dins de la llar pairal. El nostre far de llum ha estat l'Evangeli de Jesús. La vida d'alguns sants coneguts també ens ha estat de referència, com la de sant Joan Bosco, el model preventiu-salesià del qual sempre ens ha influït. També sant Elies, sant Isidre, sant Antoni M. Claret... Després de rebre el sagrament del matrimoni, ens vam entregar totalment a Crist, confiant en la seva providència i vam estar conformes d'acceptar tots els fills i filles que anessin venint. Tota la fillada és el fruit de la benedicció de Déu. Ha estat una gran gràcia criar nou fills.

Quant a la formació dels infants sempre hem tingut present el tema de la fe. El fet d'anar meditant, analitzant i enraonant aquests temes, que se'ns presentaven a cada moment, ens obligaven a fer de tot l'any autèntics exercicis mentals i espirituals dins de la llar. Cada dia era com un miracle. També vam mirar de fer l'esforç de portar-los a escoles cristianes. Dels resultats actuals dels nostres fills, no en volem fer cap diferència, tan se val el que hagin escollit. Segons la vocació que Déu els ha donat a cadascú. Uns quants han escollit la vocació del matrimoni, aportant 13 néts. Altres han escollit la vocació sacerdotal i religiosa (salesians), i uns altres continuen la vocació de ser solters. Déu fa a tots els cristians la mateixa crida a la santedat.

—No fa gaire vostès van celebrar tot un esdeveniment, les noces d'or. Ho van fer d'alguna manera especial?

—Vam celebrar-ho l'agost del 2001, al santuari dels Àngels amb una missa d'acció de gràcies, molt festiva, solemne i amb intimitat, concelebrada i presidida pel nostre missioner P. Rafel Sabé. Van assistir-hi tota la família i amics més propers. Tots plegats vam participar, sentint-nos així col·laboradors vius d'aquesta diada inoblidable. (C.C.)

BALCLI'S
SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Girona

Reconversió de la residència Bisbe Cartanyà

■ El bisbat decideix tancar el projecte per dificultats econòmiques

GIRONA.— El bisbat va comunicar a finals de febrer que al juny es tancarà la residència universitària Bisbe Cartanyà, un centre que estava en funcionament des del 1968 i que ha estat una referència en el món universitari de la ciutat. Les raons que es donen és que el projecte no es pot mantenir econòmicament a causa de l'envelliment de l'edifici i de la davallada de residents en els darrers anys.

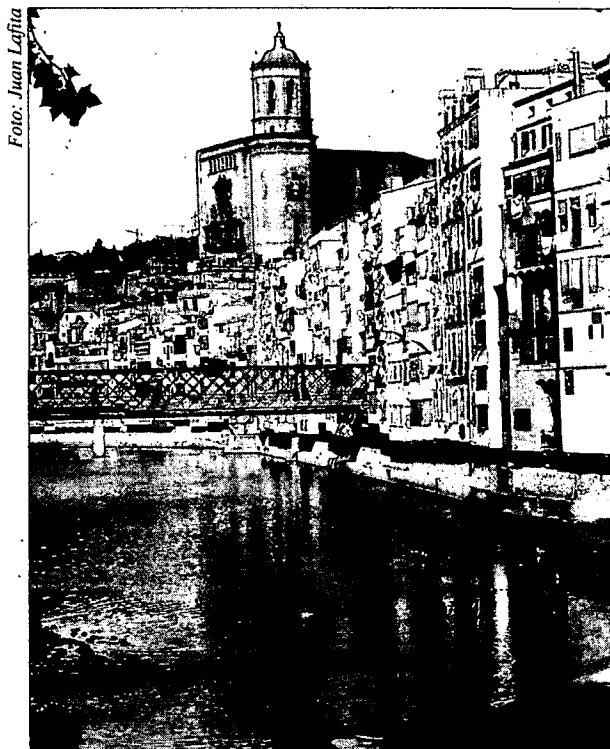
El director del centre, Mn. Jordi Reixach, reconeixia que aquest curs només s'han omplert 50 places de les 120 que hi ha disponibles, i que la necessitat de fer reformes elevaria extremament els costos. El responsable diocesà també va declarar que s'havia pensat reduir l'acollida a un petit nombre i reorientar la funció de les instal·lacions, però que, així i tot, no era sostenible. Finalment s'ha decidit comunicar als residents que l'any vinent hauran de buscar un altre lloc. Pel que fa als nou treballadors del centre, el bisbat treballa per recol·locar les persones que tenen contracte fix.

Reixach desitja que en el moment del tancament ja es pugui comunicar oficialment el nou ús dels edificis. Actualment hi ha una comissió presidida pel vicari episcopal d'economia, Mn. Joan Solà, que estudia diverses possibilitats. El vicari de pastoral dels laics, Mn. Pere Domènech, va avançar que una opció seria traslladar els moviments laicals dels locals llogats als maristes al Cartanyà, i convertir l'anti-

ga residència en un centre per al laïcat del bisbat.

L'anàlisi, però, no és uniforme. El primer director del centre, Mn. Xavier Frigola, que actualment és rector de Sant Daniel i professor a la facultat de Ciències de l'Educació, pensa que amb una població universitària de 15.000 persones es poden atreure joves, i que encara que darrerament hi hagi hagut un important increment de pisos d'estudiants, assegura que el 25% estaria disposat a anar a una residència si té bones referències.

Mn. Frigola afirma que «la qüestió econòmica no era insuperable i que la situació era totalment refluïble fent un comitè i contactant amb antics alumnes i col·legis». En definitiva, pensa que la gestió no ha estat adequada, no tant per manca de dedicació dels responsables del Cartanyà, sinó perquè des de la cúria s'ha posat la prioritat en les necessitats de les parròquies i moviments sense tenir prou en compte la pastoral d'atenció a la cultura i als estudiants.

Sense la residència Bisbe Cartanyà, Girona perd un punt de referència del món universitari de la ciutat.

Un centre cívic i cultural

El Cartanyà va ser fundat pel bisbe Narcís Jubany i porta el nom del seu antecessor. Ben aviat es va caracteritzar pel sentit de família i diàleg entre els residents,

i va permetre a moltes famílies enviar els fills a estudiar a Girona per uns preus mòdics. A més de l'aspecte residencial, també va tenir un paper important en el pla cívic, per exemple acollint les primeres reunions dels sindicats en temps de la transició, o organitzant concerts per recaptar fons en suport de la Plataforma Democràtica al teatre de la residència. Hi van arribar a actuar figures com Marina Rossell, Maria del Mar Bonet o Quico Pi de la Serra.

Més tard va destacar per la difusió de la reflexió cultural amb taules rodones sobre la rivalitat entre ensenyament públic i privat i conferències amb ponents de renom, com Hélder Câmara. Mn. Frigola recorda que «era molt més que una residència; era un centre de cultura i una plataforma de llançament per a tota la ciutat». Fins ara també ha estat un centre d'espiritualitat on es reunien diversos grups diocesans o de la veïna parròquia de Sant Josep, mancada sempre de locals.

Guillem Farré

La ràdio amable

Freqüències

- 90.1 Tortosa*
- 93.7 Catalunya central
- 96.8 Garraf*
- 100.6 Tarragona*
- 103.4 Girona
- 106.6 Barcelona

- 104.4 La Cerdanya*
- 105.0 La Seu d'Urgell
- 107.5 Andorra

* en període de proves

www.radioestel.com

Joves

«Aquí tens la teva mare», lema de la JMJ 2003

ROMA.— El Diumenge de Rams se celebra arreu del món la XVIII Jornada Mundial de la Joventut, que enguany té com a tema «Aquí tens la teva mare». D'aquesta manera, Joan Pau II relaciona la jornada dels joves amb l'Any del Rosari.

El Papa, en el seu missatge, destaca la presència de Maria en la vida cristiana. Així, assenyala als joves que no estan mai sols i que poden dirigir-se a Maria quan experimenten «la soledat, els fracassos i les desil·lusions de la vida personal». Recordant el seu lema episcopal i pontifical, «*Totus tuus*», afirma: «He experimentat constantment en la meua vida la presència amorosa i eficaç de la mare del Senyor.»

Joan Pau II convida els joves a ser cristians sempre i arreu perquè «el cristianisme no és una opinió. (...) És Crist! És una persona, està viu». Després, els proposa conèixer i estimar Crist mitjançant Maria, resant el Rosari: «No us avergonyiu

de resar el Rosari sols, mentre aneu a l'escola, a la universitat o a la feina, pel carrer, als mitjans de transport; acostumeu-vos a resar-lo entre vosaltres, als vostres grups, moviments i associacions; no dubteu a proposar que es resi a casa.»

El Pontífex indica, una vegada més, que el món necessita el testimoni de joves valents, capaços d'anar contra corrent que proclamïn «amb força i entusiasme la pròpia fe en Déu, Senyor i Salvador».

En el missatge, també es dona a conèixer el tema de la XIX JMJ (2004), «Senyor, voldríem veure Jesús» (Jn 12,21) i el de la cita de Colònia (Alemanya) el 2005, «Venim a adorar-lo» (Mt 2,2). (N.E.)

Els bisbes de Suïssa conviden el Papa a visitar el país

BERNA.— Els bisbes de Suïssa han convidat el Papa a visitar el seu país per participar en la trobada de joves catòlics suïssos que se celebrarà el maig o juliol del 2004. Els prelats recorden la relació particular que manté Joan Pau II amb els joves, com ho han demostrat les últimes JMJ, que van reunir més de 800.000

joves d'arreu del món a Toronto (Canadà). Marc Aellen, portaveu de la Conferència Episcopal Suïssa, ha explicat que la trobada dels joves catòlics suïssos tindrà lloc encara que el Papa no hi pugui assistir. La trobada pretén preparar les JMJ que tindran lloc a Colònia el 2005. (Zenit)

El cardenal va gaudir de la jornada amb els joves.

Trobada general del Moviment Cristià de Joves

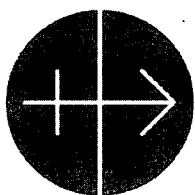
BARCELONA.— El 2 de març passat va tenir lloc la VI trobada general del MCJ (Moviment Cristià de Joves), el moviment de joves d'Acció Catòlica general de la diòcesi de Barcelona. Va tenir lloc a la parròquia de Sant Pius X i a l'escola de les Teresianes. Van participar-hi unes vint-i-cinc parròquies de la diòcesi. El lema va ser «Cristians» i el fil conductor va girar al voltant de ser testimonis de Crist a la feina, estudis, família i amics.

La dinàmica del matí va consistir en unes representacions a partir de les quals es treballava per grups, que eren conduïts per militants. El treball va quedar obert per continuar la reflexió en els grups de cada parròquia, ja que la trobada era l'equador d'un curs bianual. L'Eucaristia va estar presidida pel cardenal Ricard M. Carles, que abans va tenir una xerrada amb els vint-i-dos militants que van fer el pas. Aquests, juntament amb els militants més veterans (el MCJ ja té més de seixanta militants), van gaudir d'un recés el dia anterior a la Conreria. Després del dinar va tenir lloc un concert amb les cançons del primer concurs de música cristiana que es va fer el curs passat. (C.C.)

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317

E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

La Festa de l'aigua

Cada gota compta

Diumenge 23 de març
Palau Robert
Pg. de Gràcia / Av. Diagonal
Horari de 10 h a 14 h

el futur creix
a Catalunya

Generalitat de Catalunya

Amb la col·laboració de:

Aigües de Barcelona

Més de trenta anys treballant amb els marginats

■ L'Institut de Reinserció Social es dedica al treball social i té funcions assistencials i d'acció pedagògica i psicològica

BARCELONA.— A finals dels anys setanta els reclusos es trobaven en una situació d'abandonament. No hi havia cap servei social dins de les presons ni tampoc programes de reinserció per als que acabaven les seves condemnes. L'única excepció arribava

de part d'algunes iniciatives emmarcades dins de l'àmbit religiós. Davant d'aquest panorama, un grup de gent coneixedora de la situació va decidir crear una associació professional que cobrés el buit existent. I així va néixer, l'any 1969, l'Institut de Reinserció Social (Ires).

Als seus 34 anys de vida l'Ires ha obtingut gran reconeixement. El 1979 va ser guardonat amb el premi Inserció Social, de l'Institut de Potencial Humà i Obra Social de Caixa de Pensions. Més tard, el 1994, va rebre el VIII Premi Solidaritat, de mans de l'Institut de Drets Humans de Catalunya. El 1995 la Generalitat de Catalunya va premiar l'entitat amb la Creu de Sant Jordi.

L'àmbit d'actuació de l'associació és estatal, tot i que la seva acció social es desenvolupa sobretot en l'àmbit de Catalunya i Balears. La seu social es troba a la ciutat de Barcelona. L'Ires és bàsicament professional (entre 120 i 140 treballadors segons l'època i els projectes que hi ha en marxa), encara que compta també amb la col·laboració de persones voluntàries. Econòmicament funciona a partir de subvencions i convenis. És obert, també, a qualsevol tipus de donatiu desinteressat.

Tasca social

L'Ires treballa sobretot amb col·lectius i persones marginades, sempre amb l'objectiu, com el nom de la mateixa institució indica, de facilitar la seva reinserció social. Quan es va començar a treballar a les presons es va fer palès que qualsevol situació marginal és la conseqüència d'una sèrie de factors i que cal tractar-los en la seva totalitat per eradicar els problemes. «La idea de l'Ires ha estat sempre anar una mica més enllà», explica la directora de l'entitat, Montserrat Tohá. «No ens podem limitar a tapar forats, sinó que cal trobar l'arrel del problema i tractar-lo en la seva globalitat». Segons els ideals de treball de l'associació, cal cercar en la situació fami-

liar, laboral, personal o fins i tot sanitària dels reclusos aquelles mancances que els han portat a adquirir un determinat comportament delictiu. I, tot seguit, fer front a cadascuna d'aquestes mancances com un problema de base.

El programa SAINÉ busca famílies que puguin acollir o adoptar nens amb necessitats especials.

Per això l'Ires treballa a favor de la inserció social i té projectes propers a la drogoaddicció, a la violència domèstica, a la infància en risc, a la immigració... És a dir, es treballa amb tots aquells factors que filen la xarxa de la marginació social.

Durant els darrers anys han aparegut nous problemes socials, com el consum de drogues o la sida. L'Ires els ha assumit i ha intentat crear programes per combatre'ls. «Hem crescut paral·lelament a l'evolució de la societat; hem seguit el seu mateix ritme», afirma Montserrat Tohá, que fa sis anys que és al capdavant de l'entitat.

Tasca educativa i assistencial

L'Ires posa en marxa cada any una trentena de programes específics, a través

dels quals s'atén de manera directa aproximadament cinc mil persones. Molts d'aquests projectes tenen com a principal objectiu l'educació, com el programa *Residencia Infantil Norai*, a través del qual s'atén catorze nois que, com que no tenen una situació considerada normal, no poden viure amb els seus pares. L'institut manté una feina d'atenció personalitzada, de manera que la tasca educativa pot arribar a cada nen de forma conjunta però també individual. És també el cas del servei d'educadors del barri de la Mina de Barcelona.

L'Ires desenvolupa uns altres programes vinculats a l'educació, com la motivació i la formació ocupacional, adreçades sempre a la inserció laboral. El Ta-

ller de Manipulats pretén proporcionar recursos personals i formació professional a les persones que es troben en una situació d'exclusió social. L'Institut també compta amb una Aula d'Adults, on es pretén que els alumnes s'engresquin per aprendre i descobreixin que la formació els pot obrir moltes portes.

«Els problemes no s'arreglen amb la repressió, sinó tractant-los, educant», opina Montserrat Tohá, que defensa també la utopia de la presó esdevinguda escola. «La societat demana presons per als delinqüents, però la solució real seria educar-los, ensenyar-los i formar-los, garantint així la seva reinserció posterior».

L'assistència social es desenvolupa a partir de la delegació per part de l'Administració de diversos programes. L'Ires

s'encarrega, per exemple, de l'acolliment i l'adopció d'aquells menors d'edat que tenen necessitats educatives. A través del programa SAINÉ s'ofereix informació, formació i suport continu a les famílies interessades a acollir o adoptar un d'aquests infants.

Tasca preventiva i de sensibilització

La prevenció es porta a terme des de la formació i la informació. Hi ha diversos projectes d'aquest tipus, però el que ara es troba en marxa és el programa *clubdenit.com*, adreçat a joves de les Illes Balears i que té com a objectiu prevenir conductes de risc en el consum de drogues. A través d'una pàgina web jove i molt actual s'informa de les conseqüències que pot tenir el consum de begudes alcohòliques i drogues, a la vegada que es proposen maneres de sortir a la nit i de divertir-se sense beure ni drogar-se. «Tenim constància que hi ha unes 19.000 persones connectades a la web», explica Montserrat Tohá. «No es tracta d'una atenció directa i personal, però és evident que a través d'Internet es pot arribar a molta gent i que és un instrument molt emprat pels joves». Aquest programa de prevenció compta, a més, amb un equip que ofereix atenció directa a la població.

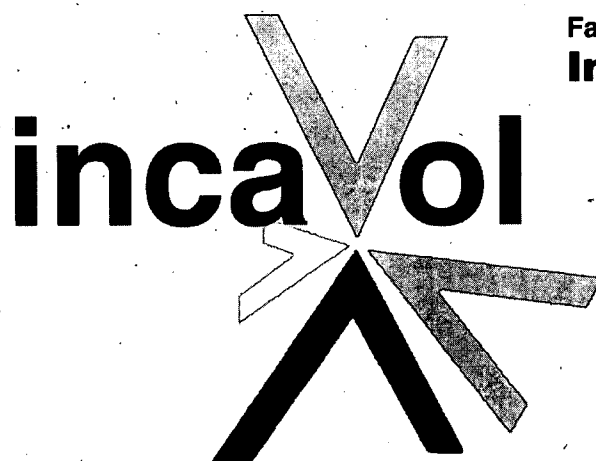
Un altre objectiu de l'institut és la sensibilització, que consisteix a promoure actituds positives i receptives pel que fa als problemes socials. L'Ires col·labora també en la formació de futurs professionals de diverses universitats de Barcelona, Girona i les Illes Balears.

María Cilleros

INSTITUT DE REINSEPCIÓ SOCIAL
C/ ÀLABA 61 1R
08005 BARCELONA
TEL.: 93 486 47 50
ires@retemail.es

Dóna Suport
al voluntariat
a través del món associatiu

Fomenta la Formació
dels voluntaris

Facilita Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

Més informació
012 atenció ciutadana

cultura

IV Jornades de formació teològica per a periodistes a Montserrat

MONTSERRAT.— El 10 i 11 de març van tenir lloc a Montserrat les IV Jornades de formació teològica per a periodistes, organitzades pel Servei de Premsa de Montserrat i el Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (Simcos). Hi van assistir una vintena de periodistes de diversos mitjans de comunicació d'Església amb l'objectiu primordial d'aprofundir sobre la manera més òptima de transmetre el fet religiós a l'opinió pública.

L'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, va ser l'encarregat de donar la benvinguda a tots els participants. «Aquestes jornades —va dir— ens ajuden a nosaltres, perquè així coneixem més bé els periodistes que treballen en els mitjans de comunicació d'Església, i també us ajuden a vosaltres, perquè podeu tenir un coneixement més aprofundit sobre el pensament religiós cristià en els diferents vessants: espiritual, filosòfic, teològic...» El P. Soler va qualificar, per tant, les jornades com «una oportunitat per enriquir-nos mútuament». També va comentar que la finalitat bàsica d'un periodista que treballa en un mitjà cristià és «transmetre de manera acurada la realitat del fet religiós als receptors».

Tot seguit, Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, va impartir la primera ponència de les jornades: *El missatge de l'Església en els mitjans de comunicació*. «El periodista cristià —va afirmar el prelat— està cridat a ser testimoni del missatge de Jesucrist en el món de la comunicació.» El bisbe Carrera va recordar que, segons Joan Pau II, l'Església és casa i escola de comunió. «Comunió i comunicació són veïnes», va assenyalar el ponent. Així mateix, va manifestar que la comunicació de Jesucrist «és eficaç perquè parteix de l'amor».

Mons. Carrera va definir el periodista cristià com «un catequista missioner». Va enumerar cinc pautes per orientar la informació religiosa: «No perdre mai de vista que l'Església té un interior; l'Evangeli és

infinitament superior a les estructures i lleis de l'Església; ajudar l'Església en el servei d'una crítica positiva; tenir força i evitar l'agressivitat, i discernir el que és essencial en la diversitat social de l'Església i no excloure'n ningú.»

«Montserrat, portes endins»

Posteriorment, els assistents van tenir la possibilitat de fer una visita guiada a l'espai audiovisual «Montserrat, portes endins». Es tracta d'una exposició que presenta les pautes de vida i d'organització de la comunitat benedictina de Montserrat.

La segona ponència, titulada *Retransmissió d'una missa. Elements principals i vocabulari religiós*, va anar a càrrec del P. Xavier Poch, monjo de Montserrat, i de Francesc Llobet, realitzador de Televisió de Catalunya. Els ponents van donar a conèixer el rerefons del que comporta retransmetre per televisió, un cop al mes, la missa conventual del monestir de Montserrat. «A través d'aquesta missa es pot arribar sobretot a gent malalta i/o impedida», va dir el P. Poch. Per la seva banda, Llobet va manifestar que la missa retransmesa per televisió permet «una visió privilegiada als televidents». Un cop acabada, els periodistes van poder assistir al cant de la *Salve* i del *Virolai*.

Després de dinar van tenir lloc la tercera conferència del dia, *Terminologia litúrgica*

ca musical, a càrrec del germà Ramon Oranias. La xerrada va començar amb una audició de diverses peces musicals d'èpoques diferents, a partir de les quals es va fer evident no només la diversitat de la música religiosa, sinó també la complexitat per definir-ne el concepte. A grans línies es pot afirmar que els elements que ens permeten

dels instruments que intervenen en el culte litúrgic, es va passar a les estructures litúrgiques bàsiques (matines, laudes, vespres, eucaristia...). Sobre aquesta darrera el ponent va fer una explicació més extensa, i en va detallar l'estructura i les diferents peces musicals.

La Bíblia, un llibre amb unitat

La ponència següent duia per títol *La Bíblia, una experiència de comunicació de fa 25 segles*, que va pronunciar el P. Ramon

P. Soler, Mons. Carrera i P. Fossas, durant la primera conferència.

identificar una composició com a pertanyent a la música religiosa són el text i la intenció de l'autor. A continuació el germà Oranias va fer un repàs molt esquemàtic de la història de la música sacra des dels inicis, quan estava molt vinculada a la litúrgia de les sinagogues, fins a l'actualitat, amb les tendències més contemporànies.

Després d'una explicació sobre els elements fonamentals d'una obra musical i

Ribera-Mariné. La conferència partia de la constatació que la Bíblia és una obra cabdal per a la cultura occidental, però també es qüestionava de quina mena de llibre es tracta, què és el que ens vol comunicar.

El P. Ribera-Mariné va presentar la Bíblia com un llibre amb unitat, en el qual no es pot separar dràsticament l'Antic Testament del Nou. Segons la seva explicació, el nostre llibre sagrat està estructurat de la manera següent: una primera part és el Pentateuc (*Torah* per als jueus), conformat pels cinc primers llibres de la Bíblia. Aquesta part explica d'una manera narrativa què és el poble d'Israel, quines són les seves característiques. Un segon bloc serien els llibres històrics, que són una explicació o un comentari del Pentateuc. En una tercera part s'hi inclourien els salms, les cròniques i el llibre de Job, que també són meditacions sobre tot allò escrit anteriorment. Finalment el P. Ribera-Mariné va descriure el Nou Testament com a coronació de tot aquest procés de comentari de la *Torah* i va relacionar la tasca de comunicació bíblica amb la que fan els periodistes.

L'última activitat del dia va ser un debat sobre el tractament de la informació religiosa en els mitjans, que van conduir els sotsdirectors de *La Vanguardia*, Enric Julià, i el d'*El Periódico de Catalunya*, Joan Manel Perdigué. Tots dos van coincidir que els mitjans de comunicació han de tractar el tema religiós amb normalitat, com fan amb els altres àmbits de la cultura, per exemple, i no caure en una actitud hostil. També es va instar les autoritats religioses a confiar més en les possibilitats dels mitjans de comunicació en general. (Eduard Brufau-Miquel Àngel Codina)

Del peix al Pantocràtor

El dimarts 11 de març les jornades van començar amb la conferència *Origen de la figuració de Jesús. Una lliçó d'iconografia cristiana*, a càrrec del P. Josep de C. Laplana, expert en arqueologia paleocristiana. El judaisme, en el si del qual va néixer el cristianisme, practicava la prohibició de les imatges. «Si a un cristià dels segles I i II li preguntessin quina és la imatge de Jesucrist, ens respondria que aquesta només pot ser la d'un cristià vivent, santificat per la gràcia», va explicar el P. Laplana. El concili d'Elvira (305) advertia que «a les esglésies no ha d'haver-hi pintures, mai no s'ha de pintar a les parets allò que adorem o hi donem culte».

L'art cristià va sorgir a iniciativa del poble. «El sentit comú dels fidels —va subratllar el ponent— és el que descobreix que la imatge és apta per representar la fe cristiana. La jerarquia s'hi va apuntar després.» El cristianisme va crear un simbolisme manllevat de la Bíblia: el colom, el branquilló d'olivera, el vaixell, l'àncora i la creu, representada de manera críptica. El símbol més estimat, però, va ser el peix.

Durant el segle III es va representar Jesús i el seu missatge de redempció a través d'una figura molt comuna en la plàstica grecoromana: Aristóboulos, un pastor que personifica la *philanthropia*. «Els cristians hi van veure la imatge críptica del Bon Pastor que dona la vida per les seves ovelles, les salva i les condueix amb el seu bastó (la creu) a través d'una vall de tenebres cap al paradís», va argumentar el P. Josep de C. Laplana.

El Bon Pastor a les catacumbes romanes de Santa Domitilla.

En aquell temps no importava tant la figura de Jesús com la seva acció salvadora. Aleshores els artistes —«pagans que atenien les comandes dels cristians»— van haver de crear una iconografia nova en la qual Jesús actua com a protagonista: Apol·ló, Orfeu, Hèlios, Moisès, Jonàs, etc. «L'Església d'Edesa (Síria) es gloriava de conservar el «retrat» de Jesús; hi ha tota una tradició: la *tabula*, el *mandylion*, la *sindone*...», va especificar el P. Laplana. Es tracta d'un home jueu en la plenitud de la seva edat, amb cabellera llarga i barba curta. Aquesta la imatge de Crist que amb el pas dels segles s'ha imposat.

Durant el segle IV el tema *Dominus legem dat* («el Senyor que dona la llei») va esdevenir prioritari. «A l'aparició de Crist com a Senyor glorificat es va correspondre l'*acclamatio* dels apòstols o sants», va assenyalar el ponent. Continuava la reticència a representar la mort i la resurrecció de Crist, però a finals del segle IV va aparèixer per primer cop a la llum pública la figura del crucificat. Un pas més és la figura del

Pantocràtor. Crist, assegut en un tron imperial, amb una mà sosté el llibre de la seva doctrina i amb l'altra gesticula en senyal d'estar parlant. L'Església s'havia emancipat totalment del judaisme i el plantejament contra les imatges resultava ja anacrònic. El concili de Nicea II (787) va elaborar una teologia sobre la imatge sagrada. Una visita al Museu de Montserrat i a la basílica de Santa Maria, a més d'unes valoracions conclusives per part dels assistents, van posar punt final a les IV Jornades de formació teològica per a periodistes.

No és gens fàcil trobar avui filòsofs cristians. I encara menys que s'atreveixin a escriure i proposar Déu com la gran solució al problema del sentit de la vida. José Ramón Ayllón, professor de filosofia i escriptor, ho fa en el seu llibre *Dios y los*

náufragos d'una manera molt particular. Presenta un conjunt de reconeguts intel·lectuals, la majoria del segle XX, enfrontats a la pregunta sobre Déu. El resultat són uns testimonis que fascinen des de la primera línia, especialment el d'aquells que havent estat ateus o

agnòstics convençuts es converteixen al cristianisme. Entre ells hi ha Chesterton, Dostoievski, Frossard, Lewis o Pascal, personatges de ploma eloqüent i vivaç que per si mateixos ja deixen entreveure la grandesa del misteri cristià.

«No ens convertim a una idea, sinó a una persona»

■ José Ramón Ayllón és l'autor de «Dios y los náufragos» (Ed. Belacqua)

—Com a escriptor i com a filòsof, per què creu que la pregunta sobre Déu és la més radical de les qüestions?

—D'entrada perquè fa referència a un dels aspectes més importants i vertebradors de la persona humana: per què existeix i què passarà després de la meua mort. Això no només és el més radical, sinó que, d'alguna manera, no té resposta des de fora de la fe. La ciència no et respondrà mai a aquestes preguntes. Aquesta pregunta o te la respon Jesucrist o no te la respon ningú. En altres religions te l'has de creure, però amb Jesucrist hi ha tota una càrrega d'historicitat i de raonabilitat que no té cap altra religió. No es tracta d'una idea, sinó d'una persona amb la qual estem cridats a entaular una relació d'amistat.

—En el seu llibre reuneix una sèrie d'escriptors, filòsofs, periodistes... enfrontats a l'interrogant sobre Déu, què pretén suscitar en el lector amb aquests testimonis?

—Primer, despertar molta gent. I segon, insinuar-los que potser hi ha una veritat per sobre molt més amable i bonica del que pensen, i que s'hi pot arribar. Aquesta veritat està en Déu. I una altra cosa molt important, que potser Déu no té res a veure amb el que pensem.

—Ajuda el gènere testimoni a una receptivitat més gran?

—La biografia sempre és molt més propera que un concepte. Amb una vida ens podem identificar més fàcilment. En aquest cas, a més, es tracta de biografies molt atractives, moltes d'elles dramàtiques i commovedores. Hom s'identifica i sent compassió per Dostoievski, Anna Frank, Elie Wiesel... S'entaula una mena de relació i el que et diuen entra molt millor. A més, les persones que he elegit expliquen com ningú la bellesa del diví.

José Ramón Ayllón
(www.jrayllon.com).

—Són personatges que ja havia descobert o els ha buscat específicament per al llibre?

—Jo ja els havia llegit i m'havien fascinat. Ara s'havien d'ordenar dins del llibre. D'aquí sorgeix la divisió en dues parts: «*Náufragos a la deriva*» —on reuneixo ateus i agnòstics—, i «*Dios a la vista*» —format bàsicament per conversos. Finalment hi ha un apartat de testimonis on, en ser exemples tan eloqüents, els personatges s'expressen per si mateixos.

—Tot això sota el títol suggeridor de *Dios y los náufragos*...

—Jo gairebé sempre he titulat els meus llibres d'una manera metafòrica. Tot i així, en un llibre sobre Déu jo no em veia recorrent a una metàfora. Déu havia d'aparèixer en el títol, perquè no podia anar jugant, però al mateix temps és una paraula problemàtica ja que pot provocar un cert rebuig. El repte era trobar un títol on quedés atrac-

tiva la paraula Déu. Després de donar-hi moltes voltes, i inspirat en part pel llibre de Marina Ètica para náufragos, va néixer *Dios y los náufragos*. I és que, d'alguna manera, l'ésser humà sempre s'ha vist a si mateix com a nàufrag quan és assetjat per la pregunta sobre el sentit de la vida. Davant les inseguretats de la vida, la

referència a Déu és inevitable, tant si s'afirma la seva existència com si es nega.

—Es pot viure sense una resposta a la pregunta sobre Déu?

—És clar que es pot viure, el problema és amb quina qualitat intel·lectual i moral es viu. Com deia Dostoievski, Déu és el

gran problema de l'home, però també la gran solució.

—Per què aquests nàufrags i no altres?

—Per a mi, aquests són els millors autors que han tingut una problemàtica religiosa forta. I per millors entenc gent intel·lectualment molt dotada —hi ha diferents premis Nobel i Príncep d'Astúries— i també els millors des del punt de vista de la literatura, perquè són personatges molt brillants que s'expliquen per si sols.

—N'hi ha cap que l'hagi fascinat particularment?

—Em fascinen gairebé tots, des d'Anna Frank, l'última que vaig llegir i que em va deixar profundament commogut, fins a Narciso Yepes. No obstant això, tinc els

meus preferits, com són sant Agustí, Chesterton i Dostoievski. El primer és la gran excepció del llibre, ja que és l'únic que no és ni del segle XX ni del XIX. No obstant, és un personatge tremendament contemporani, i que al mateix temps escriu amb molta gràcia i proximitat. Després hi ha Chesterton perquè és un home molt cordial, amb una simpatia i una gràcia irresistible, i molt valent. I Dostoievski perquè la seva conversió té molt a veure amb els seus anys de presó a Sibèria. Ho ha passat tan malament en la seva vida, ha patit tant, que commou profundament.

—Què tenen en comú, si és que tenen alguna cosa, els autors que han albirat Déu en l'horitzó?

—Fonamentalment el fet que no es converteixen mai a una idea, sinó a una persona. S'han trobat amb Jesucrist. Però encara hi ha més, aquests conversos, que de babies no en tenien res, en convertir-se, automàticament es fan «seguidors» de l'Església i distingeixen molt bé entre les persones que formen l'Església, que poden posar la pota, i la família que Jesucrist ha volgut formar. Senten l'Església com a mare. Això diu molt en uns temps en els quals perseguir l'Església s'ha convertit en l'esport nacional.

—Després d'haver llegit i estudiat creients i no creients, què diferencia existencialment uns i altres?

—Gairebé tots els noms que apareixen formaven part en algun moment de la seva vida del primer grup, els nàufrags a la deriva. Després de la seva conversió, viscuda generalment com un canvi radical de vida, els envaeix una gran pau i una alegria interior, com els signes més característics de la conversió.

Samuel Gutiérrez

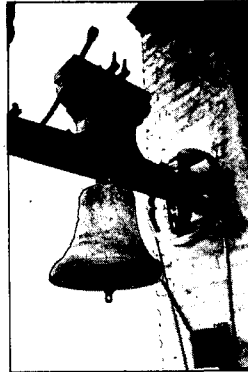
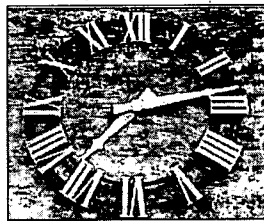
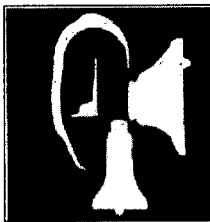
UNA VEU EXULTANT

Cantoral de 275 cançons en quatre edicions:

- Lletra sola
 - Lletra sola: català-castellà (cantoral bilingüe). NOVETAT!
 - Solfa, acords d'acompanyaments i lletra.
 - Acompanyaments d'orgue. (DIN A4). Són extraordinaris. Potenciaran els vostres cants.
- Totes les cançons estan enregistrades en 17 cassetts o CD.

Una de les millors coses que li pot passar a una parròquia o a una comunitat és connectar amb les cançons d'una veu exultant. Són cançons fàcils, amb lletra i música de qualitat. On es van descobrir aquestes cançons, la seva acollida és un èxit.

Adquireix «de franc» a Editorial Claret el *Calendari de cants litúrgics* amb cançons d'una veu exultant. Llegeix-lo. Potser tu mateix podries organitzar o fer que s'organitzin assajos «de boca en boca» com s'indica al *Calendari*. Ànim! Veuràs com això funciona!

CONSULTEU-NOS:

961 269 191- FAX: 961 268 347

2001@servicam.com

- CAMPANES
- SOLDADURES
- JOUS DE FUSTA
- ELECTRIFICACIÓ DE CAMPANES
- RELLOTGES TORRE

- REFOSA
- RESTAURACIÓ
- ELECTROMARTELLS
- AUTOMATITZACIÓ

2001 TÈCNICA I ARTESANIA

Càritas Arxiprestal de Solsona presenta la memòria de l'any 2002

SOLSONA.— Sobre el resum de serveis realitzats l'any passat, Càritas Arxiprestal de Solsona-Morunys ha destacat els oferts pel Centre d'Atenció a les Toxicomanies (CAT) i l'atenció als immigrants. Al CAT s'han realitzat 1.360 visites de tractament mèdic-psicològic i social (alcohol, tabac, cocaïna...) i hi ha hagut 83 consultes d'informació. S'ha iniciat, en col·laboració amb el Centre Sanitari d'El Solsonès i l'Hospital General de Manresa, un Programa de Dispensació de Metadona.

En l'àmbit de la prevenció, s'ha posat en marxa el projecte «Alcohol i conducció», portat a terme a l'Esplai Riallera i al taller per a pares sobre «Les nits dels caps de setmana: nous patrons de consum de drogues». En l'àmbit de la formació, una alumna de pràctiques de l'Institut Francesc Ribalta està cursant un cicle formatiu d'Integració Social. I en el camp del voluntariat, són quatre els voluntaris inscrits en el Grup de Prevenció de Toxicomanies.

L'atenció social es resumeix en les se-

Taller de costura per a immigrants.

güents xifres: 37 immigrants han participat en classes de llengua i cultura; 130 persones han utilitzat els serveis d'acolliment, orientació i assessorament legal; s'han atorgat 17 beques de treball en col·laboració amb la Fundació Volem Feina; 174 transeïjants han estat acollits, s'han ocupat de 22 aturats de llarga durada i s'han donat 18 ajudes puntuals. Tot aquest treball és possible gràcies al

voluntariat, que es distribueix entre onze persones a la botiga de Volem Feina, dos impartint classes de llengua i cultura i 27 en altres activitats.

Els objectius que Càritas Arxiprestal s'ha marcat per al 2003 són: al CAT, seguir oferint tractament a les persones que pateixen una addicció, consolidar el Programa d'Agonistes Opiacis (metadona) i impulsar activitats de prevenció. Pel que fa a l'atenció primària, acollir els immigrants, principalment els il·legals oferint-los classes de llengua, cursos formatius i beques de treball

(en col·laboració amb la Fundació Volem Feina), acollir els transeïjants que arribin a Solsona, atendre els aturats i proporcionar orientació laboral i la possibilitat d'iniciar un procés de reinserció en la Fundació Volem Feina i fomentar el voluntariat.

Ramon Estany

Reconeixement a les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús

MADRID.— Les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús han rebut el premi Ginebra per als Drets Humans en Psiquiatria en l'edició del 2002. Aquest prestigiós premi s'atorga amb caràcter bianual a persones o organitzacions que hagin assolit fites destacades en el camp de la igualtat, humanitat o excel·lència en l'atenció psiquiàtrica, reduint la ignorància o la discriminació contra els pacients psiquiàtrics i promovent l'aplicació dels drets humans i l'ètica en psiquiatria. La congregació va ser fundada a Cienpозuelos (Madrid) el 1881 per sant Benito Menni, juntament amb M. Josefa Recio i M. Angustias Giménez. La congregació s'ha destacat per la seva tasca a favor de la humanització de l'assistència psiquiàtrica, tot adaptant-se als diferents entorns geogràfics i culturals, prevalent l'actuació cap als més desfavorits i marginats. En aquest sentit, ha estat pionera a l'hora d'incorporar la dona dins el món de la salut mental, tant en la pràctica psiquiàtrica com en la recepció de cures. (IVICON)

Joan Pau II, guardonat en els premis Caritat i Voluntariat de la UCAM

MÚRCIA.— La Universitat Catòlica de Múrcia ha concedit els primers premis Caritat i Voluntariat, una convocatòria destinada a promoure coneixement i foment d'iniciatives solidàries. La convocatòria de la primera edició d'aquests premis va recollir en pocs dies més de 2.000 signatures que postulaven Joan Pau II com a candidat en la categoria internacional. A través del seu president, José Luis Mendoza, la UCAM farà arribar en els propers dies aquest guardó al Papa. En paraules de Mendoza, «el que Joan Pau II està fent per la humanitat, com a impulsor de la caritat i la pau, és impagable. Aquest reconeixement no es podia negar». Així mateix, va manifestar el desig «que el Nobel de la Pau

vagi a parar a la seva persona».

Quant al premi regional, es va atorgar el premi a la missionera sor Milagros Mateos, natural del Rincón de Beniscorria (Múrcia), filla de la Caritat de Sant Vicenç de Paul, que treballa actualment al Camerun. La UCAM va concedir una menció d'honor, per la seva tasca d'entrega gratuïta, a Leonor Garcia, de Cartagena, que ha dedicat gran part de la seva vida a les tasques de l'Associació Internacional de Caritat de Sant Vicenç. En l'apartat universitari, els alumnes van optar per Alfons Martínez, alumne de 2n curs d'Enginyeria d'Obrers Públiques, «pel seu sentit de la solidaritat com a manera de viure». (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Els avenços tecnològics

L'evolució del món de la cuina ha fet que s'hagi passat del desinterès a una gran valoració social. També hi ha més avenços tecnològics dins dels habitatges culinàris, tant en l'àmbit professional com en el domèstic, la qual cosa facilita la tasca a l'hora de preparar els aliments. Això sí, també han evolucionat negativament els productes. Les pomes ja no tenen la mateixa olor ni el mateix gust que les que tenien les d'anys enrere. Això també passa amb les verdures i el pollastre. Avui dia ens queden els ossos com si estiguessin polits, i no amb la carn enganxada, com hauria de ser. No tot és progrés.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Coses de la vida

Aigua del riu Jordà

Hola, amics! En aquest mes de març he tingut la satisfacció d'assistir al bateig del meu nét Xavier, celebrat a la parròquia Sant Vicenç de Sarrià, a Barcelona, i oficiat per Mn. Manuel Valls. A més, vaig tenir la immensa alegria que fos batejat amb aigua del riu Jordà, o sigui, del mateix riu on Jesús va rebre el bateig de mans de sant Joan Baptista. Feia temps que tenia aquesta idea, molt maca, però difícil d'aconseguir a causa de les circumstàncies per les quals passa Terra Santa. Gràcies a Catalunya Cristiana i a Mn. Francesc Raventós, que em van indicar on havia de dirigir-me, vaig poder aconseguir l'aigua del riu Jordà. Si algú es troba amb la mateixa il·lusió, pot dirigir-se a la Casa Provincial dels Pares Franciscans a Barcelona.

Aquests pares franciscans tenen representació a Terra Santa i porten l'aigua fins aquí. Encara que l'aigua sigui gratuïta, us proposo donar una petita ajuda per a aquella terra que tots els cristians considerem que mereix el nostre respecte i consideració.

Cecília Aranés Mallol

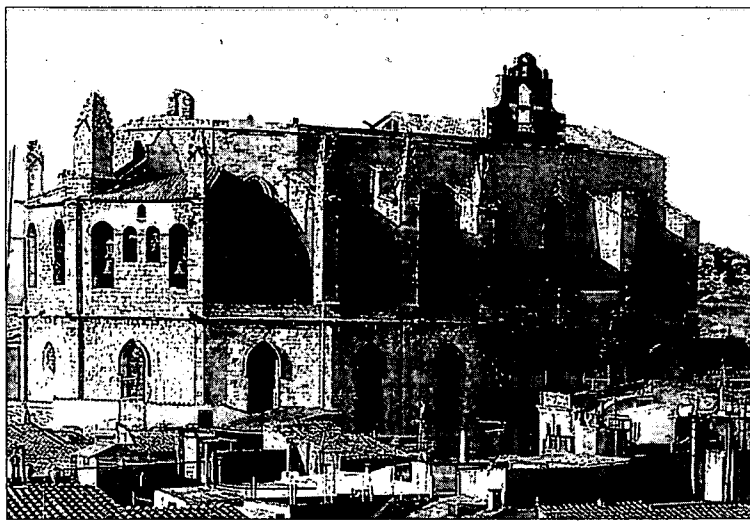
Coses de la vida

La Diputació de Tarragona impulsa la rehabilitació d'ermites i esglésies

TARRAGONA.— La Diputació de Tarragona ha concedit un total de 102.142 euros per ajudar econòmicament en el desenvolupament de trenta-dos projectes de restauració d'ermites i esglésies de les deu comarques tarragonines. Com que la Diputació és un ens provincial, els ajuts beneficiaran també una part de la diòcesi de Tortosa.

Pel que fa als projectes referents a les intervencions previstes en esglésies o parròquies, han obtingut subvencions la millora de l'església de la Mare de Déu de la Cinta, al Poblenou del Delta, on es durà a terme la restauració de les parets i el campanar per a la qual cosa l'ens provincial ha concedit un ajut de 6.010,12 euros. A Capafonts es lliuraran 1.000 euros per a l'arranjament de la façana de l'església de Santa Maria Assumpta. Al poble de Falset, la subvenció és de 6.000 euros per a la rehabilitació de la coberta de la parròquia de Santa Maria. A la Figuera se subvencionen 3.005 euros per a l'arranjament de la coberta de la parròquia de Sant Martí.

A Garcia s'ha concedit el mateix ajut per a les obres a les parets del campanar de

Església de Santa Maria de Montblanc.

la parròquia de la Nativitat. Al municipi de Marçà, el projecte d'arranjament de la coberta de la parròquia ha rebut un ajut de 6.010 euros i al Masroig també es destinarà la mateixa subvenció per al condicionament de la parròquia de Sant Bartomeu. A Montblanc s'han concedit dos ajuts de 6.000 euros per a la parròquia de Santa Maria, i un altre de 1.800 euros per a l'església de la Guàrdia dels Prats. També a la comarca de la Conca, a Pontils s'ajudarà amb 6.000 euros a la consolidació i restauració de l'església. D'altra banda,

també se subvencionarà amb 6.010 euros l'arranjament de la sagristia de l'església de Pratdip, mentre que a Puigpelat se subvencionen 4.200 euros per a la rehabilitació de la façana i el campanar de la parròquia de Santa Maria.

Dins d'aquest capítol, a Sant Jaume dels Domenys es concedeix un ajut de 2.400 euros per a la rehabilitació de la capella de la parròquia del Papiolet. A la Torre de Fontaubella, l'ajut és de 6.000 euros per a la rehabilitació de la façana

de la parròquia, i a Torroja del Priorat es concedeixen 8.000 euros per a la parròquia de Sant Miquel.

Val a dir, d'altra banda, que l'administració provincial ajuda amb uns 30.000 euros diverses intervencions que persegueixen la restauració de les ermites de Vinebre, Vilanova de Prades, Tortosa, Roda de Barà, Querol, el Pinell de Brai, les Piles, Móra d'Ebre, Mont-roig del Camp, Garcia, Gandesa, Flix, Capafonts, les Borges, Banyeres i també Ascó.

Joan Boronat

Concerts de Setmana Santa a la catedral

TARRAGONA.— Un total de cinc concerts configuren la programació de *Sons sacres*, que tindrà lloc a la catedral de Tarragona durant aquesta Setmana Santa, organitzats per l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de la ciutat.

El primer dels concerts serà el divendres 28 de març, a les 20.30, amb l'actuació de l'Orquestra i Cors Nacionals Russos, sota la direcció d'Eduard Serov, que interpretarà la *Passió segons sant Mateu*, de J. S. Bach. El segon concert d'aquesta formació arribarà el 4 d'abril, a les 21.00, amb dues obres importants de la música religiosa: *Stabat Mater*, de Pergolesi i *Glòria*, de Vivaldi, que seran dirigides per Arkadi Feldman. El 15 d'abril, a les 21.30, actuarà la coral Canticum, que estarà acompanyada per solistes de l'Òpera de Budapest (Hongria), que interpretarà la *Passió segons sant Joan*, de Haendel.

En aquesta programació musical també hi seran presents dues formacions tarragonines. D'una banda, el Cor Ciutat de Tarragona cantarà el 3 d'abril, a les 21.00, acompanyat per la Camerata Instrumental Catalana, la *Missa Sancti Hieronymi*, de Haydn, sota la direcció de Josep Prats. Finalment, el cor Al-leluia intervindrà el 25 d'abril, a les 20.30, i servirà per commemorar els quaranta anys de vida de l'entitat. Interpretarà la *Missa Solemnis en re menor*, de Luigi Cherubini. (J.B.)

Cebes farcides amb salsa d'olives

INGREDIENTS:

4 cebes
carn picada
olives
tomàquet fregit
llet
formatge a làmines

PREPARACIÓ:

Bulliu 4 cebes prèviament buidades amb la punta d'un ganivet. Quan estiguin bullides, escorreu-les i poseu-les de cap per avall. A banda, fregiu 8 cullerades de carn picada, la meitat de porc i l'altra meitat de vedella, i enrossiu-les una mica juntament amb la ceba buidada. Poseu a la batidora una cullerada d'olives sense pinyol i un got de tomàquet fregit. Tritureu-ho bé i afegiu-ho al sofregit juntament amb mig got de llet. Deixeu-ho bullir cinc minuts. Empleneu les cebes amb aquesta salsa, cobriu-les amb làmines de formatge i gratineu-les.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

SI NO ESTÀS OBLIGAT A FER LA DECLARACIÓ DE LA RENDA I EN SOL·LICITES DEVOLUCIÓ

En el model 104 pots posar la a favor de l'Església Catòlica

Ajuda l'Església

Declaració de la Renda

LLIBRES

Reflexions sobre la vida religiosa

Aquest llibre s'estructura en dues parts. D'una banda, una conferència de Francesc Torralba titulada *Una lògica diferent. Vida religiosa i segle XXI*, i de l'altra, un curs de Juan Mari Martínez de Ilarduia sota el títol *Recursos per a la comunitat*. «Les demandes que hem rebut perquè aquestes ponències arribessin al major nombre de comunitats possibles han estat els fils conductors dels nostres esforços perquè aquesta publicació fos

avui una realitat», afirma Pilar Claret i Nonell, directora de la col·lecció Cevre. Segons explica Francesc Torralba en el llibre, «vivim la vida religiosa perquè la vivim amb goig, i vivint-la amb goig ja comencem a prefigurar el que serà la vida eterna. Per tant, aquesta vida no és negació de l'altra, sinó que és pont i finestra de l'altra». Pel que fa a la segona xerrada, Martínez de Ilarduia comenta que en la vida de comunitat, es dona una dialèctica interactiva entre persona i comunitat. «El més important —diu— no és dedicar tot el temps a la reflexió i a la pregària, sinó entrar en això el temps que calgui amb autenticitat i determinació.» (C.C.)

Francesc Torralba i Juan Mari Martínez de Ilarduia, *Vida religiosa i segle XXI*. Editorial Claret, Col·lecció Cevre, Barcelona 2003, 111 pàg.

A l'entorn de la memòria del sofriment

Johann Baptist Metz, teòleg i filòsof alemany, ha bastit durant tota la seva vida un dels referents de la teologia política del segle XX. Ara, en aquest volum, presenta, d'una banda, una mirada enrere vers les experiències que van posar els pilars de la preocupació fonamental i, de l'altra, una mirada vers els fonaments, vers les categories que suporten el pes de la seva aportació. Es tracta, per tant, d'un llibre retrospectiu, però no evita proposar, en el darrer capítol, un programa del cristianisme per respondre als reptes de l'era de la globalització. La memòria, i especialment la memòria del sofriment —incloent-hi el sofriment de l'enemic—, el record del sofriment aliè, és la categoria bàsica del discurs cristià sobre Déu, és a dir, la qüestió de la teodicea. Metz articula el seu discurs teològic, doncs, al voltant de la *memoria passionis* i converteix aquesta categoria en un element central per al seu pensament i per a tot discurs que vulgui ser cristià a les acaballes de la modernitat, en el temps de la desmemòria. «Totes les religions de la humanitat es concentren a l'entorn d'una mística del sofriment», manifesta l'autor. Segons Metz, aquesta seria «la base per a un encontre de totes les religions que promogui la salvació i l'afavoriment d'una compassió social i política en el nostre món, en una oposició comuna contra les causes del sofriment injust i innocent del món». Aquest llibre neix de les conferències que Johann Baptist Metz va pronunciar a la segona edició de l'Aula Joan Maragall, organitzada per la Fundació Joan Maragall. (C.C.)

Johann Baptist Metz, *Camins i canvis de la teologia política*. Editorial Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Col·lecció Cristianisme i Cultura, Barcelona 2002, 126 pàg.

Exemplaritat apostòlica

L'abbé Maréchal (1896-1995), gran impulsor de la JOC (Joventut Obrera Catòlica) i creador i divulgador del mètode de «revisió de vida», que s'ha revelat tan fecund, ha tingut un gran influx als països de llengua francesa, que ha arribat també a Catalunya. En aquest llibre, preparat per un grup dels molts amics que l'estimaven i el seguien, es revela com era i què va fer un home excepcional, que es va omplir de vida, que va donar vida i que ens invita a no perdre el rastre de les intuïcions que han marcat la seva llarga existència. L'abbé Maréchal va escriure molt. A més dels llibres publicats, va reflexionar en un fulls que brollaven de la seva intel·ligència, del seu cor i de la seva ploma, sobre aquells temes que li suggeria l'actualitat quotidiana. Ell va descobrir una pedagogia centrada en la persona, «una manera privilegiada de viure el retrobament amb l'altre i els altres de manera que hi aparegui un camí de vida que ens condueix al més profund de l'ésser que estem cridats a esdevenir», s'esmenta en el llibre. A partir d'aquesta realitat sospesada, es tracta d'extreure'n les línies per a una promoció humana. (C.C.)

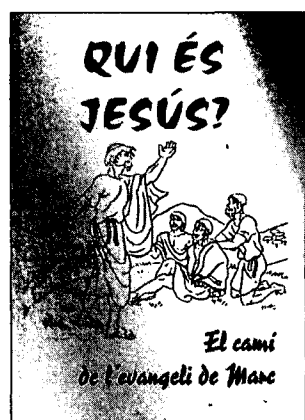
Albert Maréchal, *Un itinerari sacerdotal*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció El Gra de Blat, Barcelona 2002, 156 pàg.

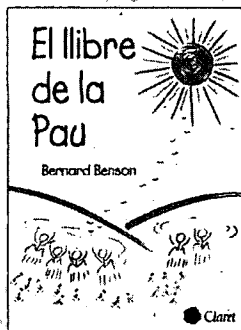
Acostar el missatge de Jesús als més joves

«Ja fa temps, que coneixes Jesús i cada dia vols conèixer-lo i estimar-lo més i més. Per això vull posar-me al teu costat per ajudar-te. T'aniré explicant allò que ens han transmès les comunitats cristianes més antigues, sota la firma de sant Marc. Després d'haver llegit les explicacions que et dono, llegeix amb devoció l'evangeli de Jesús. Mira Jesús, uneix-te a ell, aprèn les coses que Jesús t'ensenya, pensa quines coses vol que canviïn en la teva vida. I finalment, dóna-li gràcies pel seu amor, demani-li que t'ajudi i que visquis sempre segons la seva paraula.» Són paraules adreçades al públic més jove, amb les quals comença aquest llibre, publicat pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona. L'objectiu fonamental és acostar la figura, la vida i el missatge de Jesucrist, el Fill de Déu, als infants i adolescents. El volum inclou fragments de l'evangeli de sant Marc, comentaris al respecte, un mapa del país de Jesús i un vocabulari bàsic per comprendre més bé el text bíblic. (C.C.)

Rodolf Puigdollers, Cecili Túnica i Luciana Caratozzolo, *Qui és Jesús? El camí de l'evangeli de Marc*. Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, Col·lecció Celebrar, Sèrie Festa, Barcelona 2002, 88 pàg.

Ròger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

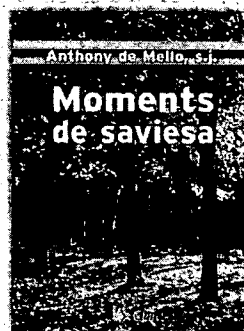

**Bernard Benson
El llibre de la Pau**

A través d'una ficció llegidora, mostra amb força i gràcia que la terra podria ser salvada dels conflictes que l'amenaça, per la unió dels qui volen la pau. Un gran èxit internacional traduït a nombrosos idiomes.
Els Daus, 219. 224 p.

**Bernard Benson
El camí de la felicitat**

Una aventura plena de sorpreses, a voltes inquietants que mena a un final imprevisible. Si en el *Llibre de la Pau* Benson cercava com construir la Pau, en aquest llibre l'autor manifesta el seus somnis per fer l'Home.
Els Daus, 218. 160 p.

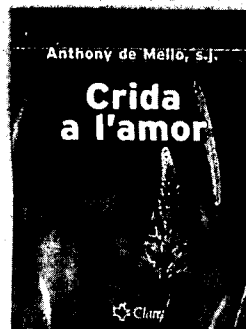

**Anthony de Mello
Moments de saviesa**

Un llibre d'anècdotes escrit no per a fer dormir sinó per a desvetllar: la Saviesa oriental en contraposició a la racionalitat occidental a l'hora d'afavorir el creixement de les persones.
Els Daus, 81. 240 p.

**Anthony de Mello
Crida a l'amor**

Les «memòries» d'un místic que tingué el coratge de veure la realitat i que, en conseqüència, va viure ple de compassió i d'amor per tots els éssers i per totes les coses, i fruïa «amb tot i amb res».
Els Daus, 120. 120 p.

El llibre de la setmana

Pastoral d'assequibilitat

Ja em perdonaran el neologisme, però si hi ha alguna cosa que interessa en la pastoral, tant parlada com escrita, és que sigui comprensible, que arribi directament a qui escolta o llegeix, i que, al mateix temps serveixi per a una revisió en profunditat de la vida cristianade cadascú, sense necessitat de grans moments d'interiorització o llargues èpoques de recés.

Armengol Bernils és un exemple d'home lliurat a l'apostolat amb la consciència clara que el més important és precisament que el seu missatge sigui assequible. I, evidentment, què aquest missatge sigui l'evangèlic. I dia a dia, en els seus comentaris a les lectures bíbliques de tots els cicles litúrgics durant la predicació en les celebracions eucarístiques, intenta que el creient que el segueix s'interrogui serenament però sense descans, per intentar descobrir quina és la seva situació en el seu caminar darrere de Jesucrist. Qualsevol situació, qualsevol frase de l'evangeli, li donen peu per fer un alto i per deixar que el creient penetri en el seu sentit i impliqui la seva pròpia existència en el pensament vital de Jesús.

Lluís ARMENGOL,
Viure a fons (glosses dominicals).
Claret, Barcelona 2002, 112 pàg.

I aquesta manera d'exposar l'evangeli, i de deixar que l'oient es converteixi gairebé sense adonar-se en orant, el fa entestar-se en la claredat, i en la simplicitat honesta de qui sap que «no el mucho saber harta y satisface el alma, sino el sentir y gustar de las cosas internamente». El pensament d'Ignasi de Loiola és vàlid en qualsevol pastoral que vulgui ser realista, sobretot en un món com el nostre, en el qual estem envaïts pels missatges subliminals dels mitjans de comunicació social.

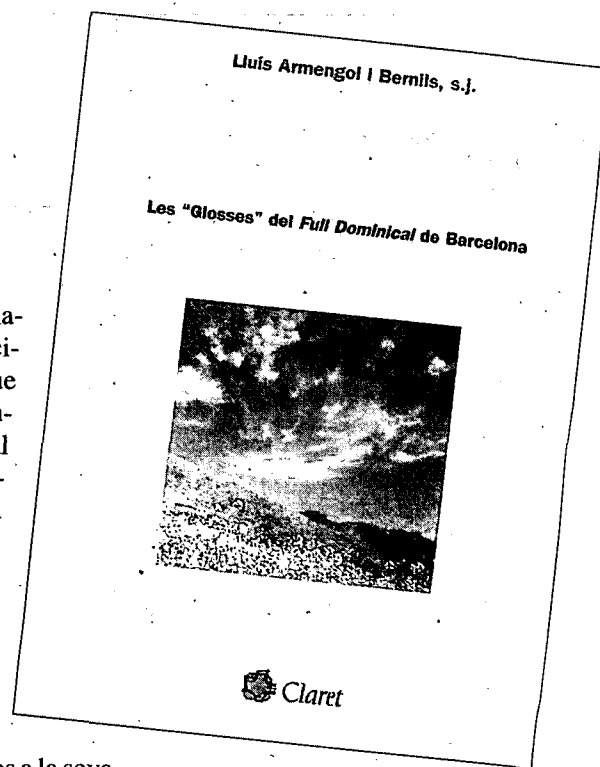
Si les seves homilies, en llengua catalana, recollides en volums que responen als cicles de la litúrgia són vàlides, també són d'un valor molt apreciable les «Glosses» dominicals que publica al *Full Domi-*

nical de Barcelona. Tenen el mateix valor pastoral, realista, incisiu, serè, que necessita més que mai el cristià d'avui. No l'allunya del compromís, sinó tot al contrari, però precisament perquè sap arribar al fons de la qüestió, ajuda el lector a «viure a fons», a viure a fons deixant a part superficialitats i frivolitat, i intentant que la vida cristiana es reestructuri cada setmana, sacsejada com està per tantes impressions contradictòries, si no contràries a la seva mateixa creença.

Viure a fons és una bona antologia de temes de reflexió, en un llenguatge modern, adequat a l'home i a la dona d'avui, sense defugir cap tema dels que ens preocupen a tots, intentant donar respostes o, humilment, ajudar a buscar-les. Cadascú coneix la seva vida i les seves circumstàn-

cies, i la gran qualitat d'una bona pastoral com la d'Armengol Bernils és deixar obert el camí perquè cadascun dels oients o lectors sàpiga discernir el seu propi itinerari, a l'encaix de Jesús.

Cristóbal Sàrrias

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom: Cognoms:

Adreça: Població:

D.P.: Tel.: N.I.F.:

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 40,30€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular: Data:

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Salvador Mel·lo

El programa Nydia de Televisió de Catalunya ha dut a terme un treball d'investigació acurat per aprofundir en la realitat humana, artística i política d'un dels personatges més controvertits, genials i, alhora, desconeguts, de la cultura catalana del segle XX: Salvador Mel·lo.

El febrer del 2000 moria al seu domicili barceloní, sol i oblidat als setanta anys, el coreògraf Salvador Mel·lo i Nicola, considerat un veritable geni de la dansa i un revolucionari del tractament escènic del folklore. Durant els anys cinquanta i seixanta, Mel·lo va liderar, al capdavant de l'històric Esbart Verdaguer-Ballets de Barcelona que havien promogut Josep Benet i Manuel Cubeles, el projecte d'un ballet folklòric nacional, amb algunes coreografies definitives com *La rambla*, *Vilanesca* o *Contrapàs llarg*. Mel·lo va incorporar al seu projecte artístic gent com Antoni Ros-Marbà, Alexandre Cirici Pellicer, Manolo Muntanyola, Josep Maria Espada o Ramon Trabal-Artés. La qualitat i modernitat dels muntatges de Mel·lo van posar les bases artístiques necessàries per a la creació d'un veritable ballet

folklòric nacional, idea amb la qual va treballar el coreògraf barceloní. Disortadament, més endavant, quan les circumstàncies polítiques ho haurien fet viable, aquest projecte no va rebre el suport necessari.

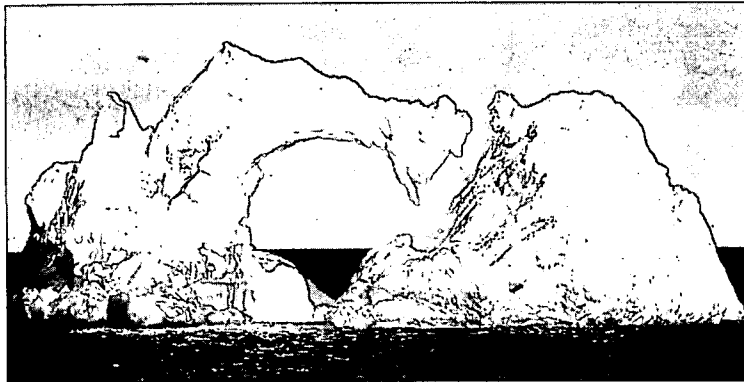
El reportatge documental *Salvador Mel·lo: la il·lusió del ballet català* aporta un munt de documentació inèdita de l'època, entre enregistraments de vídeo domèstic de les coreografies, vestuari, figurins, documents sonors, i recupera la música de *La rambla*, amb música original d'Antoni Ros-Marbà, interpretada per la Cobla Sabadell. A més, hi intervenen una quinzena de testimonis del moment com Robert de Lanuza, Eulàlia Blasi, Antoni Ros-Marbà, Manuel Cubeles o Albert Sans entre d'altres.

Aquest programa especial de Nydia Creadors, de 60 minuts de duració, s'emet per TV3 el dissabte, 22 de març, a les 7.50 i es repeteix el diumenge 23 de març, a les dues de la matinada. La durada d'aquest programa farà que excepcionalment el programa comenci deu minuts abans de les 8 del matí, i no s'emetrà Nydia Aplec. (C.C.)

Existeix gel que s'enfonsa

Tothom sap, perquè ho ha vist, que el gel sura en l'aigua. Si posem glaçons en una beguda a l'estiu, es mantenen a la part alta del vas. Els icebergs són enormes masses de gel que naveguen pels oceans sense enfonsar-se fins que es fonen. Això tan conegut és de debò important per a la vida sobre la Terra, perquè si en glaçar-se l'aigua, el gel s'enfonsés tots els oceans estarien gelats des de baix de tot fins a uns dos-cents metres de la superfície, o menys encara, perquè més avall la calor solar ja no hi arribaria. Com que la profunditat mitjana de l'aigua oceànica és de quatre mil metres, ja es veu que la cosa variaria substancialment. L'aigua té una constitució sòlida molt especial que fa que en gelar-se es faci menys densa que en estat líquid, cosa que fa que floti. Tot és providencial sobre la Terra. Com podria haver-se originat (i mantingut) la vida en els oceans si no fos així? És un comportament molt especial perquè, en general, un líquid quan es solidifica pel fred passa a tenir un volum més petit.

Doncs bé, això que acabo de dir no és veritat del tot. L'aigua es pot gelar de moltes maneres. Fins ara es coneixen quatre varietats amorfes d'aigua glaçada.

ció amorfa era indiscutible. I quina conseqüència se'n pot treure? Si pensem en el cosmos, que conté molta aigua, segons admeten ara tots els astrofísics, un interrogant és el de l'estat físic d'aquesta aigua. Sembla bastant segur que és en estat amorf. A la llum d'aquesta troballa potser es pot avançar que, amb les temperatures tan extremes que hi ha en planetes allunyats del Sol o de la seva estrella, podria molt ben ser que fos en l'estat amorf que aquests investigadors han obtingut. No cal dir que això seria un factor contrari a la possibilitat de vida en aquests planetes.

Les seves molècules poden agrupar-se de manera diferent segons com s'hagi esdevingut la solidificació. I ara la notícia és que se n'ha descobert una altra: si se sotmet l'aigua a una pressió altíssima, i es manté a una temperatura de -200° C, es glaça fent un gel que és un 25% més dens que l'aigua líquida. Aquest gel, és clar, s'enfonsa ràpidament si es tira a l'aigua líquida. Ha estat un equip de científics australians i britànics que l'han volgut estudiar. Ho han fet amb radiació d'un feix de neutrons. Han vist que la seva constitu-

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

El neodarwinisme, pel que hem vist, no ha pogut demostrar que n'hi hagi hagut prou amb els quatre mecanismes de la selecció natural, les mutacions, la recombinació de gens i l'aïllament, per realitzar-se tot el procés evolutiu. Però això no vol pas dir que hàgim de negar el fet de l'evolució. Que al llarg de les ères geològiques ha variat la fauna i flora de la Terra és incontestable. Els fòssils ho demostren. Per això deia Grassé que «l'única i veritable ciència de l'evolució és la paleontologia». Les teories evolucionistes han estat diverses perquè a l'hora d'escatir-ne els mecanismes no hi ha hagut una sola explicació. Hem parlat de lamarckisme, de darwinisme, de teoria de l'ortogènesi, de neodarwinisme, de les de Salet i Grassé (que són classificats de «finalistes»)... I no s'acaba aquí la llista. D'entre altres teories proposades no podem passar per alt la que va idear el cèlebre jesuïta Pierre Teilhard de Chardin (1881-1955). En la classificació que fan certs científics pertany al grup de les denominades «espiritualistes», perquè recorre a raons d'ordre «metafísic» (aquesta és la nomenclatura que utilitzen). Nosaltres diríem que, per l'«orientació» que Teilhard veu en l'evolució, més aviat cal posar-la entre les finalistes.

Bon científic, a més de religiós fidel

Va néixer el 1881 al castell de Sarcenat (Alvèrnia); el quart de deu germans. Després de cursar el batxillerat en un col·legi de jesuïtes, als divuit anys entrà a la Companyia de Jesús. Estudià filosofia i teologia a Anglaterra i ciències naturals a la Sorbona de París. Del 1905 al 1908 exercí de professor de ciències en un col·legi jesuític del Caire i el 1911 rebé l'ordenació sacerdotal.

Treballà al Museu d'Història Natural de París des del 1912, amb M. Boule, professor de paleontologia. Durant la Primera Guerra Mundial (1914-1918) serví com a sanitari de l'exèrcit. Del 1922 al

34 La teoria evolucionista del P. Teilhard de Chardin

1928 fou professor de paleontologia a l'Institut Catholique de París. Després deixà la docència per dedicar-se a la investigació. Recorregué Àsia central, Índia occidental, Birmània... A la Xina seguí de prop, el 1929, la troballa del fòssil del *Sinanthropus pekinensis*, homínid considerat avantpassat de l'home.

Torna a França el 1946, i el 1948 és proposat per succeir H. Breuil en la càtedra del Collège de France, però els seus superiors religiosos no li ho permeten. El 1950 és nomenat membre de l'Acadèmia de Ciències. El 1951 va a l'Àfrica del sud, on estudia l'*Australopithecus*, i finalment passa a Nova York, on resideix fins a la fi de la seva vida. Morí als setanta-quatre anys el dia de Pasqua del 1955. Les dificultats que tingué amb els seus superiors no van impedir que fos fidel a la Companyia de Jesús fins a la mort.

Evolució cap al punt Omega

El seu pensament sobre l'evolució es troba desenvolupat en el seu llibre *Le phénomène humain*, escrit entre 1938 i 1940, però que de moment no fou autoritzat per la censura eclesiàstica. No es publicà fins després de mort l'autor el 1955, amb una nota prèvia que hi havia posat ell el 1947. Es traduí a d'altres llengües i la primera edició castellana porta la data de 1963 (Ed. Taurus, Madrid). En va fer la traducció el paleontòleg sabadellenc Miquel Crusafont i Pairó, que hi va anteposar un pròleg de 21 pàgines. Per què no fou autoritzat el llibre el 1940? Com que les teories evolucionistes s'havien propagat, fins aquell moment, sota un signe materialista ateu, és comprensible que les auto-

ritats eclesiàstiques tinguessin una forta prevenció envers una exposició que defensava l'evolucionisme. La cosa ja canviarà més endavant.

No es fàcil resumir el que l'il·lustre jesuïta exposa sobre el «fenomen humà». A la nota d'avertència prèvia ens diu que «no ha de llegir-se el llibre com si fos una obra metafísica o una espècie d'assaig teològic, sinó tan sols i exclusivament com una memòria científica». I hi afegeix «que no es busqui en aquestes pàgines una explicació, sinó només una introducció a una explicació del món». Divideix el tema en quatre parts: la previda, la vida, el pensament i la sobrevida. Tota l'evolució és orientada i hi ha tres salts fonamentals: pas de la previda a la vida, pas de la vida al pensament, és a dir, a l'home que constitueix la noosfera, i la introducció del sentit transcendent, donat per la religió cristiana.

L'evolució dels éssers vius presenta una complexitat molt gran, fins a la diversitat de formes o Arbre de la Vida. Si recorrem sense un fil conductor aquesta evolució, cal reconèixer que el conjunt dels vivents forma un conjunt inextricable. Cal trobar «el fil d'Ariadna» que ens permeti trobar el camí per aquest laberint. I el fil d'Ariadna no és altre que l'evolució cap a la «cerebralització»; ella «dóna a l'Arbre de la Vida un relleu, una fesomia, un impuls en els quals és impossible no reconèixer-hi el signe de la veritat. Tanta coherència —i, afegim-hi, tanta facilitat, tanta fidelitat inesgotable i potència evocadora en la coherència— no pot ser un efecte de l'atzar... La diferenciació de la substància nerviosa se'n desprèn, tal com preveia la teoria, com una transformació

definitiva. Ella dóna un sentit i, per consegüent, prova que existeix un sentit en l'evolució. Aquesta serà la meya primera conclusió».

Amb l'home ve la consciència que «trenca la cadena», i en ell arriba a la màxima expressió tot el procés evolutiu del «fenomen» vital. Comença una nova època per a l'evolució amb l'establiment a la Terra d'una «esfera pensant», la «noosfera», conjunt d'éssers dotats de consciència que se superposen als altres éssers vius o «biosfera». I la noosfera cap a on va? Cap al punt Omega que és el centre transcendent, punt diví, terme absolut del món i de la història. En ell aquesta evolució arriba a plenitud més enllà de la mort. Pel creient el punt Omega és Crist i el món és aleshores transparència de Déu, és «el Medi diví», com explica en una altra obra que té precisament aquest títol.

Cap al final dirà també: «Religió i ciència: les dues carès o fases conjugades d'un mateix acte complet de coneixement...»

És clar que el P. Teilhard, a més de científic, era poeta. El seu llenguatge s'ha d'interpretar de vegades amb els cànons de la poesia. I no podem dir tampoc que tota la seva exposició hagi de ser acceptada. En el pròleg el Dr. Miquel Crusafont hi diu: «El P. Teilhard no es considerà un superhome. Res tan lluny d'ell com aquesta idea. Considerà les idees com «llavors de veritat», com catalitzadors d'una Veritat que ningú no pot tenir la pretensió d'abraçar amb la seva percepció estreta i limitada. Va parlar sempre en «hipòtesis». Per això resulta inatacable. Les hipòtesis són sempre una expressió de la humilitat del científic». Nosaltres el que més hem d'agrair al P. Teilhard, científic, és el seu esforç de conjuminar l'evolucionisme total amb la fe cristiana. Ell veu claríssim que hi ha hagut una orientació en l'evolució cap a l'home, i cap a l'home que està destinat a la transcendència. No hi ha contradicció entre ciència i fe. Que un home dedicat a la ciència ho pugui dir és important per a nosaltres.

TAC

(Teleespectadors Associats de Catalunya) Tel. 934 881 757 a/e: info@taconline.net - web: www.taconline.net

TAC

Entrega dels VIII premis Zapping de TAC

BARCELONA.— La vuitena edició dels premis Zapping, organitzats per Teleespectadors Associats de Catalunya (TAC), es va celebrar el 28 de febrer passat a l'hotel Arts de Barcelona. Unes

cinc-cents persones van acudir a l'acte, que va concloure amb un nou èxit: la unanimitat de professionals, directius, autoritats i espectadors a millorar la qualitat de la televisió.

A l'inici d'aquest acte, ja tradicional a Catalunya, el president de TAC, José M. Guerra i Mecadal, va demanar als directius i professionals allí presents que, d'una banda, respectin la franja televisiva infantil —avui deserta i maltractada—, i de l'altra, que «ens alliberin de l'excés de publicitat». Alhora, va aprofitar l'ocasió per recordar la importància que tenen els mitjans de comunicació en la construcció de la pau mundial.

A l'acte van assistir-hi unes cinc-cents persones. Es va comptar amb la presència d'autoritats com Joan Rigol, president del Parlament de Catalunya; Ramon Espadaler, conseller de Medi Ambient; Xavier Trias, diputat de Convergència i Unió, entre d'altres. També hi havia personalitats nombroses del món de la comunicació i de la cultura, així com els mateixos presentadors i professionals dels mass-media finalistes als premis Zapping.

Teleespectadors Associats de Catalunya és una associació sense ànim de lucre, integrada per més de 15.000 persones. El seu objectiu, obert a tots els ciutadans, és col·laborar per a la millora de la televisió, fent-se ressò de la veu dels espectadors.

Els premis Zapping, a més de ser els únics guardons a la televisió que s'atorguen a Catalunya, presenten altres característiques que els fan únics. D'una banda, premien la qualitat dels programes, i no l'audiència. Els associats a TAC que voten, i escullen així els tres finalistes en cada categoria, tenen en compte aquest factor de manera primordial. Igualment el jurat així ho considera, el qual decideix amb el seu vot el guanyador de cada una de les categories. D'altra banda, aquest és el cinquè any en què els guardons premien les televisions de tot l'Estat. En les dues primeres edicions participaven únicament els professionals catalans. Però a causa de l'èxit i de la bona acollida que van tenir, des de fa gairebé sis anys, els premis Zapping s'atorguen a professionals de tot Espanya.

El jurat va estar presidit per José M. Guerra, president de TAC. En aquesta edició el van integrar, a més de la Junta Directiva de TAC, les persones següents: Manuel de Luna, director de la secció de Comunicació d'*El Periódico de Catalunya*; Montse Melià, presidenta de la Comissió Mitjans Públics del Col·legi de Periodistes de Barcelona; Francesc Codina, president del Consell Audiovisual de Catalunya; Òscar Montferrer, cap de la secció de Televisió del diari *Avui*; Víctor Amela, director de la secció de Comunicació de *La Vanguardia*; Ildefonso García, vicedegà del Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya; Esther Martín, directora d'Acció Social MRW; Elisenda Roca, periodista de Com Ràdio; Joan Ferrés, professor de la Facultat de Comunicació Audiovisual UPF; Victòria Camps, catedràtica d'Ètica de la UAB; Enric Frigola, director de Catalunya Cultura (Catalunya Ràdio) i Jaume Giró, direc-

Premiar la qualitat televisiva

L'actriu María Galiana, després d'agrair un premi com el Zapping de l'associació TAC, atorgat pels mateixos espectadors, va voler animar tots els presents a promoure una cultura en què es vulgui tenir els avis a casa i no en residències. Va obtenir un dels aplaudiments més sonats de la nit. Per part seva, l'actor Jordi Rebellón va donar les gràcies, especialment, perquè era el primer premi que rebia, a més, a la seva terra. Va tenir un record, com María Galiana, pels seus companys de repartiment, així com pel seu pare, que el va impulsar a entrar en la interpretació.

Els periodistes Olga Viza i Lorenzo Milá —que repetien premi a la millor presentadora i al millor informatiu, respectivament— van fer broma mútuament amb una suposada rivalitat professional. Jordi Hurtado i Sergi Schaaff van recordar, amb emoció, l'anterior premi Zapping que havien rebut feia quatre anys i van afirmar que guanyar *Operación Triunfo* i *Pasapalabra* sí que es podia considerar «un triomf de debò». Tots els professionals, fins i tot Joan Rigol, president del Parlament de Catalunya, van destacar, en rebre o entregar un premi, la importància de premiar la qualitat i no únicament l'audiència numèrica.

tor corporatiu de Relacions Externes de Gas Natural.

Els premiats van ser els següents:

- **Millor programa d'actualitat informativa i d'entrevistes:** *La 2. Noticias* (La 2). Va recollir el premi Lorenzo Milá (presentador).
- **Millor actriu:** María Galiana per la sèrie *Cuéntame cómo pasó* (TVE-1). Va recollir el premi ella personalment.
- **Millor actor:** Jordi Rebellón per la sèrie *Hospital Central* (Antena 3). Va recollir el premi el guardonat.
- **Millor presentador/a:** Olga Viza (Antena 3). Va recollir el premi ella personalment.
- **Millor concurs:** *Saber y ganar* (La 2). Va recollir el premi Jordi Hurtado (presentador) i Sergi Schaaff (director).
- **Millor documental:** *Veterinaris* (TV3). Va recollir el premi Miquel Garcia (director).
- **Millor programa esportiu:** *Temps d'aventura* (33). Van recollir el premi Toni Real (director), Narcís Noguera (realitzador) i Lluís Palahí (productor).
- **Millor programa d'entreteniment:** *En camp contrari* (TV3). Va recollir el premi Miquel Garcia (director de la part documental d'aquest espai).
- **Millor sèrie d'animació de producció pròpia:** *Les tres bessones* (Cromosoma). Van recollir el premi Mónica Samblas i Maria Ivern, de la productora Cromosoma.
- **Millor anunci:** Ajuntament de Barcelona («Els avis estan molt ocupats»). Van recollir el premi Josep Pardo (director de màrqueting de l'Ajuntament) i Xavier Casals (Agència Imagina).
- **Millor programa de televisió local:** *Albert Castillón en companyia* (25 TV). Va recollir el premi el periodista Albert Castillón.
- **Premi especial TAC:** a TVC per la seva variada, arriscada i completa oferta en sèries documentals de natura, història i actualitat, que s'ajusten a la finalitat cultural d'una televisió pública.
- **Premi dels Grups d'Anàlisi de Programes:** *El gran test* (Antena 3). Van recollir el premi Manu Carreño (presentador), Choni Clemente (directora) i Marian García (productora).
- **Premi Valors:** a la sèrie d'animació *La Lua i el món*, patrocinada pel Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, per la seva tasca educativa en la protecció del medi ambient entre els més petits. Van recollir el premi Ramon Espadaler (conseller de Medi Ambient), Ricard Mateu (cap de Programes Infantils i Juvenils de TVC) i Joaquim Espona (Aurea Entertainment).
- **Premi de la Junta Directiva de TAC:** *La ruta Quetzal*, per promoure l'intercanvi cultural entre joves espanyols i iberoamericans i acostar a l'espectador aquesta enriquidora experiència.
- **Premi Humà de Canal Plus:** Antonio Martínez García, director de *Las noticias del guñol*. El va recollir el guardonat personalment.

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 6.30 hores, selecció de música instrumental.
Sant Rosari, a les 6.30 hores.

El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.

Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.

Informació general i d'Església, cada mitja hora.

Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Pensament humà i cristià, cada hora.

Comentari creient sobre l'actualitat, a les 10.30 hores.

Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-09.00 El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)

09.00-10.00 Hora blaugrana (esports)

10.00-14.00 Radiofórmula

14.00-14.30 Sin concesiones (esports)

14.30-15.00 Catalunya actualitat (informatiu)

15.00-18.00 Radiofórmula

18.00-20.00 La Plaça de l'Església (magazin)

20.00-21.30 Sin concesiones (esports)

21.30-23.00 Qui tingui oïdes (actualitat en clau cristiana i un informatiu general i d'Església durant la primera mitja hora)

23.00-00.00 Planeta Blau (medi ambient)

00.00-02.00 La gran diferència (selecció musical)

Dimarts

07.00-09.00 El Primer Cafè

09.00-10.00 Hora blaugrana

10.00-14.00 Radiofórmula

14.00-14.30 Sin concesiones

14.30-15.00 Informatiu

15.00-18.00 Radiofórmula

18.00-20.00 La plaça de l'Església

20.00-21.30 Sin concesiones

21.30-23.00 Qui tingui oïdes

23.00-00.00 Paraules d'amor (família)

00.00-02.00 La gran diferència

Dimecres

07.00-09.00 El Primer Cafè

09.00-10.00 Hora blaugrana

10.00-14.00 Radiofórmula

14.00-14.30 Sin concesiones

14.30-15.00 Informatiu

15.00-18.00 Radiofórmula

18.00-20.00 La plaça de l'Església

20.00-21.30 Sin concesiones

21.30-23.00 Qui tingui oïdes

23.00-00.00 Mar de claror (catequesi)

00.00-02.00 La gran diferència

Dijous

07.00-09.00 El Primer Cafè

EL PRIMER CAFÈ

Informació i opinió.
Inclou l'actualitat, el temps, el trànsit... i a més, la tertúlia.

Presentat i dirigit per
Emili Pacheco.

09.00-10.00

10.00-14.00 Hora blaugrana

14.00-14.30 Radiofórmula

14.30-15.00 Sin concesiones

15.00-18.00 Informatiu

18.00-20.00 Radiofórmula

20.00-21.30 La plaça de l'Església

21.30-23.00 Sin concesiones

23.00-00.00 Qui tingui oïdes

00.00-02.00 A tota costa (submarinisme)

La gran diferència

Divendres

07.00-09.00 El Primer Cafè

09.00-10.00 Hora blaugrana

10.00-14.00 Radiofórmula

14.00-14.30 Sin concesiones

14.30-15.00 Informatiu

15.00-18.00 Radiofórmula

18.00-19.00 La plaça de l'Església

19.00-20.00 Catalunya sense barreres (atenció a discapacitats)

20.00-21.30 Sin concesiones

21.30-23.00 Qui tingui oïdes

23.00-00.00 Amb llum pròpia (personatges famosos)

00.00-02.00 La gran diferència

Dissabte

07.00-08.30 La gran diferència

08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika

09.00-10.00 Radiofórmula

10.00-11.00 Club de golf (esports)

11.00-12.00 Trotamundos (turisme rural)

12.00-13.00 Hora blaugrana

13.00-14.00 Línia oberta

14.00-17.00 Radiofórmula

17.00-18.00 Vaixells, trens i música country

18.00-19.00 En compàs de cine (cinema)

19.00-20.00 Els temps de la música (música clàssica)

20.00-00.00 Resson o futbol Sin concesiones

00.00-01.00 Radiofórmula

01.00-06.30 La gran diferència

Diumenge

07.00-08.30 La gran diferència

08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika

09.00-10.00 Tot sardana

10.00-12.00 Rutes per Catalunya (excursions)

12.00-13.30 Sirocco (ONG)

13.30-14.00 El Cafè Internacional

14.00-17.00 La gran diferència

17.00-18.00 Mar de claror

18.00-18.30 La Taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

20.00-21.00 Melodies de fe (música cristiana)

21.00-23.00 Resson o futbol Sin concesiones

23.00-23.30 Missatge en una ampolla (reflexions)

23.30-00.00 Moments a mitjanit (reflexió cristiana)

00.00-00.30 La cova del Country

00.30-01.00 Cova de Jazz

01.00-06.30 La gran diferència

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

09.00-09.20 Informatiu matí + el Temps

09.30 Música Principat

14.00-14.15 Informatiu migdia + el Temps

20.00-20.30 Informatiu + el Temps +

Música Principat

9.15, 14.15, 18.45 el Temps

9.00, 12.00, 15.00, 17.00 Butlletins horaris

Cada dia

06.45 Un bon motiu per viure

08.12, 10.45, 16.15 Agenda

12.45, 17.45 Recomanacions turístiques

00.00-02.00 Música Principat

Dilluns

20.30-21.00 Des del campanar

Dimarts

20.30-21.00 In Corpore Sano

Dimecres

20.30-21.00 El que més ens agrada

Dijous

20.30-21.00 Fruits de la terra

Divendres

20.30-21.00 La Taula de l'Evangeli

Dissabte

13.00-13.30 Església d'Urgell

13.30-14.00 In Corpore Sano

Diumenge

18.00-18.30 La Taula de l'Evangeli

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h,

Objectiu, l'home

Programa de valors humans: fets, el

cas de la setmana; un espai per a la

solidaritat; entrevista; suggeriments

per viure millor la vida i la «Carta

Dominical» de l'arquebisbe de

Barcelona, Ricard Maria Carles (edita

i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

TELEVISIÓ

2

Diumenge 23

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).

Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.

09.30 *Santa Missa*

Des de la plaça de Sant Pere de Roma, Eucaristia solemne en la qual el papa Joan Pau II beatificarà els servents de Déu espanyols: María Dolores Rodríguez-Sopeña, fundadora de les germanes de l'Institut Catequista i Juana María Condesa Lluch, fundadora de les esclaves de Maria Immaculada.

Comentaris del pare Arrégui.

Dilluns 24

17.40 *Pueblo de Dios*

«Donde nace el Amazonas.»

El programa mostra la lluita dels camperols d'aquesta zona, per una vida digna i la feina dels missioners que els han donat suport en aquest racó de la selva. Abandonats per gairebé tothom, han vist com el centre de capacitat endegat per la parròquia de la ciutat de Nauta els ha portat desenvolupament i esperança.

TV 3

Diumenge 23

09.00 *Signes dels Temps*

«Vocacions a l'Església catalana.»

L'Església pateix una forta crisi de vocacions que ha fet reduir el nombre de seminaristes. És possible una Església sense capellans? Programa monogràfic dedicat a parlar de les vocacions a l'Església catalana.

Conversa amb Joan-Enric Vives, bisbe coadjutor d'Urgell i responsable de Pastoral Vocacional de la CET; Begoña Requejo, religiosa adoratriu i membre de la Unió de Religiosos de Catalunya; i Ramon Prat, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida.

Reportatge sobre la vida quotidiana de dos capellans de Barcelona.

Altres temes:

—Comentari de l'Evangeli de diumenge.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 10.55 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

tv3

Divendres 21

20.30 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals, entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió. (Comentari de l'Evangeli del diumenge.)

Programa presentat per Stefi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.

El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Més tv

Cada diumenge

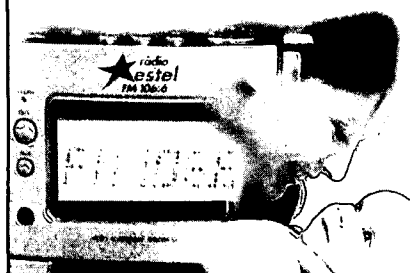
12.00 *Paraula i vida*

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada dues hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

SETMANA SANTA

• **MONESTIR DE CLARISSES DE SANTA MARIA DE PEDRALBES.**— **Diumenge de Rams:** a les 11.15, benedicció de rams, processó per la plaça del monestir i missa; **Dijous Sant:** de 18.00 a 19.00, sagrament de la penitència, confessió individual; a les 19.30, missa del Sant Sopar i reserva de l'eucaristia; **Divendres Sant:** a les 8.30, laudes; a les 10.30, ofici de lectura i tèrcia; a les 13.00, sexta; a les 16.00, nona, i a les 18.00, solemne celebració de la Mort del Senyor; **Dissabte Sant:** a les 8.30, laudes; a les 10.30, ofici de lectura i tèrcia; a les 18.30, vespres, i a les 22.00, solemne celebració de la Vetlla Pasqual; **Diumenge de Resurrecció:** a les 12.30, missa de Pasqua, i a les 19.00, vespres conclusives del tridu pasqual.

• **PASTORAL DEL SORD.**— **Diumenge de Rams:** a les 18.30, benedicció de rams i missa; **Dijous Sant:** a les 17.30, missa de la Cena del Senyor; **Divendres Sant:** a les 12.30, la Passió del Senyor; **Dissabte Sant:** a les 19.00, celebració pasqual i missa; Parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús, entrada pel jardí del carrer Sant Marc.

QUARESMA 2003

Recés femení dirigit pel
Rvd. Dr. Francesc Muñoz

Dissabte 22 de març

CASA DE LA SAGRADA FAMÍLIA
Vallvidrera
c/ Sagrada Família, s/n
08017 Barcelona

Des de les 10.30 hores
fins a les 17.00 hores

Per a més informació i reserves
Telèfon: 932 047 803

Internet

• **MARE TERESA.**— A www.motherteresacause.info s'ofereix tota la informació relativa a la beatificació de la mare Teresa de Calcuta del 19 d'octubre i permet reservar l'entrada a la plaça de Sant Pere aquest dia.

Altres bisbats

• **RELIGIOSOS CAMILS.**— El Centre d'Humanització de la Salut dels religiosos camils organitza a Tres Cantos (Madrid) un curs sobre *Cultivando el humor «saludable»*, del 11 al 13 d'abril. Més informació: tel. 918 060 696.

• **MULTIFESTIVAL DAVID.**— Osca serà enguany la seu del Multifestival David, que se celebrarà del 10 al 13 de juliol amb el lema *Certezas para un mundo incierto*. Hi haurà pregària, seminaris de reflexió, tallers, concerts, exposicions, etc. Més informació: www.multifestivaldavid.com i multifestivaldavid@multifestivaldavid.com

Barcelona

• **PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL PI.**— El 23 de març, a les 12.00, missa concelebrada amb motiu de Sant Josep Oriol i festa del barri amb la participació dels gegants del Pi.

• **ASSOCIACIÓ DE VIUDES DE BARCELONA.**— El 23 de març, matí de reflexió amb motiu de la Quaresma dirigit per Mn. Xavier Moretó al local de l'associació. Més informació: tel. 933 400 549, dimarts i dijous de 17.00 a 20.00.

• **CATEDRAL.**— Conferències quaresmals i eucaristia pel cardenal Ricard M. Carles sobre *Contemplar el rostre de Crist amb Maria*. Seran els dies 23 i 30 de març, i 6 d'abril, de 19.00 a 20.15.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza el 24 de març, a les 17.00, una aula d'extensió universitària de la gent gran sobre *Haydn, el pare del classicisme musical*, a càrrec de Roger Alier (UB). Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701.

• **ATENEU BARCELONÈS.**— El 24 de març, a les 19.30, Jaume Sobre-

qués, historiador, parlarà sobre *Jaume I i l'expansió catalana*. Acte organitzat amb col·laboració amb l'Associació Conèixer Catalunya. Més informació: c/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 436 121, fax 933 171 525, a/e: ateneubarcelones@eresmas.com, web: www.ateneu-bcn.org

• **TIBIDABO.**— Els dies 24 i 25 de març, trobada de responsables de santuaris de Catalunya i Balears.

• **ORIGEN JUEU DEL CRISTIANISME.**— Aquest curs és impartit pel professor Mario Saban, llicenciat en Dret per la Universitat de Buenos Aires. La propera sessió serà el 25 de març, de 17.30 a 19.00. Més informació: tel. 932 003 283.

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— El 25 de març, a les 18.30, dins del cicle *Església i Ciència al llarg de la història*, Mn. Francesc Nicolau (sotsdirector del Museu Geològic i professor de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL) parlarà sobre *L'observatori vaticà i altres observatoris de l'Església*. C/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **EXPOSICIÓ.**— Del 25 de març al 9 d'abril es pot visitar l'exposició *Haití, el Tercer Món ocult*, que mostra el reportatge fotogràfic de Sandra Balsells sobre la tasca que fa l'ONG Els Nostres Petits Germans en aquest país. Galeria Mayoral, c/ Consell de Cent, 286 - Barcelona.

• **COMUNITAT DEL CARMEL.**— El 27 de març, a les 19.00, taula rodona intercultural sobre *Dona, parla'ns de la teva cultura*, amb la participació de dones pakistaneses, marroquines, llatinoamericanes, filipines i catalanes. Lloc: auditori de l'Escola Pia de Sant Antoni, Ronda de Sant Pau, 72 - Barcelona.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 27 de març, a les 19.30, recital d'òpera amb Lúcia Julbe (soprano), Alex Sanmartí (baríton) i Carles Puig (pianista), amb peces de Donizetti, Rossini i Strauss. C/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 27 de març, a les 20.00, trobada de pregària dels joves de l'arxidiòcesi de Barcelona, acompanyats per la reflexió del cardenal Ricard M. Carles a la catedral.

• **TROBADA DE FORMACIÓ HU-**

MANA I RELIGIOSA.— Jornada XXXI organitzada per l'Agrupació d'Educadors Cristians el 27 de març, a les 20.00, a l'Acadèmia Catòlica de Sabadell (Sant Joan, 20). Valentí Serra, caputxí, parlarà sobre *Vida quotidiana i santedat*. Més informació: tel. 937 254 094.

• **MARATA.**— El Centre Cultural Marata de les Franqueses del Vallès organitza un cicle de conferències sobre el tema *Trobem-nos i parlem-ne...*, a les 21.30. La darrera xerrada serà el 27 de març, sobre *...dels papers de Salamanca: què són?, per a què van servir?, qui els va fer servir i fins quan?*, amb Josep Cruanyes, advocat i historiador.

• **BASILICA DEL SANT ESPERIT DE TERRASSA.**— El 28 de març, a les 22.00, concert de la Massa Coral de Terrassa, la Coral Sant Sadurní i l'Orquestra Sinfònica Europea Mediterrània, sota la direcció del mestre Cristian Florea, amb la representació del *Rèquiem* de Mozart.

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVER-SITARIS.**— El 28 de març, a les 20.00, eucaristia de Quaresma; de l'11 al 15 d'abril, exercicis espirituals per a universitaris. Més informació: c/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona, tel. 933 233 368.

• **CARMEL.**— Els carmelites descalços de Matadepera organitzen un taller de pregària el 29 de març, de 10.00 a 13.00, sobre Teresa de Lisieux, *Les mans buides*. Més informació: tel. 937 871 250.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— Amb col·laboració amb la Delegació general d'Apostolat Seglar de l'arquebisbat de Barcelona organitza unes conferències quaresmals amb el tema genèric de *El Vaticà II, un esdeveniment espiritual*. La darrera conferència serà el 30 de març amb Jaume Castro, que parlarà sobre *L'espiritualitat i la missió del laic en l'Església i en el món*. A les 19.00, conferència; a les 19.45, silenci amb la possibilitat de rebre el sagrament de la Reconciliació o d'entrevistar-se amb el conferenciant; a les 20.00, vespres solemnes; a les 20.30, eucaristia o possibilitat de celebrar el sagrament de la Reconciliació. Hi haurà servei de guarderia. C/ Aragó, 299 - Barcelona, tel. 932 037 446.

• **PASSIÓ INFANTIL DE MATA-RÓ.**— Es representarà el 30 de març, a les 19.00, al Teatre Monumental, i el 5

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA

Grup Nostra Sra. del
Sagrat Cor

MISSA DE SANACIÓ

El divendres proper dia 28 de març del 2003 celebrarem una Vetlla de Pregària pels malalts, amb Eucaristia i Exposició del Santíssim, de 9 a 12 de la nit al

Santuari de Nostra Senyora del Sagrat Cor
c/ Rosselló, 175 (entre Muntaner i Aribau, metro Hospital Clínic i FF.CC. Provença-Balmes)
Tel. Informació: 934 196 355
José Antonio Godina

LA DINASTIA QIN

嬴秦氏始兼并
傳二世楚漢爭

La família Qin, del clan dels Ying, va començar la unificació. Després de transmetre el tron a Er Shi, Chu i Han van entrar en guerra.

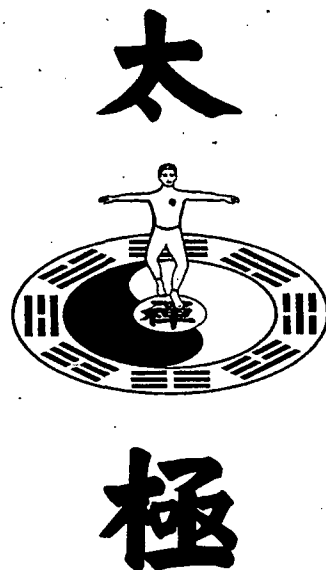
CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG

Del 21 al 27 d'abril al monestir cistercenc de Tulebras (Navarra).

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

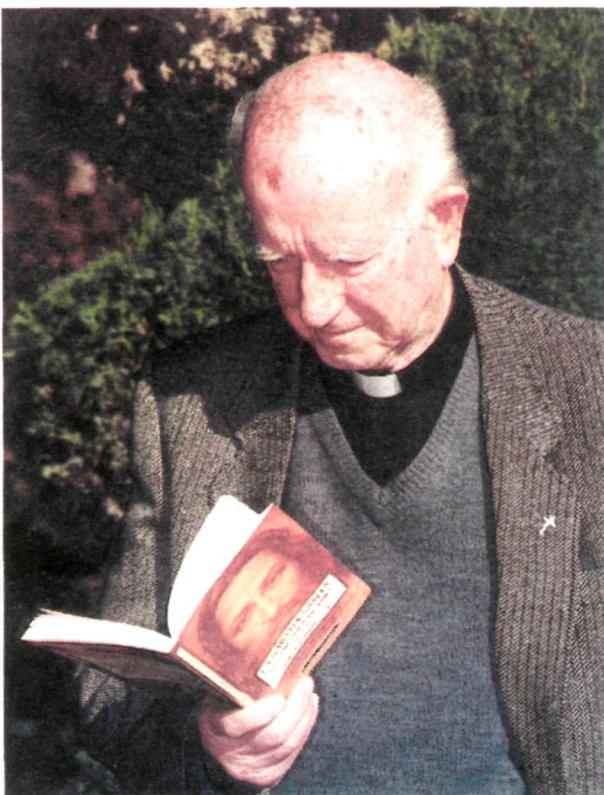

Des del carrer

Jorge Loring va néixer al barri de Gràcia de Barcelona fa 80 anys, va passar la joventut a Madrid i el que té de jesuïta és andalús. Es va ordenar sacerdot als trenta-tres anys i fa molts anys que resideix a Cadis.

Conegut internacionalment per les seves conferències sobre el Sant Sudari i pel seu llibre «Para salvarte», que ha superat llargament el milió d'exemplars a l'Estat espanyol i que s'ha traduït a l'anglès, l'àrab i l'hebreu.

Jorge Loring ha seleccionat ara més de 2.000 notes explicatives en la seva nova obra «Los Evangelios, 2.000 dudas resueltas», un llibre imprescindible per comprendre els Sants Evangelis.

El pare Jorge Loring ha seleccionat les millors notes d'especialistes en Sagrada Escripura per aclarir qualsevol inquietud sobre l'Evangelí

«A la gent li agrada conèixer els motius que hi ha per ser catòlic»

—Per què va triar els Sants Evangelis amb motiu de la seva nova obra?

—Des que era jove trobava a faltar notes explicatives a alguns versets dels Evangelis. Vaig anar arreglant fitxes amb les notes interessants que trobava en diferents traductors. I ara se m'ha acudit que podia ser d'interès per a altres persones donar-les a conèixer. He publicat en aquest llibre les millors notes que he trobat a vint Bibles.

—Els dubtes o inquietuds es poden quantificar?

—El número de 2.000 es refereix a les que he recollit, no té més raons que aquesta.

—En què s'ha basat per establir aquests interrogants?

—He buscat explicació en les coses que penso que poden preguntar-se les persones no especialistes en els Evangelis.

—Per tant, aquesta nova obra seva és d'imprescindible lectura per als cristians?

—Crec que aquest llibre interessarà a tot aquell qui vulgui conèixer més bé

el text dels Evangelis. Podria esgrimir-hi moltes raons, entre les quals jo destacaria que el millor coneixement dels Evangelis interessa a tots els cristians; que el llibre està magníficament presentat... i si algú no hi troba explicat el que desitja m'ho pot dir i ho tindrem en compte per a edicions successives. Poden comunicar-se amb mi a través del correu: jorgeloring@telefonica.net

—Anteriorment a *Los Evangelios*, va escriure *Para salvarte* que s'ha convertit en un autèntic best-seller. S'esperava aquest èxit?

—L'èxit de *Para salvarte* ha estat inesperat. Va per la 54a edició amb un total d'1.230.000 exemplars venuts a Espanya. Crec que l'èxit d'aquest llibre es deu a que raono la fe, i a la gent li agrada conèixer els motius que hi ha per ser catòlic. En aquesta obra dono doctrina catòlica sobre cinc-cents temes. Des de l'origen del cosmos fins a la clonació humana.

—Després d'haver publicat el llibre *La Sábana Santa, dos mil años después*, i com a especialista, conti-

nua amb el seu estudi?

—El tema del Sant Sudari és inesgotable. Fa més de trenta anys que l'estudio. He pronunciat sobre aquest tema més de dues mil conferències. He assistit a sis Congressos Científics Internacionals on s'han aplegat els qui més saben arreu del món del Sant Sudari, i sempre torno amb noves certeses. Allò del carboni-14 ha quedat fora de combat.

—Actualment treballa en alguna altra obra?

—Estic preparant la 55a edició de *Para salvarte*. I com que he col·locat aquest llibre a Internet estic desbordat de consultes. En porto més de setanta mil en cinc anys que tinc el llibre a Internet. A més, continuo fent conferències arreu de l'Estat espanyol i d'Amèrica. A la televisió EWTN dels Estats Units he gravat vint-i-sis espais de mitja hora. A l'Estat espanyol es veuen per cable els divendres a les deu de la nit. L'espai es titula precisament *Para salvarte*, perquè són temes del meu llibre.

Josep Romero

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Els sindicats, la Quaresma i el profeta Isaïes

Un bon amic, sindicalista de tota la vida i encara en actiu, m'ofereix dades sobre alguns dèficits socials, d'avui i d'aquí, que ens porten a tots dos a reflexions poc falagueres: té una cara amagada, aquesta societat nostra que tant parla de prosperitat. Són dades que podem trobar en qualsevol recull d'estadístiques. Però quan, en lloc de mirar les xifres, et fixes directament en les persones que hi ha al seu darrere, te'n sents molt més afectat. No parlem ara del món, tan dramàtic, de la marginació. Pensem en el drama de moltes famílies treballadores normals, abocades a l'estretor.

Una reivindicació sindical antiga que no troba resposta adequada i que, per tant, es repeteix periòdicament, és que cap pensió de jubilació no sigui inferior al salari mínim interprofessional. Deixem de banda una qüestió ben lamentable: la quantia d'aquest salari, inferior, entre nosaltres, a la majoria de països europeus. Ara bé, perquè tants pensionistes —potser un 40%— no arriben ni tant solament a aquest nivell, ja massa baix?

Si de la situació dels vells passem a la dels joves, ens trobem amb dues aspiracions igualment recurrents dels sindicats.

En primer lloc, reduir la precarietat dels contractes de treball, aconseguir més estabilitat laboral. Ja s'ho saben, els sindicalistes, tot allò que expliquen els tècnics de la nova tendència al canvi de llocs de treball i del model americà, tan diferent de l'antiga aspiració a una feina per a tota la vida... Però cal recordar que en qualsevol model són possibles l'equitat, el bandejament d'abusos especulatius, l'establiment de garanties mínimes. Quan els contractes temporals arriben al 60%... no ens hem passat?

En segon lloc, l'accés a l'habitatge. Ara aquest tema ha assolit, sortosament, una nova actualitat. A més dels sindicats, en parlen també els ajuntaments, els polítics i, fa pocs dies, el síndic de greuges. És un problema gravíssim que compromet el futur de la família. Sobretot quan la prevarietat laboral es combina amb els preus inassequibles dels pisos...

Per a nosaltres, cristians, tenen res a veure aquestes reivindicacions sindicals amb la Quaresma que estem celebrant i amb les interpel·lacions del profeta Isaïes que sovint treuen el cap en les lectures d'aquests dies? La resposta la trobem clarament enunciada en aquest text que esmento com un exemple entre d'altres de possibles.

«Diu el Senyor: el dejuni que jo aprecio, us penseu que és posar-se de dol... i abaixar el cap com un junc? L'únic dejuni que jo aprecio és aquest: deixa anar els qui has empresonat, allibera els oprimits, fes a miques els jous de tota mena. Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, si algú no té roba, vesteix-lo; no els defugis, que són germans teus» (Is 58, 5-7). La segona part de la cita, s'adiu bé amb tantes iniciatives com abunden a les parròquies: sopars de la fam, càritas, serveis als marginats... Quant a la primera —deixar anar, deslligar, alliberar, fer a miques els jous— no trobeu que ens suggereixen un compromís social a favor d'un altre model de societat?

Ara mateix

Rauxa

La malària, malaltia de pobres

Una vegada desaparegudes o molt minvades en el món occidental les grans epidèmies que durant segles n'havien delmat la població, a finals del segle xx va aparèixer inesperadament la sida, la nova epidèmia moderna. Aquesta malaltia té la peculiaritat que, tot i centrar-se en zones pobres, sobretot a l'Àfrica negra, també afecta els països rics. Aquesta característica, sumada a la impossibilitat fins ara de trobar-hi un remei definitiu, fa que es destinin molts recursos i diners per investigar-la. Un dels resultats més positius ha estat la reducció de la mortalitat dels malalts i la millora de la seva qualitat de vida.

Però el fet que la sida afecti els nostres països ha arribat a eclipsar l'efecte nefast que té en altres llocs, i encara més l'existència d'altres malalties mortíferes en el món. Així, el Worldwatch Institute, en el seu informe *L'estat del món, 2003*, alerta que cada any moren al món més persones per malària que per sida. La malària, però, no acapara l'atenció de la nostra societat, perquè fa estralls exclusivament al tercer món. Aquest menysteniment dels problemes dels països pobres és la pitjor manera de garantir l'estabilitat del planeta, perquè la majoria de conflictes que el trasbalsen acostumen a començar, precisament, pels problemes acumulats en aquests països.

Eduard Brufau